

ΕΥΡΩΠ.

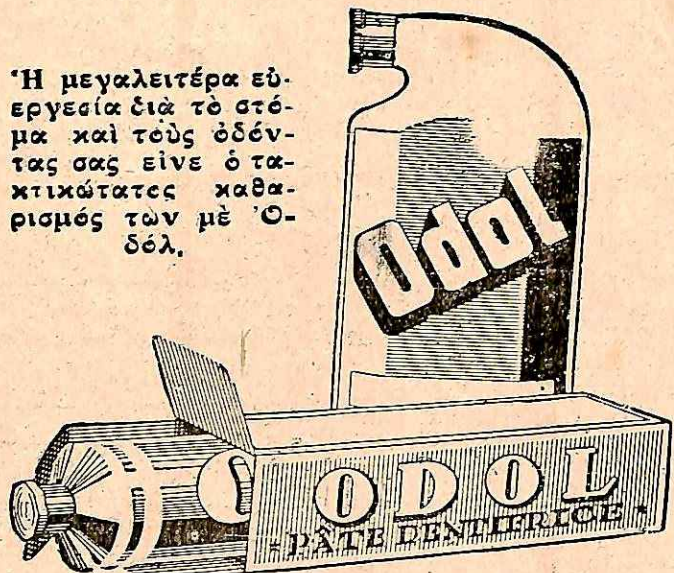
Αρ. 11
236

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1931

Ἡ μεγαλύτερα ἐν-
εργασία διὰ τὸ στό-
μα καὶ τοὺς ὀδόν-
τας σας εἶνε ὁ τα-
κτικώτατος καθα-
ρισμός των με τὸ
δὲλ.

Ἡ καλύτερα Λαϊκὴ
Ἡ μόνη ἀπὸ ἑλληνικὸ μεταξὺ
Ἡ εὐθυνότερα Ἡ στερειότερα

ΤΙΜΗ δρχ. 150
15 χρωματισμοὶ
Πωλεῖται παντοῦ
ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ
ὁδὸς Ἑρμοῦ 11α

Ἡ ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μία φέτα ψωμί ἀληθινὴ με δούτυ-
ρο καὶ μὴ ἐνα σφῆμα συμπιεστικῶ-
μένου γάλακτος Γκλόρια. Καὶ πόσον
τά ωφελεῖ! Διὰ τὴν τὴν λοιπὴν δὲν
παινοῦν.

Τὸ γάλα Γκλόρια εἶνε τόσο ἀγνὸ
καὶ ὑγιαννόν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τρώ-
ναι πολὺ τὰ παιδιά. Τὰ ἀναπτύσσει
ἐξαιρετικὰ.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Τὸ Ὀλλανδικὸ γάλα Γκλόρια πα-
ράγειται μὲ σὲ ὁμορφὰ λευκάδια
καὶ συμπερινοῦται με δούτυρον γάλα-
κτος ἐπὶ τέλει σὲ ἀεροσταγὴ ὑγιαννὸν
κουτί. Μὴ ξεχνᾶτε τὸ ὄνομα ΓΚΛΟΡΙΑ.
Ἐπὶ τὴν τὴν λοιπὴν δὲν πεινᾶτε
ἀπὸ τὸν πεινῶν τὴν σας.

Ἡ γηγενὴ ἀπὸ τὸν Ἀμερι-
καν. Συμπιεστικὸν Γαλακτοῦ
καὶ Προϊόντων Νέας Ὑόρκης.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ- ΝΟΝ «CONCERT»

ἀπεδίδει εἰς ἀκρίταστον ἑν-
ταξιν καὶ διακρίνειν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ἕτι
ἐνας καλὸς φωνογράφος.
Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶνε ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος καθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι,
Λέκα 21α.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

10.000 δραχμὰς θὰ προσφέρωμεν εἰς ἐ-
κείνην τῆς ὁμοίας τὸ πρόσωπον δὲν θὰ
καθαρίσῃ με τὸ ἀμερικανικὸν καλλυντι-
κὸν HERB.

Τὸ HERB ἀπὸ τῆς ἐμφανισθεῖς του
κατέκτησε τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν. δι-
ὅτι καθαρίζει, προσδίδει ἀνθοσμία καὶ
λευκαίνει τὸ πρόσωπον. Τὸ HERB ἐξα-
φανίζει τὰ ἔξανθήματα, τὰ ἡλιοκαύματα,
τὴν κανάδα καὶ τὰς λοιπὰς ἀσχημίας τοῦ
προσώπου.

Τὸ HERB εἶνε ἐκχύλισμα διαφόρων
βοτάνων. Οὐδὲ σταγόνα ὑδραργύρου ἢ
ἄλλων δηλητηριωδῶν οὐσιῶν περιέχει.
Πωλεῖται ἀντὶ 75 δραχμῶν, ἐπὶ πλεον.
δρχ. 5.— διὰ τοὺς παραγγέλλοντας ἀπὸ
τῆς ἐπαρχίας. Ἀλεθινόν: Γεν. Ἀν-
τιπροσωπὸν Φ. Δέδεν, Ἀγ. Κωνσταντι-
νου 3 Ἀθήνας, καὶ εἰς τὰ Φαρμακεία.

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Νὰ βαφτε μὲν Σας τὰ περ-
σινὰ Σας φερμένα με Γερ-
μανικὰς βαφὰς μάρκας

ARTI

καὶ θὰ γίνωμεν ἐντελὲς καί-
νοῦργον.

Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται
εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ
Ἐμπορικὰ τῆς συνοικίας σας
εἰς 50 μεδάρους χρωματι-
σμοῦ.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Ἀθῆναι,
Λέκα 21α.

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαε-
ξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς Ἰδανίτης
Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργ.
Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁ-
δὸς Κεραλινίας καὶ Τεργέστης 1.
Ὁρα 9—11 π. μ. καὶ 4—7 μ. μ.
Ἀριθ. τηλεφ. 7-62.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛ-
ΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ
κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑψι-
στῆς τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 27 Ἀθῆναι, τηλ. 1-68

ΦΟΥΤΜΠΟΛ

Καὶ ὅλα τὰ σχετικὰ εἶδη

Ἀποθήκη Σ. Κ. ΣΥΜΕΩΝΟΓΛΟΥ Ὀδὸς Πειραιῶς ἀριθ. 1 Ἀθῆναι

ΑΓΓΛΙΚΑ ΕΥΘΗΝΑ ΠΟΔΗΛΑΤΑ

Με μεγάλας εὐκολίας

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΑΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΔΟΛΛΑΡΙΑ
ΑΦΡΙΚΗΣ ΣΕΛΙΝΙΑ
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ.....

150
80
1
30
30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1931

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7

ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52—03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New York U. S. A.

Ἐν Αἰγύπτῳ δ. κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie.

Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ. κ. Γ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

NEW YORK NEWS AGENCY

General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY

Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Κοσμά Πολίτη: ΔΕΜΟΝΟΔΑ- ΣΟΣ, μυθιστόρημα.

«...Δὲν ξέρω ποῦ νὰ ἀποδώσω αὐ-
τὴ τὴ διάθεσιν ποὺ αἰσθάνομαι ἀπό-
ψε νὰ δώ τις σκέψεις μου ἀσυνείδη-
τες στὸ χαρτί. Δὲν αἰσθάνομαι
καμμία κλίσι στὴν φιλολογία, οὔτε
εἰμαι ἐρωτευμένη. Ὁ ἔρωτας; Κά-
ποιος εἶπε πῶς εἶνε μὴ ἐρευνεῖται
ποῦ ὁ καθένας τὴ νομίζει δική του.
Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐρευνεῖται. Εἶμαι ἀρ-
χιτέκτων, ἕνα μυαλὸ θετικόν. Τὸ ἀπο-
δίδω μᾶλλον στὴν ἐκείνη τὴν μέ-
ρους ποὺ βρισκομαι. Αἰσθάνομαι καὶ
μὲ κυριεῖ τὸ ἀρχαῖον πνεῦμα τῆς σα-
φηνείας ποὺ ἀγαπᾷ τὴς εὐθείας γραμ-
μῆς καὶ δὲν ἀφίνει τίποτε συγκεχυμέ-
νο. Θέλω κ' ἐγὼ νὰ πιάσω τὴς ιδέες
μου, ποὺ πότε τις βρίσκω καὶ πότε
τις χάνω, νὰ τις μαζέψω, νὰ τις τα-
κτοποιήσω, νὰ τις διαβάσω σαφῆς
καὶ καθαρές. Πιθανὸν ὅταν εἰς δια-
βάσω νὰ μὴν τις ἀναγνωρίσω. Πάν-
τως ὅμως, ἔστω καὶ ἂν δὲν τις ἀνα-
γνωρίσω, εἶνε δικές μου. Κάποτε, οἱ
ἄλλοι ἀναγνωρίζουν εὐκολώτερα ἀπὸ
ἐμὰς τοὺς ἰδίους, ὅτι εἶνε δικὰ μας.»

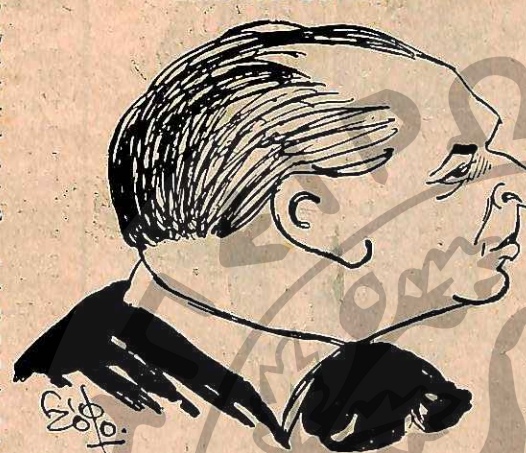
Ἐστὶ ἀρχίζει τὸ βιβλίου τοῦ κ.
Κοσμά Πολίτη, ὄνομα ἀγνωστο καὶ
ποὺ γιὰ πρώτην φορά φανερώνεται
στὸν φιλολογικὸν μας κόσμον. Πρέπει
νὰ ὁμολογήσῃ πρῶτα-πρῶτα ὅτι ὁ κ.
Πολίτης, καθὼς καὶ κάθε ἄλλος ποὺ
πρωτοεμφανίζεται στὴν φιλολογία μας,
πρέπει νὰ εἶνε ὁπλισμένος με ἐξαιρε-
τικὰ λογοτεχνικὰ χαρίσματα γιὰ νὰ
κατορθώσῃ νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ν' ἀκου-
στῇ. Ἐν πρώτοις ἔχει ν' ἀντιμετωπι-
σῇ μὴ σὲν ἀξιολόγων συγγραφεῶν
μας, ποὺ ἀποτελοῦν πᾶσι προσωπικά-
τες ἀνεγνωρισμένους καὶ ποὺ συν-
τρίβουν με τὴν παραγωγή τους κάθε
ἀσχημότητα καὶ μετριότητα. Ἐκτός
αὐτοῦ, ἔχει, τὸ κυριώτερον, ν' ἀντικρου-
σῇ τὴν δυσμενῆ, σχεδὸν ἐχθρικήν, στά-
σιν τοῦ ἀναπτυσσόμενου ἀναγνωστικοῦ
κοινῶν μας, ποὺ ἔχει ἀδιδάσει ἀπὸ τις
κοινωνικὰς καὶ τὰς ἐπαναλήψεις τῶν
περισσοτέρων λογίων μας, παλαιῶν
καὶ νέων, καὶ ποὺ παίρνει πάντα μὴ
ἐπιφύλαξιν στὰ χεῖρα του κάθε και-
νούργιον βιβλίον.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμπόδια, σοφὰ
καὶ ἀνυπερβλήτα, ὁ συγγραφεὺς τοῦ
«Δεμονόδατος» κατορθώνει ἀπὸ τις
πρώτες ἀρχαὶ σελίδες τοῦ βιβλίου του
νὰ κατανικήσῃ τὸ δισταγμὸν τοῦ ἀνα-
γνωστῆ καὶ νὰ τὸν παρασύρῃ μέγρο-
τα, σχεδὸν γοητευμένον ἀπὸ τὴν
καθαρότητα τοῦ ὅρου του καὶ τὸ ἐν-
διαφέρον τῆς ἀφηγητικῆς του. Μιλάει
παντοῦ με ἐλλειψισμὸν, ἐκθέτει πιστὰ
τις σκέψεις του καὶ τὰ αἰσθητικὰ του,
χωρὶς φέρει ζωντανὰ τὰς ψυχρὰς του
καταστάσεις, προσπαθεῖ ν' ἄλλα λόγια
νὰ δώσῃ ὅσο ἔχει πρὸς ἀλήθειαν καὶ
πρὸς παραστατικὰ τὴν ὑπόθεσιν ποὺ τὸν
ἀπασχολεῖ. Δὲν ἀκολουθεῖ ὀρισμένην
γραμματὴν, οὔτε ἔχει στὰ κεφάλαια του
τὴν συνηθισμένη ἀρχιτεκτονικήν, ἀλλὰ
ἀρκεῖται νὰ ἀκολουθῇ τὴν ἑμπνευσί-
ν του, ἡ ὁποία
μαζὺ με τὴν
συγγραφικὴν
δεξιότητά του
τὸν προ-
φύλασσαν ἀ-
πὸ κάθε πα-
ρασχηματισ-
μοῦ καὶ τὸν φέ-
ρουν ἀκίνητον
στὴ λύσιν.

Ἡ ὑπόθε-
σις τοῦ ἔρ-
γου κινεῖται
γύρω ἀπὸ τὸν
ἔρωτα, τὸν
αἰώνιον αὐ-
τὸν ἄξονα,
στὸν ὅποιον
ἐπηρεάζονται
οἱ ποιεῖται
καὶ οἱ συγ-
γραφεῖς ὅλων
τῶν ἐποχῶν
καὶ τῶν χωρῶν. Καὶ μόνον ἡ ἐκλογή
αὐτοῦ τοῦ πολυμεταχειρισμένου καὶ
καταπονημένου θέματος θὰ ἦσαν ἀρ-
κετὰ νὰ ὀδηγήσῃ στὸ ναυάγιον τὴν
προσπάθειαν τοῦ νέου συγγραφέως, ἂν
τοῦ ἔλειπε ἡ ἰδιαίτερη ἐκείνη αἰσθη-
σις τῆς ζωῆς καὶ ἡ πείρα ποὺ ἀπο-
κτάνει κυρίως με τὴν ἡλικίαν, ἀλλ'
ὑποσυνείδηται κατὰ βάθος ἀπὸ τὴν ἐ-
πιστημονικότητα. Ὁ κ. Πολίτης φαίνεται
ὅτι πρὶν ἀποφασίσαι νὰ γράψῃ καὶ νὰ
καταπιστῇ με τὴν ὁπωσδήποτε κοι-
νὴν ὑπόθεσιν του, καταμέτρησε τις δυνά-
μεις του καὶ ἤσκησε ὅτι ἔμελλε νὰ
τὰ βγάλῃ πέρα χωρὶς περισσώτερα ἐ-
μπόδια. Καὶ, καθὼς ἀποδείξει με τὸ
γράμματόν του, δὲν ἔχει ἄδικον.

Ὁ Παῦλος Ἀποστόλου, ὁ ἦρος τοῦ
ἔργου, εἶνε ἕνας νέος πλουσίας οἰκο-
γενείας, ἀρκετὰ κοσμοπολισμένος καὶ
πολὺ συγχρονισμένος, γνωρίζεται τυ-
χαῖα στοὺς Δελφούς, ἐξ ἀφορμῆς τῶν
γνωστῶν ἑορτῶν, με τὴν Βίβλιν, τὴν
κόρη μίας χήρας ἀπὸ τὸν Πόρον, με
τὴν ὁποία συνάπτει στὴν ἀρχὴ μίαν
ἀπλή γνωριμία. Κατόπιν, γυρίζοντας
στὴν Ἀθήναι, θυμάται μίαν προφορικὴν
προσκλησὶν τῆς, καὶ ἀποφασίζει νὰ
πάῃ νὰ τὴν ἰδῇ στὴν πατρίδα τῆς.
Ἐκεῖ πέρα γνωρίζεται καλύτερα μα-
ζὺ τῆς, πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς, συ-
σταίνεται στὴν μητέρα τῆς καὶ ἐξακο-
λουθεῖ τις ἐ-
πισκέψεις του
κάθε βδομά-
δα, καὶ ὅλη
τὴ διάρκεια
τοῦ καλοκαί-
ριου. Μία μέ-
ρα μάλιστα,
τηγανίζει μα-
ζὺ τῆς καὶ
βλέπει ἀπὸ
κοινὰ τὸ πε-
ρίφηρον λεμο-
νόδατος, τὸ
ὅποιο γίνεται
πειὰ ἕνα ἀ-
πὸ τὰ κυριώ-
τερα στοιχεῖα
τῆς ἱστορίας.

Στὸ μετα-
ξὺ τῆς σχέσε-
ος του με τὴν
Βίβλιν, ἡ ὁ-
ποία, ποτὲ
δὲν ἐπιδραμεῖται πέρα ἀπὸ τὴν φιλι-
κὴν οἰκειότητα, περιπλέκονται. Μεσο-
λαβοῦν ὀρισμένα ἐπεισόδια, ἐπακολου-
θοῦν παρεγγήσεις, ἡ ἀμύσησις ὁλο-
κλήρως ἡ περιπέτεια ὅσο προχωρεῖ γί-
νεται ὅλο καὶ πρὸς δραματικὴν. Οἱ χα-
ρακτηρεῖς τῶν δύο ἐραστῶν παρουσιάζ-
ουν νέες, ἀπροσδόκητες, ἀσύνληπτες
πλευρές. Ἡ ψυχὴ τους βυθίζεται μέσα
σὲ ἀξεδιάρκτα σκοτάδια. ὁ ἔρωτάς
τοὺν κυμαίνεται μετὰ τὸν πόνον, ποὺ
πείσματος καὶ πολλῶν ἄλλων δευ-
τερευόντων αἰσθημάτων. Ποῦ θὰ κα-
ταλήξῃ ὅλη αὕτη ἡ ἱστορία, με τὰ
συμπληρωμένα της γεγονότα, με τις
ἀπορροήσεις λεπτομερείας τῆς, με τις
ἐναλλαγμένους διαθέσεις τῶν πολυ-

Ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης κ. Αἰμίλιος Βεάκης,
τοῦ ὁποίου μορφοποιήθηκε πρὸ ἡμερῶν ἡ τρι-
κονταετηρίδα.
(Σκίτσο κ. Σοφ. Ἀντωνιάδης)

πλάτων προσώπων τῆς; Τὸ ἴδιο ἀγω-
νιστικὸν ἐρώτημα ποὺ βασανίζει τὸν
ἀναγνώστη, αὐτὸ ὁρῶνται καὶ ἀπο-
στα στὸν ἦρωα τοῦ βιβλίου, τὸν ἄνθρω-
πο αὐτὸν με τὴν τραγικὴν ψυχρὸν φύσιν.
Κι' ἐνὸς ὅλα τὰ περιστατικὰ παρ' ὅλη
τὴ συχνὴ μεταβολὴν τῶν ἐπερω-
χῶν τοὺς δύο νέους πρὸς τὸ γάμον καὶ
τὴν ἡσυχὴ οἰκογενειακὴν ζωὴν, ὁ Παῦ-
λος Ἀποστόλου ἀπὸ ἕνα ἀδικοκλήριον
τοῦ πείσμα τῆς στιγμῆς, ἀπὸ μίαν τυ-
φλὴν καὶ μοιραία ἐπιμονήν, ἀπὸ μίαν ἐ-
πιμονὴν ἀνώτερη τοῦ λογικοῦ καὶ τοῦ
αἰσθητικῶν, ἐγκυκαλεῖται τὴν ἀγαπη-
μένην του καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐπανέλθῃ
στὴς πρώτες ἀσφαλτεῖς, τις ἐπαγ-
γεματικές. Ὅλες ὅμως ἡ προσπά-
θειές του πᾶνε χαμένες, γιὰ τὴν καρ-
δίαν του εἶνε πληγωμένη καὶ γιὰ τὴν
ὕπαρξιν σωτηρία γιὰ τὴν δυστυχία ποὺ
ἐμπεριέχει γιὰ τὸν αὐτὸν του.

Αὕτη εἶνε με λίγα λόγια ἡ ὑπόθεσις
τοῦ «Δεμονόδατος». Τὸ περιεχόμε-
νόν της ὅμως δὲ ἀπορεῖ ν' ἀποδοθῇ τόσο
πρόχειρα, γιὰ εἶνε γεμάτο ἀπὸ ἕνα
πλήθος ἐπεισοδίων ἐποικισμῶν, ἀλλὰ
τόσο χαρακτηριστικῶν. Ὁ συγγρα-
φεὺς θέλησε νὰ γράψῃ ἕνα ἔργο με
σύγχρονον ὑπόθεσιν, σύγχρονον αἰσθημα-
τικόν, σύγχρονον γράμμα καὶ τὸ κατώ-
τατον, ἀλλὰ ὅπως βέβαιον ἡμεῖς ἐ-
πιφύλαξις σχετικὰ με τὸ λεκτικόν του
τὸ καλὸς παραμελημένον, ἀλλ' αὐτὸς
ὁποῦν ἀνέστη ἀπὸ τὴν γενικήν
ἐμπειρίαν ποὺ εἶνε προπαισὶς ἀπὸ ἐν-
νομήν. Τὸ «Δεμονόδατος» εἶνε ἕνα
ἔργο ποὺ τιμᾷ τὸ συγγραφεὺς του καὶ
ποὺ ἐνισχύει σημαντικὰ τὴν σύγχρονον
λογοτεχνικὴν παραγωγὴν μας.

ΣΗΜ. ΧΑΜ καὶ ΙΑΦΘ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Ὁ κ. Γεώργιος Ἀθ. Καραῖος καὶ
ἡ δεσποινὴς Θεὸν Ἀνν. Μπαμπινῆ
ἡραβωνιστὴσαν ἐν Καλαμῇ. Τοὺς
συγχρομένους ἐγκαρδίζω, εὐχόμενοι τα-
χεῖαν τὴν στέψιν.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐπανήλθεν ἐκ Παρισίων ὁ γνωστὸς
ἐμπειρὸς γυναικίσκος πλῆμων κ. Γεώρ-
γιος Νινιάνης (ὁδὸς Βουλῆς καὶ Κα-
ραγιώργου), κομίσας ὅλα τὰ πεινα-
ντα μαντάλα τῶν μεγαλειτέρων Πα-
ρισινῶν Οἰκῶν.

ΣΤΑ χωριά του 'Ολύμπου έπικρατούν γεωφωκώματα και περιεργάτα έθιμα κατά την τελετή του γάμου.

Την Τετάρτη της τελευταίας έβδομάδος προ της Κυριακής του γάμου, στο σπίτι του γαμπρού μαζεύονται 6-7 ή 8 γυναίκες της γειτονιάς, έχοντας μαζί τους δυο άγρια και μια κοπέλλα αγία ν' αναπιάσουν τ' άπ' ο-ζύμια. Έκεί τ' άγρια και η κοπέλλα, που δεν πρέπει να είναι όφρανα, παίρνουν το άλειτρο και το κοσινίδιον, ενώ οι άλλοι δόλγυρα τραγουδούν:

— Εύχρησιν με, μανούλα μου, στα (πρώτα κοσινίδια).
— Με την εύχρησιν μου, γυιόκα μου, (Θεός να σε προκόψη).
— Εύχρησιν με, πατέρα μου, στα πρώ- (τα κοσινίδια).

— Με την εύχρησιν μου, γυιόκα μου, (Θεός να σε προκόψη).
'Αγόρι τ' αναπιάνει, έθανθ' τ' ανεβατίζει, με μάνη, με πατέρα, μ' αδέρφια και ξαδέσφια, μ' όλο το συγγενό της.

Την άλλη μέρα πάλι η γυναίκες της γειτονιάς κοινοδούν από τα λαγκάδια ξύλα στο σπίτι του γαμπρού για το ζύμωμα και την Παρασκευή ζυμώνουν τις κοουλούρες. Τα ίδια γίνονται συγγενών και στο σπίτι της νύφης!

Το βράδυ του Σαββάτου μαζεύονται στο σπίτι του γαμπρού όλοι οι άδελφοί του και έτοιμαίνουν το φλάμπουρο, με το οποίο θα πάνε την άλλη μέρα να πάρουν τη νύφη, τραγουδώντας:

Τίνος είν' το φλάμπουρο
τ' άξιο και το κόκκινο;
Τού γαμπρού είν' το φλάμπουρο
τ' άξιο και το κόκκινο.
Ποιός το ράφει, ποιός το φτιάχνει,
ποιός το κατακοκκινίζει,
μήλα, ρόδια το γεμίζει;

— Έσένα, φλαμπουράρη μου, θα σε τραγουδήσω,
θα σε πολυχρονιάσω,
να σε χαρή η μανούλα σου,
να σε παντρεύη γρήγορα,
να βάλη άσπρο φλάμπουρο,
να βάλη κατακόκκινο.

Και σεις, μπράτσοι του γαμπρού, βάλτε το φλάμπουρο καλά,
μήν το χαλάσουν τα κλαριά
και τόν γελάση η πεθερά.

Την Κυριακή το πρωί μαζεύονται πάλι όλοι στο σπίτι του γαμπρού κ' εκεί έτοιμαίνουν τα δώρα του πεθερού προς τη νύφη. Σάν έτοιμαστούν, κινούν δ-λοι μαζί για το σπίτι της. Μπορούν πάλι οι φλαμπουράρες κ' από πίσω ακολουθούν οι συμπαθείς καβάλλα, τραγουδώντας:

— Όντας κινεί ο σταυραετός
να πάη να βρή την πέρικα,
σύνει, φιλεί τα νύχια του,
τινάζει τα φτερόβια του.

Βοή νόχια και νύχια μου
και νυχοποδαρία μου,
την πέρικα αν την πιάσετε,
φτερό δ' μη της βγάλετε,
τι θα την βάλλω στο κλουβί
δ' μου λαλή τ' άποταχό.

Όταν φτάσουν σε μικρή απόσταση απ' το σπίτι της νύφης, όλοι οι άλλοι σταματούν και προχωρούν μόνο οι κοουλουριάρεις, εκείνοι δηλαδή που κοινοδοούν το κρασί, την κοουλούρα, το ψητό και τ' άλλα δώρα του πεθερού. Η νύφη, μόλις τους δει, πρέπει να πεταχτεί έξω, έχοντας το πρόσωπό της σκε-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Το ανάπιασμα του προζυμιού. Πώς έτοιμάζεται το φλάμπουρο. Τα δώρα του πεθερού. Στο σπίτι της νύφης. Το τραγεύδι του χτενίσματος. Τα νυφάκια της νύφης. Τα καλορροϊζικά των νυφάντρων. Για ν' άποχτήσουν οι νύφες άγρια. Ο άποχαιρετισμός της νύφης. Το γλεντοκόπι κ' ο χορός, κ.τ.λ.

πασμένο με πέτιλο, να πάρη την κοουλούρα που είχε κομμένη στη μέση και να δώση τη μισή στους άδελφούς τους. Έκείνοι την προσφέρουν στην πεθερά κ' αυτή τότε τους χαρίζει μια άλλη κοουλούρα κ' από ένα μαντίλι στον καθένα.

Έπειτα οι κοουλουριάρεις γυρίζουν κοντά στην υπόλοιπη συνοδεία, ρίχνουν μια τουρεκιά και τραβούν όλοι μαζί τώρα στο σπίτι της νύφης. Μόλις φτάσουν εκεί, οι φλαμπουράρες στήνουν στην πόρτα το φλάμπουρο, άπάνω στο οποίο η πεθερά κρεμάει ένα κόκκινο μαντίλι. Έπειτα προχωρεί η ίδια προς το γαμπρό και του ρίχνει σιτάρι, ρίξι και βαμπακόσπορο, ενώ οι άλλοι τραγουδούν:

Τούτο τ' άρχον- (τόπουλο)
και το βεζυρό- (πουλο),
τ' έχασε το δρό- (μο του)
κ' έρχεται χα- (λεύοντας),
κ' έρχεται χα- (λεύοντας),
κ' έρχεται χα- (λεύοντας),
κ' έρχεται χα- (λεύοντας).

Περδιούλα ε- (χασε)
κ' έρχεται χα- (λεύοντας),
κ' έρχεται χα- (λεύοντας),
κ' έρχεται χα- (λεύοντας),
κ' έρχεται χα- (λεύοντας).

Τότε ο γαμπρός πετάει μπρός του ένα μύλο, κ' όποια κόρη τυχ' να χτυπήση μ' αυτό, πιστεύουν πως θα παντρευτεί πολύ γρήγορα.

Αφού ξεπεράσει ο γαμπρός απ' τ' α-λογό του, κρεμούν στ' αυτή του ζώου ένα κόκκινο μαντίλι κ' έπειτα ανεβαίνει άπάνω του ένα παιδί με μάνη και πατέρα, γιατί έτσι πιστεύουν ότι ο γαμπρός θ' άποχτήση άρσενικό παιδί.

Υστερα ο γαμπρός μαζί με τους άδελφούς τους μπαίνουν στο σπίτι της νύφης, όπου τους προσφέρουν μια πη-τα καμωμένη με αυγά και μέλι. Συγχαρώντας η γυναίκες άρχίζουν να χτενίζουν την νύφη με το χτένι του γαμπρού τραγουδώντας:

— Άνοιξε χροσό σεντούκι
μ' έβγαλε χροσό χτενάκι
μ' έφτιαξε χροσή νυφούλα,

και χροσή, μαλαματένια.
Κόρη μου, τι ξεπλέγεις;
Μήγας εγώ ξεπλέγομαι;
Μανούλα μου με ξεπλέξε.
— Άνοιξε χροσό σεντούκι
μ' έβγαλε χροσό πλεξίδι,
μ' έβγαλε χροσή νυφούλα,
και χροσή, μαλαματένια...

— Έπειτα μπαίνει μέσα ο άδελφός του γαμπρού, αν υπάρχει, ο οποίος φέρνει τα παπούτσια της νύφης. Χίνει μέσα στο ένα κρασί και από κει το ρίχνει και στο άλλο, επαναλαμβάνοντας το τρεις φορές. Κατόπιν της τ' άπορεί της νύφης, αφού πρώτα πηδ' ο ίδιος απ' αυ-τό λίγο κρασί κ' αφού δώσει και στη νύφη να πιη.

Όταν τελειώσει η ιεροτελεσσία, ο χορός και τα τραγούδια, οι συμπαθείς έτοιμαίνονται να γυρίσουν στο σπίτι του γαμπρού. Η νύφη οδηγείται τότε εις το κατώφλι του πατρικού της σπιτιού από τον άδελφό της, ο οποίος δεν επιτρέ-πει να του την πάρουν, αν δεν του δώσουν ένα δώρο.

Ποίν φύγουν, η μητέρα της νύφης βάζει μέσα σ' ένα δοχείο νερό κ' ά-λάτι και ραντίζει μ' αυτό τους νύ-μφους, ευχόμενη καλορροϊζικά και

λέγοντας στη νύφη:
— Ό,τι σου είνια, νερό κ' άλάτι!
Αυτό σημαίνει ότι, όπως λιώνει τ' ά-λάτι μέσα στο νερό, να λυώση και κά-θε κατάρα που έτυχε ποτέ να πη ή μη-τέρα στην κόρη της άπάνω στο θυμό της.

Η νύφη τότε προσκυνάει και φιλεί το πόδι και το χέρι του πατέρα της, της μητέρας της και του μεγαλύτερου άδελφού της. Η μητέρα της πόδι της χαρίζει μια κόττα και η διαδικασία του άποχαιρετισμού τελειώνει.

Τότε τρέχουν όλοι πούς να πρωτοκαβαλικιένη, αλλά πρώτος βιάσεται άπάνω στ' αλόγο του ο γαμπρός. Αφού βάλουν και τη νύφη στο άσπρο άλογο που της έχει φέρι ο γαμπρός, την τοποθετούν ξαθά του και τότε ο σύζυγος κάνει μια κυκλική κίνηση άπάνω απ' το

κεφάλι της, κρατώντας στο χέρι ένα νόμισμα. Κατόπιν βγάει το μαχαίρι του και αφού κάνει μ' αυτό στο κεφάλι της το σήμα του σταυρού, τη χτυπάει με τη λαβή του στην πλάτη τρεις φο-ρές, ενώ η γυναίκες τραγουδούν:

— Έβγα, εικόνα κοινισμένη,
σάν μηλιά λουλουδιμένη.
— Δεν μ' άφινει ο πόνος νάβγω
από τη χροσή μου μάνη.

Μόλις ξεκινήσουν, ψάλλεται το άκό-λουθο τραγούδι:

Μη σάς έκακοφάνηκε πούθερα στο (χωριό σας);

— Έμεις τη νύφη πήραμε, και το χω- (ριό δικό σας).

Ξεκίνησε η λεφτοκαρβιά μ' όλα τα λε- (φτοκαρβιά),

ξεκίνησε κ' ο Άντρούτσος μας μ' όλα (τα παλληκάρια),

να πάνε να πατήσουνε της Δειθαδιάς (τον κάμπο),

να πάρουν άσπρα και φλουριά, μια (παπαδιά να πάρουν),

νάχη κορμί για φόρεμα και μέση για (ζωνάρι).

Καθώς προχωρούν προς το σπίτι του γαμπρού, ένας από τους άδελφοποιούς βγάει το παπούτσι της νύφης απ' το πόδι και τρέχει στην πεθερά γιά να της μηνύση τον έρχομό της. Η πεθερά του χαρίζει ένα μαντίλι κ' αυτός ξαναγυ-ρίζει φέρνοντας το παπούτσι της νύφης γιά να της το φορέση.

Όταν φτάσουν στο σπίτι, πριν η νύ-φη ξεπεράσει απ' τ' άλογο της, η συγ-γένισσος του γαμπρού την περικυκλώ-νουν και της τραγουδούν:

— Πέλα μύλο, πέλα ρόδιο,
πέλα δροσερό σταφύλι.
— Δεν πεζεύω, καμαρώνω,
χάρισμα πολύ γυνεία,
χάρισμα απ' τον πεθερό μου
να μου δώση να πεζέψω.

Κ' αφού της υποσχεθούν κάποιο δώ-ρο, της δίνουν μια κοουλούρα που εκείνη την κόβει στα τέσσερα και ρίχνει τα κομμάτια της στα τέσσερα σημεία του δόλιχου. Έπειτα χίνει μπρός στο κε-φάλι του άλλου κρασί και ξεκαβαλι-κεύει, ενώ η γυναίκες τραγουδούν:

— Σάν δασειά είν' τα κυπαρίσσια,
άργεψέ τα μιά ψυχούλα,
να διαβή ο γαμπρός κ' η νύφη,
να διαβούν οι συμπαθείροι.

Τη στιγμή που πρόκειται να μπη η νύφη στο καινούργιο της σπίτι, όλοι αυτοί τη πρέπει να μη πατήση περνώντας. Έπειτα της κρεμούν στη μέση ένα στα-τέρι και τη φέρνουν μπρός στο άλειτρο-σάκι, μέσα στο οποίο πρέπει να χό-ση το χέρι της. Κατόπιν άρχίζει να προσκυνάει και όταν στρωθή το τραπέζι δεν κάθεται μαζί με τους άλλους, αλλά περιορίζεται να φάη μόνη της λίγα αινά.

Το βράδυ παρατίθεται πλούσιο δεί-πνο κ' αφού λανίσουν το ψητό του κομπάρου, τραγουδούν:

Τού νουνού μας το ψημένο
απ' την Πόλη είνε φρεμμένο.
Κ' όποιος πάει να το κόψη,
το χερμά του να κόψη
και ποτέ μην το γιαιρέψη.
'Απ' την Πόλη άπάνω πήγα,
τέτοιον νούνό δεν είδα,
τέτοιον νούνό, τέτοιον πετρέτη,
τέτοιον καστοροπολέμητη.
Με τα κάστρα πολέμαί
δω ν' άποστεφανώση.

Το νουνού μας ή φλοκάτα απ' την Πόλη είνε φρεμμένο, στην άμυγδαλιά άπλωμένη. Τού νουνού μας το γεμάτο, το λαχαρομυδαλάτο, τιμημένο κ' άξιωμένο, στο Θεό εύχαριστημένο.

Τού νουνού μας ή φλοκάτα απ' την Πόλη είνε φρεμμένο, στην άμυγδαλιά άπλωμένη. Τού νουνού μας το γεμάτο, το λαχαρομυδαλάτο, τιμημένο κ' άξιωμένο, στο Θεό εύχαριστημένο.

Αφού πίνουν και γλεντήσουν με το παραπάνω, καληνυχτίζουν τους νοικο-κυραίους και πέφτουν να κοιμηθούν.

Τη Δευτέρα το πρωί η γυναίκες βά-ζουν μέσα σ' ένα κόκκινο μαντίλι και κάλτσες και δινόντας το στη νύφη, την οδηγούν στο τραπέζι που έχει στο με-ταξύ ξαναστρωθεί. Η νύφη άρχίζει τότε να προσκυνάει τους προσκαλεσμένους και να ρίχνει στον ώμο του καθενός από ένα δώρο, εκείνοι δε υποχρεούνται να της ανταμειφθούν με άσημνια νομί-ματα.

Υστερα τη βάζουν στο χορό, τοπο-θετώντας την άνάμεσ' απ' το γαμπρό και το νουνό, και λένε το παρακάτω τραγούδι:

— Έβγα, μανούλα πεθερά,
να ιδής τη νύφη στο χορό,
πως σείεται, πως λυγίζεται,
πως βεργοκαμαρίζεται.

Δεν άκούς, κυράτσα νύφη,
τί σου λέει τ' άγιο Βαγγέλιο;

— Να τιμάς τον πεθερό σου,
πάντα τιμημένη νάσαι.

— Να τιμάς την πεθερά σου,
πάντα τιμημένη νάσαι.

— Να την πής κυράτσα μάνη,
να σε πη κυράτσα νύφη.

— Να τιμάς και τ' άντραδέφια,
πάντα τιμημένη νάσαι.

— Να τιμάς και το νουνό σου,
πάντα τιμημένη νάσαι...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΠΟΥΑΡΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΑΣ

Η αυτοκράτειρα της Ρωσίας Αι-κατερίνη Β', εξετάζοντας μια μέρα τον κατάλογο των έξόδων του παλα-τιού της, παρατήρησε ότι στη μερίδα της πούδρας που χρησιμοποιούσε η Ι-δία, περνούσαν καθημερινώς... 13 ό-κλεις.

Η αυτοκράτειρα χαμογέλασε και θέλησε να δώση ένα καλό μάθημα στις κυρίες των άνακτόρων, η όποιες έ-κλεβουν χρέη οικονομίου και την έ-κλεβαν σαν άνοίδεια.

Την άλλη μέρα λοιπόν, αφού άπο-τελείωσε την κόμμωσή της, μπήκε στην αίθουσα της υποδοχής σιωπηλή και βαστώντας με τα χέρια της το κεφάλι της.

Η κυρίες της τιμής, βλέποντας την αυτοκράτειρα σ' αυτή τη στάση, υπέ-θεσαν φυσικά ότι είχε πονοκέφαλο, και μιά απ' αυτές, η πιο εύνοσημένη της, τη ρώτησε αν υπέφερε.

— Όχι, αγαπητή μου, της άπάν-τησε η αυτοκράτειρα, δεν υποφέρω ά-πό τίποτε. Δόξα τω Θεώ, είμαι καλά.

Έγώ όμως άπάνω στο κεφάλι μου δε-κατρείς όκλεις πούδρα που μου το κάνουνε τόσο βαρύ, ώστε αναγκάζο-μαι να το βαστήξω με τα χέρια μου...

Από την ημέρα εκείνη το κονδύλιο της πούδρας έτεροποιοήθη και τ' ά-ξοδα περιορίστηκαν κατά πολύ.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Το κλαξόν που μιλάει. Μιά αυτοκινητιστική καινοτομία στο Λονδίνο. Πώς θ' άποσβεδύνται στο έξης πολλά δυστυχήματα. Νέα τρόπια γιά τα ποδήλατα. Η άλληλογραφία με δίσκους φωνογράφου. Τι γί-νεται στο Χέλυγγουτ. Ο περιφερέρμενος μύλος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάποιος ξένος σοφός ώνόμασε την έποχή μας άεποχή των εφευρέσεων. Και δεν είχε καθόλου άδικο. Συμφω-να με μια τελευταία έπίσημη άμερι-κανική στατιστική, κάθε βδομάδα γί-νονται κατά μέσον όρον έντε εφευ-ρέσεις διαφόρων ειδών. Η περισσό-τερες μάλλον απ' αυτές είναι τόσο άλ-λοκοτες, ώστε εκ πρώτης όψεως φαί-νονται σχεδόν κομικές. Άλλες πάλι είναι έντελώς άχρηστες. Υπάρχουν δ-μως και μερικές εφευρέσεις που είναι και παράξενες και χρήσιμες.

Μεταξύ των τελευταίων, πρέπει να πρόψα. Γιατί άλλος τή χάνει, άλ-λος το τήν κλέβουν και άλλος τήν ξεχνάει στο σπίτι του ή όπουδήποτε άλλου. Και έτσι, όταν τού ξεφουσκώ-νουν τ' άσπιδά του, δεν έχει τρόπο να τ' άποσβεδύνει.

Η εφεύρεσις αυτή πρωτοεπισημα-ποήθηκε εδώ και μερικές εβδομάδες στο Λονδίνο, σε κάποιο αυτοκίνητο που το διηύθυνε μια ώραια δεσποινίς της άγγλικής άριστοκρατίας. Έτσι, οι διαβάτες άκουαν με εύχαριστη έκ-πληξη μια χρυστάλλινη γυναικεία φωνή να τους φωνάζει:

— Έμπαρός! Παραμείνετε!

Ένωσεται ότι η φωνή αυτή άκού-γταν πολύ δυνατά, σαν νάβγαίνε με-σα από μεγάφωνο. Οι διαβάτες γύρι-ζαν το κεφάλι τους, έβλεπαν το αυτο-κίνητο και τήν ώραια σωφερίνα και παραμείναν.

Έπίσης ο άστυφύλας που κανόνιζε τήν κίνησι σ' ένα σταυροδρόμιο, όταν το αυτοκίνητο έφτασε άπέναντι του, άκουσε τή φωνή της σωφερίνας να τού λέη:

— Όέλω να πάρω τόν δεξιό δρόμο.

Η νέα αυτή εφεύρεσις άποτελείται από ένα μικρόφωνο, τοποθετημένο έ-πάνω στο βολάν και άκριβώς μπροστά στο στόμα του σωφ. Το μικρόφωνο αυτό συνδέεται μ' ένα μεγάφωνο στ' άποσπασμένο μέρος του αυτοκινήτου, ή κοινώς στη θέση στην όποια στη άλλα αυτοκίνητα βρίσκαται το στόμα της σειρήνης.

Η εφεύρεσις αυτή θεωρήθηκε τόσο πρακτική, ώστε έπειτα από λίγες ή-μέρες, ένα σπορ λονδρεϊκό αυτοκί-νητο, ιδιωτικά ως επί τ' όλεις, και πρό πάντων οδηγούμενα από κυ-ρίες, είχαν κιόλας εφωδιασθή με το νέο κλαξόν.

Η άπυνομιλία μάλλον τής άγγλι-κής πρωτοεφεύρεσης σκέπτεται τώρα να έπιβάλλη σ' όλα τα αυτοκί-νητα να εφωδιασθούν με τή καινούργια αυτή κλαξόν... Έτσι οι διαβάτες δεν θ' άκουφώνονται από τους στριγγούς βρυγμούς των στ-

μεριών κλαξόν. Επί πλέον, με τή νέα εφεύρεσις κάθε σωφ. θα μπορέ-ν' άφωνάξη στο διαβάτη αν θ' άπεράση από δεξιά ή άριστερά κ' έτσι ο τε-λευταίος δεν θα σαστίξη, πράγμα το όποιο, ως γνωστόν, είναι η αίτια των περισσότερων δυστυχημάτων.

Άλλη, εξίσου παράξενη και πρα-κτική εφεύρεσις, που ενδιαφέρει τους ποδηλατιστάς, είναι μια άμετακίνητη πρόψα γιά τ' άποσκαίωμα των λαστι-χών. Η μεγαλειότερη άφορη στενο-χωριών γιά κάθε ποδηλατιστή είναι η πρόψα. Γιατί άλλος τή χάνει, άλ-λος το τήν κλέβουν και άλλος τήν ξεχνάει στο σπίτι του ή όπουδήποτε άλλου. Και έτσι, όταν τού ξεφουσκώ-νουν τ' άσπιδά του, δεν έχει τρόπο να τ' άποσβεδύνει.

Ένα άγγλικό εργοστάσιο λοιπόν υπάγνημα, το όποιο άρχίζει άμέσως να λειτουργή. Τότε ο πελάτης δεν έ-χει παρ' να πη προφορικά, στα δ-νά ήθελε να γράψη στο συγγενή ή φίλο του. Όταν τελειώσει, περιμένει με-ρικά δευτερόλεπτα και βλέπει να προ-βάλλη από το μηχανήμα ένας δίσκος φωνογράφου.

Ο δίσκος αυτός περιέχει όσα είπα πριν ο πελάτης, ο όποιος τώρα δεν έχει παρ' να τόν ταχυδοουήση και να τόν στείλη σ' αυτόν που ήθελε να γράψη.

Έτσι, οι άνοήματοι άποσούν να κάνουν τήν άλληλογραφία τους μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας και, προ πάντων, χωρίς να είναι υποχρεωμένοι να σκεπάζουν τα οικογενειακά ή έ-ρωτικά μυστικά τους, στον έθνοστο-σπών όποιο θ' άκατέψευαν γιά να τους συντάξη τα γράμματά τους.

Τέλος, μια πολύ χρήσιμη, γιά τους άργούς, εφεύρεσις είναι ο «περιφερέ-μενος μύλος», ο όποιος πρωτοεφευ-ρητοήθηκε εδώ και λίγους μήνες στα μακρινά χωριά των Ηνωμένων Πο-λυταιών και ο όποιος θυμίζει τόν πε-ρίφημο φορτόν του Ναπολεοντίν Χότζα. Ο μύλος αυτός είναι κατασκευασμένος επάνω σ' ένα ειδικό μεγάλο αυτοκί-νητο, το όποιο κάνει τόν γύρο των χωριών. Έτσι οι χωριάτες δεν είναι άναγκασμένοι να μεταφέρουν στους μακρινούς άλευρομύλους των μεγα-λουπόλεων τόν σιτάρι που θέλουν ν' άλέσουν γιά τή φαμί- της οικογενείας των. Ο μύλος πηγαίνει μόνος του μέσα στην αλή τους!

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

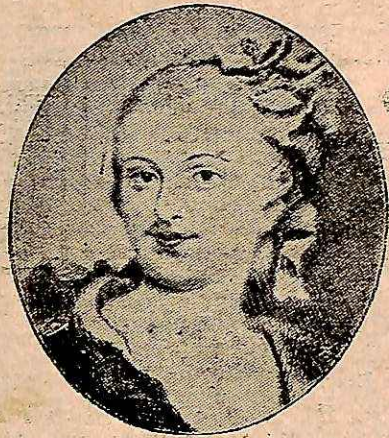
Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

Είπε γνωστόν ότι, μολοντί ο αιώνας θεωρείται ως ο κατ' έξοχην αιώνας κατασκευών, στην πραγματικότητα, η κατασκευή των μηχανών άκολουθεί τήν πορεία των μηχανών του 19ου αιώνα.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ

Η ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ II ΚΑΙ Ο ΚΟΜΗΣ ΣΟΛΤΙΚΩΦ

Μιά απρόσπετη επίσκεψις και μία πρωτοφανής ανακοίνωσις. Η Αικατερίνη II και η πεθερά της. Μιά εξωφρενική αξιοίσις. Όπου η αυτοκράτειρα διατάσσει τη νύφη της να ερωτευθῇ διά της βίας! Η παρυσιαστικὸς τοῦ ὠραίου κόμητος Σολτικώφ. Η σύζυγος τοῦ διαδόχου καὶ ὁ ὑποψήφιος εὐνοούμενος. Η ἀπειλή τῆς ἐξορίας στὴ Σιβηρία. Όπου τὰ πράγματα κανονίζονται μόνον τοῦς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η Αικατερίνη τῆς Ρωσίας

Η παρακάτω, ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα σελίς, ἡ ὁποία θὰ σὰς φανῇ ἀπίστευτὴ, εἶνε ἀληθὲς. Τὴ μεταφράσαμε ἀπὸ τὴν Ἀπομνημονεύματα τοῦ περιφημοῦ ἱστορικοῦ Ντ. Ἐόν, ὁ ὁποῖος ἔζησε ἐπὶ πολὺ διάστημα στὴ Ρωσικὴ Αὐλὴ ὡς ἐμπιστὸς τῆς Τσαρίνας. Ἐλίσσεται, πενθερὰς τῆς Αικατερίνης II.

Ήταν μιά ὥρα αἰμέρα τοῦ Μαΐου τοῦ 1754. Η Αικατερίνη ἡ Μεγάλη, ἡ ὁποία δὲν ἦταν ἀκόμα αυτοκράτειρα τῆς Ρωσίας, ἀλλ' ἀπλῶς σύζυγος τοῦ διαδόχου, βρισκόταν μόνη μέσα σὲ διαμερίσματα τῆς, ὅταν ἔξαφνα τῆς ἀγγέλειαν τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ πρωτοπουργοῦ κόμητος Μπεστούσεφ.

Η νεαρὴ πριγκίπισσα ἔσπευσε νὰ τὸν δεχθῇ ἀμέσως καὶ τὸν ρώτησε γιὰ τὸ λόγο τῆς ἐπισκέφειας τοῦ.

Ο κόμης Μπεστούσεφ, ὁ ὁποῖος ἦταν πάντα κατσούφης, ἐκείνη τὴν ἡμέρα φαινόταν ἀκόμα περισσότερο σκυθρωπός.

Κάθισε σὲ μιά πολυθρόνα, ἀπέναντι στὴν Αικατερίνη, καὶ τῆς εἶπε μὲ ὄψος ἀπότομο:

— Ὑψηλοτάτη, ἔχω νὰ σὰς ἀνακοινώσω πολὺ δυσάρεστα πράγματα...

Καὶ χωρὶς προοίμιου καὶ εἰσαγωγῆς ἐπρόσθεσε ἀμέσως:

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἡ αυτοκράτειρα εἶνε πολὺ δυσανεκτή τῆς μαζῆς, γιὰ τὴν δὲν ἀποκτῆσατε ἀκόμα παιδί... Ὅσοι ὁ ὀρόνος τῆς Ρωσίας στερεῖται ἀκόμα τοῦ ἐπιδόξου διαδόχου τοῦ.

Καὶ ποῖος φταίει γι' αὐτό; Ἀπάντησε ἡ Αικατερίνη ἔσφαιραμένη. Ἐγὼ τοῦλάχιστον νομίζω ὅτι ἡ εὐθύνη δὲν βαρύνει ἐμένα.

— Ἐχετε δίκην, τῆς ἀποκρίθηκε ὁ πρωτοπουργός. Εἶνε ἀλήθεια πὺς ὁ σύζυγός σας δὲν ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ σὰς... Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε εἰς βάρος σας, γιὰτὶ εἶνε γνωστὸν πὺς ὁ διάδοχος εἶνε ἕνας ἥλιθος... ἕνας βλάκας! Μὰ αὐτὸ νομίζετε ὅτι, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός σας, παραμελεῖ, αὐτὸ εἶνε λόγος νὰ μὴ χαρίσετε διάδοχον στὸ ὄνομα...

— Δὲν σὰς καταλαβαίνω, ἀπάντησε ἡ Αικατερίνη, τῆς ὁποίας ἡ ἐκπληξὴς μεγάλωνε ὁλοένα.

— Θὰ μὴ καταλάβετε ἀμέσως! εἶπε ὁ Μπεστούσεφ.

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, χτύπησε τὰ χεῖρά του.

Μὲ τὸ σύνθημα αὐτό, ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἀνοίξε καὶ μῆκε ἕνας λεβεντόκομος καὶ ὠραίος ἀξιωματικός τῆς ἀνακτορικῆς φρουρᾶς, ὁ ὁποῖος προχώρησε πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ διαδόχου καὶ ὑποκλίθηκε μπροστὰ τῆς.

— Ὑψηλοτάτη, ἐξακολούθησε τότε μὲ ἀπάθεια ὁ πρωτοπουργός, σὰς παρουσιάζω τὸν κόμητα ντὲ Σολτικώφ, ὁ ὁποῖος, χάριν τῶν μεγάλων συμφερόντων τῆς αυτοκρατορίας, πρέπει ν' ἀντικαταστήσῃ κοντὰ σας τὸν εὐρύγυγό σας...

Ἀμέσως ἡ Αικατερίνη σηκώθηκε κατὰ κόνην.

Χωρὶς ἄλλο θ' ἀστείευσε, κύριε! φώναξε μὲ ὀργή. — Δὲν ἀστείουμαι καθόλου, Ὑψηλοτάτη, τῆς ἀπάντησε ἀπαθείστα ὁ πρωτοπουργός. Σὰς μιλάω σοβαρά... σοβαρώτατα ἀλήθεια! Η Α. Μεγαλειότης ἡ Τσαρίνα πεθερὰ σας ἐννοεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ γίνεταί μητέρα... Καὶ σὰς δίνει μάλιστα ἐννέα μηνῶν προθεσμίαν ἀπὸ σήμερα γιὰ ν' ἀποκτήσετε διάδοχον...

— Κι' ἂν ἀρνηθῶ, εἶπε ἡ Αικατερίνη ἀνατριχίζοντας, νὰ ὑποταχθῶ στὴν παράλογη αὐτὴ ἀξίωσιν τῆς Τσαρίνας;... Τί θὰ ἔκανε;

— Τί θὰ ἔκανε; ἀπάντησε ὁ πρωτοπουργός.

Ἀπλούστατα, θὰ σὰς ἐστειλνε στὴ Σιβηρία νὰ σκεφθῆτε τί σοὶ χίζει ἡ ἀνυπακοή στίς βελήσεις μιᾶς κύριου κατελίκου! Μὰ δὲν εἶνε τίποτε, Ὑψηλοτάτη!

Δὲν σὰς ἐπιβόλησε ἡ Αικατερίνη, δὲν ἔχω καμμιὰ ὕβρις, νὰ πάω στὴ Σιβηρία...

— Ἐχετε δίκην! τῆς ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός.

Σὰς πιστεύω... Ἡ Σιβηρία εἶνε μιά χώρα ὅπου τὸ χιόνι δὲν λιώνει ποτέ!... Δὲν θὰ

μπορέσατε ν' ἀνθέξετε ἐκεῖ παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε μέρες... Καὶ εἶνε κρίμα νὰ πεθάνετε στὴ στιγμή πού εἰστε τόσο νέα κι' ὠραία...

— Ὅσο γιὰ τὸ σύγγό μου, ἐπρόσθεσε ἡ Αικατερίνη, ἀπὸ δὲν μ' ἀγαπάει, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ τὸν φοβηθῶ...

— Βέβαια! Βέβαια! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Σολτικώφ. Ἀπὸ εἶνε ἀνίκανος νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ὁσπάρου πού κατέχει, γιὰ ποῖο λόγο ν' ἀνησυχεῖτε γι' αὐτόν;

— Καὶ τὸν ἐκτιμᾶτε σίς τὸν θῆσαν αὐτό, κύριε κόμη; ρώτησε μὲ πονηρίαν ἡ Αικατερίνη.

— Ὑψηλοτάτη, καταλαβαίνω τὴν ἀπάθειαν τὴν ὁποία πρέπει νὰ σὰς

προκαλῶ... Ὁ ἔρωθ δὲν ἐπιβάλλεται μὲ διαταγές. Καὶ ἐπειδὴ ἐστὶ συμβαίνει στὴν περίπτωσί μας, αὐτὸ εἶνε ἕνας σπουδαῖος λόγος νὰ μ' ἀπεχθάνεσθε... Ὅτι καὶ ἂν συμβαίνει, Ὑψηλοτάτη, σπεύδω νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι τὰ πάντα ἐκαρτώνται ἀπὸ τὴ θέλησί σας... Εἰμαι διατεθειμένος ν' ἀφήρῃω τὴν ὀργή τῆς αυτοκρατορίας... Ἀν μὲ διατάξετε, εἰμαι πρόθυμος ν' ἀποσυρθῶ... Ναί, θὰ προτιμῶμαι νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ σὰς κάνω δική μου, ὅπως ἔχω διαταγῇ, πρὸς τὴ θέλησί σας...

Ἐνῶ ὁ Σολτικώφ μιλοῦσε, ἡ Αικατερίνη τὸν κρυφοκύταζε.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ὠραίος αὐτὸς ἀξιωματικός ἦταν ἔτσι κατωμένος, ὥστε νὰ τῆς ἀρῇ.

Γι' αὐτό, σὲ λίγο τοῦ ἀπάντησε: — Θὰ σὰς μιλήσω, εὐκρινῶς, κύριε... Σὰς λέω λοιπὸν ὅτι: μού ἀρέστετε «κάπως»...

— Νὰ ἔνα «κάπως» πού μὲ γεμίζει χαρά, φώναξε ζωηρὰ ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ Αικατερίνη ἡ χαμογελοῦσα τώρα καὶ σὲ μιά στιγμή ἔδωσε τὸ χεῖρ τῆς στὸν κόμητα Σολτικώφ, ὁ ὁποῖος τὸ ἔφερε ἀμέσως στὰ χεῖρά του καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

— Ἐρεθε, εἶπε τότε γελώντας ἡ Αικατερίνη, δὲν ἔχω καμμιὰ ὕβρις, νὰ πάω στὴ Σιβηρία...

— Ἐχετε δίκην! τῆς ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός.

Σὰς πιστεύω... Ἡ Σιβηρία εἶνε μιά χώρα ὅπου τὸ χιόνι δὲν λιώνει ποτέ!... Δὲν θὰ

μπορέσατε ν' ἀνθέξετε ἐκεῖ παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε μέρες... Καὶ εἶνε κρίμα νὰ πεθάνετε στὴ στιγμή πού εἰστε τόσο νέα κι' ὠραία...

— Ὅσο γιὰ τὸ σύγγό μου, ἐπρόσθεσε ἡ Αικατερίνη, ἀπὸ δὲν μ' ἀγαπάει, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ τὸν φοβηθῶ...

— Βέβαια! Βέβαια! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Σολτικώφ. Ἀπὸ εἶνε ἀνίκανος νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ὁσπάρου πού κατέχει, γιὰ ποῖο λόγο ν' ἀνησυχεῖτε γι' αὐτόν;

— Καὶ τὸν ἐκτιμᾶτε σίς τὸν θῆσαν αὐτό, κύριε κόμη; ρώτησε μὲ πονηρίαν ἡ Αικατερίνη.

— Ὑψηλοτάτη, καταλαβαίνω τὴν ἀπάθειαν τὴν ὁποία πρέπει νὰ σὰς

προκαλῶ... Ὁ ἔρωθ δὲν ἐπιβάλλεται μὲ διαταγές. Καὶ ἐπειδὴ ἐστὶ συμβαίνει στὴν περίπτωσί μας, αὐτὸ εἶνε ἕνας σπουδαῖος λόγος νὰ μ' ἀπεχθάνεσθε... Ὅτι καὶ ἂν συμβαίνει, Ὑψηλοτάτη, σπεύδω νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι τὰ πάντα ἐκαρτώνται ἀπὸ τὴ θέλησί σας... Εἰμαι διατεθειμένος ν' ἀφήρῃω τὴν ὀργή τῆς αυτοκρατορίας... Ἀν μὲ διατάξετε, εἰμαι πρόθυμος ν' ἀποσυρθῶ... Ναί, θὰ προτιμῶμαι νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ σὰς κάνω δική μου, ὅπως ἔχω διαταγῇ, πρὸς τὴ θέλησί σας...

Ἐνῶ ὁ Σολτικώφ μιλοῦσε, ἡ Αικατερίνη τὸν κρυφοκύταζε.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ὠραίος αὐτὸς ἀξιωματικός ἦταν ἔτσι κατωμένος, ὥστε νὰ τῆς ἀρῇ.

Γι' αὐτό, σὲ λίγο τοῦ ἀπάντησε: — Θὰ σὰς μιλήσω, εὐκρινῶς, κύριε... Σὰς λέω λοιπὸν ὅτι: μού ἀρέστετε «κάπως»...

— Νὰ ἔνα «κάπως» πού μὲ γεμίζει χαρά, φώναξε ζωηρὰ ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ Αικατερίνη ἡ χαμογελοῦσα τώρα καὶ σὲ μιά στιγμή ἔδωσε τὸ χεῖρ τῆς στὸν κόμητα Σολτικώφ, ὁ ὁποῖος τὸ ἔφερε ἀμέσως στὰ χεῖρά του καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

— Ἐρεθε, εἶπε τότε γελώντας ἡ Αικατερίνη, δὲν ἔχω καμμιὰ ὕβρις, νὰ πάω στὴ Σιβηρία...

— Ἐχετε δίκην! τῆς ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός.

Σὰς πιστεύω... Ἡ Σιβηρία εἶνε μιά χώρα ὅπου τὸ χιόνι δὲν λιώνει ποτέ!... Δὲν θὰ

μπορέσατε ν' ἀνθέξετε ἐκεῖ παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε μέρες... Καὶ εἶνε κρίμα νὰ πεθάνετε στὴ στιγμή πού εἰστε τόσο νέα κι' ὠραία...

— Ὅσο γιὰ τὸ σύγγό μου, ἐπρόσθεσε ἡ Αικατερίνη, ἀπὸ δὲν μ' ἀγαπάει, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ τὸν φοβηθῶ...

— Βέβαια! Βέβαια! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Σολτικώφ. Ἀπὸ εἶνε ἀνίκανος νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ὁσπάρου πού κατέχει, γιὰ ποῖο λόγο ν' ἀνησυχεῖτε γι' αὐτόν;

— Καὶ τὸν ἐκτιμᾶτε σίς τὸν θῆσαν αὐτό, κύριε κόμη; ρώτησε μὲ πονηρίαν ἡ Αικατερίνη.

— Ὑψηλοτάτη, καταλαβαίνω τὴν ἀπάθειαν τὴν ὁποία πρέπει νὰ σὰς

προκαλῶ... Ὁ ἔρωθ δὲν ἐπιβάλλεται μὲ διαταγές. Καὶ ἐπειδὴ ἐστὶ συμβαίνει στὴν περίπτωσί μας, αὐτὸ εἶνε ἕνας σπουδαῖος λόγος νὰ μ' ἀπεχθάνεσθε... Ὅτι καὶ ἂν συμβαίνει, Ὑψηλοτάτη, σπεύδω νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι τὰ πάντα ἐκαρτώνται ἀπὸ τὴ θέλησί σας... Εἰμαι διατεθειμένος ν' ἀφήρῃω τὴν ὀργή τῆς αυτοκρατορίας... Ἀν μὲ διατάξετε, εἰμαι πρόθυμος ν' ἀποσυρθῶ... Ναί, θὰ προτιμῶμαι νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ σὰς κάνω δική μου, ὅπως ἔχω διαταγῇ, πρὸς τὴ θέλησί σας...

Ἐνῶ ὁ Σολτικώφ μιλοῦσε, ἡ Αικατερίνη τὸν κρυφοκύταζε.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ ὠραίος αὐτὸς ἀξιωματικός ἦταν ἔτσι κατωμένος, ὥστε νὰ τῆς ἀρῇ.

Γι' αὐτό, σὲ λίγο τοῦ ἀπάντησε: — Θὰ σὰς μιλήσω, εὐκρινῶς, κύριε... Σὰς λέω λοιπὸν ὅτι: μού ἀρέστετε «κάπως»...

— Νὰ ἔνα «κάπως» πού μὲ γεμίζει χαρά, φώναξε ζωηρὰ ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ Αικατερίνη ἡ χαμογελοῦσα τώρα καὶ σὲ μιά στιγμή ἔδωσε τὸ χεῖρ τῆς στὸν κόμητα Σολτικώφ, ὁ ὁποῖος τὸ ἔφερε ἀμέσως στὰ χεῖρά του καὶ τὸ φίλησε μὲ πάθος.

— Ἐρεθε, εἶπε τότε γελώντας ἡ Αικατερίνη, δὲν ἔχω καμμιὰ ὕβρις, νὰ πάω στὴ Σιβηρία...

— Ἐχετε δίκην! τῆς ἀπάντησε ὁ ἀξιωματικός.

Σὰς πιστεύω... Ἡ Σιβηρία εἶνε μιά χώρα ὅπου τὸ χιόνι δὲν λιώνει ποτέ!... Δὲν θὰ

μπορέσατε ν' ἀνθέξετε ἐκεῖ παραπάνω ἀπὸ δεκαπέντε μέρες... Καὶ εἶνε κρίμα νὰ πεθάνετε στὴ στιγμή πού εἰστε τόσο νέα κι' ὠραία...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου.)

ΜΟΝΑΧΑ τώρα πού τὸ σκοτάδι ἀπλωνόταν ὁλόγυρο καὶ ὅλοι κοιμόντουσαν, μπορούσε ὁ Τόνου νὰ δραπετεύσῃ. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν τὸ τραῖνο θὰ ἔφτανε στὸ Βερολίνο, ποῖος ἔφει σὲ ποιά τρομερὴ φυλακὴ θὰ τὸν ἐρρίχναν, ἀπὸ τὴν ὁποία δὲν θάβγαине ποτὲ πεῖα ζωντανός...

Γι' αὐτό, ἔπρεπε νὰ δράσῃ ἀμέσως. Ἐπρεπε νὰ ἐφεύγη... Ἐπρεπε νὰ σωθῇ ἀπὸ τὸ βέθαιο θάνατο πού τὸν περιμένε...

Ἡ σκέψις αὕτη, ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου, δεκαπλασίασαν τὴν δύναμιν τοῦ Τόνου... Ὅστε τοὺς πόνους τῆς πληγῆς τοῦ ἔνοιωθε πεία, οὔτε τὴν ἐξάντλησιν πού τοῦ εἶχε προκαλέσει ἡ ἀμωροαγία, οὔτε αὐτὰ ἀκόμα τὰ σκοινιά μὲ τὰ ὁποία ἦταν δεμένος. Ἀρχισε νὰ καταβάλλῃ υπερέργους, δύναμεις γιὰ νὰ μωρεθῇ νὰ μετακινήσῃ λίγο τὰ χεῖρά του, ν' ἀπελευθερώσῃ τοῦλάχιστον τὰ δάχτυλά του. Αὐτὸ ἦταν τὸ πᾶν... Τὰ ἄλλα, γιὰ ἕνα ἄνθρωπο σὺν τὸν Τόνου, θὰ ἦσαν ἔπειτα παιχνίδια...

Τὰ δάχτυλά του εἶχαν ματώσει ἀπὸ τὴν τρομερὴ προσπάθειαν πού ἔκανε... Τὰ δακτύλα τοῦ εἶχαν γερθεῖ μέσα στίς σάκας τοῦ καὶ νόμιζε πὺς ἀκουμποῦσαν στὰ κοκκαλά του... Μὰ δὲν ποῦσε, ἡ μάλλον ὁ πόνος τοῦ ἦταν τόσο μεγάλος καὶ τόσο γενικός σὲ ὅλο τοῦ το σώμα, ὥστε τὸν αἰσθανόταν σὺν νὰ ἦταν ἡ ὁμιλητὴ φυσικὴ τοῦ κατὰστατος...

Τέλος, ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα, μισὴ ὥρα θανάτου ἀγωνίας, κατόρθωσε ν' ἀπελευθερώσῃ τὸ ἕνα τὸν χεῖρ. Γρήγορα-γρήγορα τότε, σὺν νὰ φοβόταν μήπως ἐξάντληθῇ πρὶν τελειώσῃ τὸ ἔργο του, ἀπελευθερώσε καὶ τὸ ἄλλο τὸν χεῖρ... Ἐπειτα ἀπ' αὐτό, μέσα σὲ δύο λεπτά ἦταν ἐντελῶς ἐλεύθερος...

Πατάχθηκε ἀμέσως ὀρθός, τεντώθηκε γιὰ ν' ἀφήσῃ νὰ κυκλοφορήσῃ τὸ αἷμα του στίς φλέβες του, ἄπλωσε τὰ χεῖρά του καὶ τὰ πόδια του, σὺν νὰ ἔκανε συνηθιστὴ γυμναστικὴ καὶ κατόπιν σκύβοντας κάτω, μάζεψε τὰ σκοινιά μὲ τὰ ὁποία τὸν εἶχαν δέσει καὶ, τυλίγοντάς τα στὴ μέση του, ψιθύρισε:

— Θὰ μοῦ χρειαστοῦν πολὺ γρήγορα!

Πλησίασε κατόπιν πρὸς τὸ ξυλινὸ διάφραγμα πού χωρίζε τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ἀπὸ τὸ διπλὸν διαμέρισμα καὶ κόλλησε σ' αὐτὸ τὸ αὐτό του. Δὲν ἀκούγονταν τίποτε ἄλλο, ἐκτός ἀπὸ τὴ βαρεὶά ἀνάσα ἐνδὸς ἀνθρώπου πού κοιμόταν.

Ὁ Τόνου ἔβαλε τότε τὸ χεῖρ του στὴν τσέπη του γιὰ νὰ βοηθῇ σπύσσον... Μὰ οὔτε σπύσσα, οὔτε τίποτε ἄλλο δὲν βρισκόταν ἐπάνω του... Τοῦ εἶχαν πάρει ὅλα... Ἐντυχὸς πού, κατὰ κανόνα, δὲν κρατοῦσε ποτὲ ἀπάνω τοῦ ἔγγραφο...

Ὁ Γερμανοὶ ὅμως δὲν εἶχαν ὑπολογίσει στὴν ἐξυπηλὸδα τοῦ Γάλλου ἀστυνομικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπρόβλεπε τὰ πάντα. Τοῦ εἶχαν πάρει μόνο ὅσα πράγματα εἶχε φανερά μέσα στίς τσέπες του, ὅχι ὅμως καὶ αὐτὰ πού εἶχε κρυμμένα μέσα στίς φόδρες καὶ στὰ γυρίσματα τῶν ρούχων του... Ἀν τίς ἀνοίγαν καὶ ἐφαγνάν μὲ προσοχὴ καὶ σ' αὐρές, θὰ εὗρισκαν μέσα κάθε τι πού χρειάζεται σ' ἕνα ἀστυνομικὸ

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑ ΤΟΥ ΚΑΪΖΕΡ!

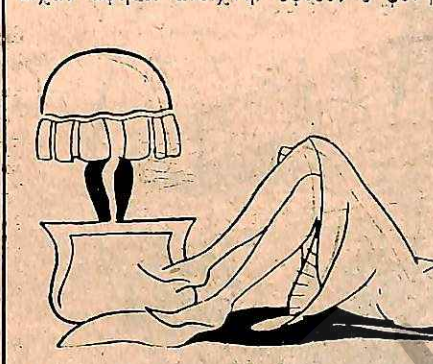
γιὰ νὰ δράσῃ. Ὡς καὶ ἕνα μικρὸ μαχαίρι ἀκόμα...

Ὁ Τόνου λοιπὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ρεβέρ τοῦ παντελονιοῦ τοῦ ἕνα κέρνο σπέρτο καὶ τὸ ἀναψὲ στὸν τοίχο. Ἀμέσως τὸ μέρος φωτίστηκε καὶ εἶδε πὺς βρισκόταν σὺν ἀντιβλάκω τῶν δύο αυτοκρατορικῶν διαμερισμάτων.

Δίπλα λοιπὸν ἦταν τὸ γραφεῖο τοῦ Κάιζερ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὰ ὁ κοίτων τοῦ. Πατώντας ἡδύρετα στίς μύτες τῶν παπουτσιῶν, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ κόλλησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα. Εἶδε τότε τὸ γραφεῖο τοῦ Κάιζερ φωτισμένον καὶ τὸν ὑπακιστὴ του, τὸν φὸν Ἀλμπεν, νὰ κοιμάται μαχάριον σὲ μιά πολυθρόνα, γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας.

Σκέφτηκε λίγες στιγμὲς καὶ ἔπειτα βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ φάκελο, μὲ τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχαν φράξει προηγουμένως τὸ στόμα, καθὼς καὶ τὸ μαχαίρι του, δοκίμασε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Ὅπως ἄλλωστε τὸ περιμένα, ἡ πόρτα δὲν ἦταν κλειδωμένη. Τὴν εἶχαν ἀφήσει ἀνοιχτὴ, ἐφόσον ὁ φὸν

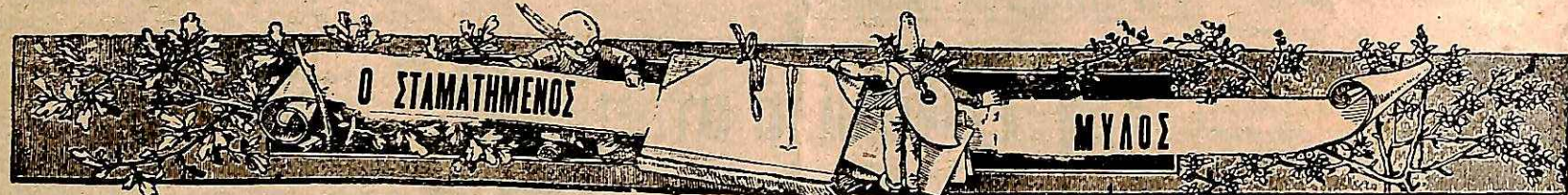
Ἀλμπεν βρισκόταν ἐκεῖ καὶ τὸν ἐπιτηροῦσε, ἔστω καὶ... κοιμισμένος... Ὁ Τόνου ἦταν τώρα μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ αυτοκράτορος, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου τὸν εἶχαν συλλάβει καὶ τὸν εἶχαν τραυματίσει. Ἡ πρώτη δουλειὰ πού ἔκανε, μάλιστα βρέθηκε μέσα στὸ φῶς, ἦταν νὰ ρίξῃ μιά ματιὰ στὸν ἑαυτὸ του. Ποτὲ τοῦ ὅμως δὲν περιμένε νὰ δῇ πὺς βρισκόταν σὲ τέτοια γάλη. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ πού εἶχε ἀνοίξει πάλι, ἀπ' τὰ χεῖρά του πού τοῦ εἶχαν σχίσει τὰ σκοινιά, ἀπ' τὰ πόδια του πού εἶχαν ἐσθῆθαι ἀπὸ τὰ δάχτυλά του. Παντοῦ ἦταν πληγῶν, μόνος καὶ ματωμένος. Τὰ ρούχα του κουρελλωμένα... Ἦταν ἀδύνατο νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ τραῖνο ἔτσι ὅπως ἦταν... Ὅλα προκαλοῦσε ἀμέσως τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου...

Ἀλμπεν βρισκόταν ἐκεῖ καὶ τὸν ἐπιτηροῦσε, ἔστω καὶ... κοιμισμένος...

Ὁ Τόνου ἦταν τώρα μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ αυτοκράτορος, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου τὸν εἶχαν συλλάβει καὶ τὸν εἶχαν τραυματίσει. Ἡ πρώτη δουλειὰ πού ἔκανε, μάλιστα βρέθηκε μέσα στὸ φῶς, ἦταν νὰ ρίξῃ μιά ματιὰ στὸν ἑαυτὸ του. Ποτὲ τοῦ ὅμως δὲν περιμένε νὰ δῇ πὺς βρισκόταν σὲ τέτοια γάλη. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ πού εἶχε ἀνοίξει πάλι, ἀπ' τὰ χεῖρά του πού τοῦ εἶχαν σχίσει τὰ σκοινιά, ἀπ' τὰ πόδια του πού εἶχαν ἐσθῆθαι ἀπὸ τὰ δάχτυλά του. Παντοῦ ἦταν πληγῶν, μόνος καὶ ματωμένος. Τὰ ρούχα του κουρελλωμένα... Ἦταν ἀδύνατο νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ τραῖνο ἔτσι ὅπως ἦταν... Ὅλα προκαλοῦσε ἀ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο μύλος του μάστορα Έρρικου γυρνούσε νύχτα και μέρα με τόση γρηγοράδα κι' έλθετο το σιτάρι τόσο καλά, που όλοι οι χωριανοί τον εκάμα-ρωναν και τον εκύτταζαν με θαυμασμό, όταν περνούσαν από κει ή πήγαιναν τ' αλέσματα τους.

Ο μυλωνάς πρόβαλλε κάθε τόσο το κεφάλι του από το παράθυρο του μύλου, κίτταζε μ' ευχαρίστηση τα σταχτιά γαϊδουράκια που ερχόντουσαν από πέρα φορτωμένα, μετρούσε χαμογελώντας τα γόρω σπίνια που οι νοικοκυραίοι τους ήταν όλοι πελάτες του, κι' όταν τα σπαρτά κομμάτια χαρούμενα στα χωράφια, αυτής τ' έδλεπε σαν να ήταν δικά του.

Κέρδιζε αρκετά από τη δουλειά του και σιγά-σιγά με τον καιρό γίνι-χε ένας από τους πλουσιότερους κα-τοίκους του χωριού. "Ολη τη βδομά-δα δούλευε κι' ήταν άσπρος από την κορφή ως τα νύχια. Την Κυριακή ό-μως φερόσανε τα καλά του κι' εγγαι-νε έξω με πρόσωπο πουλάμπε από τον εύχαριστήσι. Οι χωριανοί του τον χαιρετούσαν με σεβασμό και τον τι-μούσαν εξαιρετικά, αλλά κανένας δεν τον ζήλευε, γιατί ο μάστορας Έρρικος ήταν τίμιος κι' εργατικός.

Δυστυχώς όμως, όσο προχωρούσε η ηλικία και μεγάλωνε η περιουσία του, είχονε μέσα του ένα μεγάλο ελάττω-μα, ή φιλαργυρία. Έπειδή η καρδιά του είχε γίνει σκληρή από τα πλού-τη, άρχισε να φέρνεται μ' άποια σ' αυτούς που του χρωστούσαν χρήμα-τα και δεν τον πλήρωναν ταχτικά, καθώς και στους φτωχούς που δεν εί-χαν άλλο, μολάρι ή γαϊδουρί για να πάνε το σιτάρι στο μύλο και το κου-βαλούσαν μόνοι τους, φορτώνοντας το σακί πάνω στις πλάτες των.

Ο μυλωνάς είχε μια κόρη νέα, ώ-ραία και ομορφόκνη. Η κοπέλλα ό-μως αυτή είχε πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό της κι' έδλεπε τους άλλους άνθρώπους από ψηλά, σαν να ήταν κατώτεροί της και σαν να ήταν αυτή παραπάνω από κόρη μυλωνά. Αυ-τό όμως δεν ήταν φταίξιμο δικό της, αλλά των γονιών της, που την ανά-θρεψαν άσχημα και την κακοσυνήθι-σαν.

— Άννα, τής έλεγε ο πατέρας της τριβώντας τα χέρια του, ή δου-λειές μας πάνε καλά...

— Αυτό είναι εύχαριστό για σένα, πατέρα, απαντούσε εκείνη.

— Και μάλιστα για σένα δεν είναι; Πρέπει να ξέρεις πως ύστερα από δυό-τρία χρόνια θα σου ξεχωρίσω μια γε-ρή προίκα και θα πουλήσω το μύλο. Και τότε θα δεις πως θάβρουν οι πλου-σιότεροι της περιφέρειας να πένουν στα πόδια μου και να με παρακαλέ-σουν να γίνουμε συμπαίχτες.

Η νέα κόρη άκουγε τον πατέρα της μ' ανοιχτό στόμα και χαγιάκιζε από τη χαρά της.

Μια μέρα, ενώ η Άννα καθόταν

μαζύ με τον πατέρα της στο μύλο, του έδειξε τον παλιό χαλασμένο δρό-μο, απ' όπου οι φτωχοί κουβαλούσαν το σιτάρι τους, και του είπε:

— Βλέπεις εκεί πέρα τη χήρα που έρχεται από το χωριό με το παιδί της... Μου φαίνεται πως φέρνουν ά-πάνω στη ράχη τους σακκιά με σιτά-ρι... Ω, ω, μεγάλη δουλειά θάχουμε σήμερα μ' αυτή τη φτωγογυναίκα!

— Ά, τη ζητιάνα! Ά, την άκα-μάτρα! φώναζε με θυμό ο μάστορας Έρρικος. Άς έρθη εδώ και τής δει-χνω εγώ πως με λένε...

Η χήρα κι' ο γιός της σταμάτη-σαν τρεις φορές πριν να φτάσουν στο μύλο. Κι' όταν έφτασαν, τέλος, η γυ-ναίκα άφησε καταγής το σακί άνα-στενάζοντας από άνακουρη και είπε στον μικρό σγουρόμυλο Ζάν της, έ-να παιδί ως δώδεκα χρόνων, που βα-

χέρι και του είπε:

— Έλα, έλα, πάμε στο σπίτι μας. Ο μάστορας Έρρικος είναι καλός και θα μ'ας άλωση το σιτάρι ύπως πάντα. Αύριο-μεθαύριο ερχόμαστε και το παίρνουμε...

Μόλις όμως προχώρησαν λίγα βή-ματα, ο μυλωνάς σηκώθηκε όρσιμέ-νος από τη θέσι του και τους φώναζε:

— Έ, βρωμοζητιάνα, γιατί τ' ά-φήσατε εδώ το σιτάρι σας;

Και έπειδή δεν έπαυσε καμιά ά-πάντησι, πήρε με τις χούφτες του ό-σο μπορούσε περισσότερο σιτάρι από το σακί της φτωχής γυναίκα και τ' άρριξε ψηλά στον άέρα, απ' όπου έ-πεσε σαν πυκνό χαλάζι άπάνω στη μητέρα και στο παιδί, καθώς και στη στέγη του μύλου.

Έξωφρα ένα κεράκι άκούστηκε και ή φτερούγες του μύλου έπαψαν

να γυρίζουν. Ο μυλωνάς όμως δεν έ-δωσε προσοχή σ' αυτό, αλλά πήρε την κόρη του και μπήκε μέσα, ενώ ή φτωχή ή χήρα φορτώθηκε το μισά-δεκανό σακί, πήρε και το σακκούλι του γιού της και ξεκίνησε για να φύγη.

Ο μυλωνάς κι' ή κόρη του τους παρακολουθούσαν από το παράθυρο, καθώς άπομακρυνόντουσαν, και γελού-σαν κοροϊευτικά. Άλλά όταν παρα-τήρησαν πως τα φτερά του μύλου έ-ξακολουθούσαν να μ'ή γυρνούν, σταμά-τησαν το γέλιο τους και κύτταζαν ό- ένας τον άλλο με άπορία.

Ο μυλωνάς προσπάθησε τότε να τ' άβάλη σε κίνησι κι' άνοιξε τα πανιά, όπως γινόταν στις ήσυχες ήμέρες, αλλά ό άνεμος ήταν πολύ όρμητικός κι' έσπασε ένα φτερό, χωρίς ό μύλος πάλι να γυρίσει.

Την άλλη μέρα προσκάλεσε έναν μακαρδό για να τ' άπιδιερύσει τή ζήμια, αλλά του κάκου περίμενε ν

ακούσει κι' αυτή τη μέρα το γνώριμο τρέξιμο των φτερών, που μιλούσε με γλυκό άναστεναγμό και που του μ'ή-νοσαν κάθε πρωί την άρχή της δου-λειάς. Ο μύλος έμεινε άκίνητος...

Τότε ο μάστορας Έρρικος έστειλε κι' έφερε τεχνίτες από την πόλι, τους ό-ποιους διέταξε να βγάλουν τις πα-λιές φτερούγες και να τις αντικατα-στήσουν με καινούργιες. Άλλά κι' αυτή τη φορά το αποτέλεσμα δεν ή-ταν καλύτερο.

Όταν ήλθε να βάλη πάλι τον μύλο σε κίνησι, ό άνεμος σφύριζε ά-νάμεσα απ' τα σκονιά και έξασισε τα πανιά, κι' έτσι ούτε τα φτερά, ου-τε ή μυλόπετρες κινήθηκαν όπως πρώτα.

Τότε οι πελάτες του μάστορα Έρ-ρίκου δυσασετήθηκαν για την άργο-πορία και κατήγγειλαν τον μυλωνά στο δικαστήριο γιατί δεν τους είχε παραδώσει τ' άλευρι στην ώρισμένη προθεσμία.

Κι' έτσι, ή προίκα της Άννας άρ-χισε να λιγοστεύει σιγά-σιγά με τα έξοδα που γινόταναν για τις έπι-σκευές και τις δικές.

Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Έλεγε άνήσυχος ο μυλωνάς. Πολλο φοβόμυαι μήπως μ'ας τιμωρεί ό Θεός για τό κακό φέρσιμό μας προς τη χήρα και προς το παιδί της. Τ'ός φεβήχαμε πολύ άσχημα κι' ίσως γι' αυτό μ'ας έστειλε τέτοιο δυστύχημα ό Θεός.

Άς μπορούσα να τους πείσω να λύ-σουνε τα μάγια που μ'ας έκαναν κι' άς έδινά όσα-όσα...

— Καλά λές, πατέρα, του είπε ή Άννα. Πήγαινε, βρες τους και καλό-πισέ τους. Ίσως γυρίσει ή τύχη μας όταν μ'ας συχωρέσουν...

Μιά και δυό λοιπόν, ο μυλωνάς κι-νησε και τράβηξε για το σπίτι της χήρας, που ήταν μια φτωχική καλύβα με χροστισμένη στέγη.

Σαν έφτασε εκεί, είδε δίπλα στην καλύβα ένα αγάρι που είχε άνασκου-μωμένα τα μανίκια του και δούλευε μ' όλες τις δυνάμεις του, σκουμένο ά-πάνω στη γη.

— Ζάν, του φώναζε ο μυλωνάς, ή-φασε τη δουλειά σου κι' έλα εδώ. Έ-χω κάτι να σου πω.

Το παιδί γύρισε, τον είδε, κατα-κοκκίνισε, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέσι του.

— Τι θέλεις από μένα, μάστορας Έρρικος; ρώτησε.

— Από την ήμέρα που ήρθατε

εδώ κι' ή μένα σου, ό μύλος σταμάτησε και δεν γυρνά πιά!

— Κι' έπειτα; Τι θέλεις να σου

κάνω εγώ;

— Η κόρη μου ή Άννα νομίζει

πως ό μύλος θ' άρχισή πάλι να γυ-ρίζε, αν τον επισκεφήςτε άκόμα μιά

φορά.

— Η μητέρα μου είναι άρρωστη

και δεν μπορεί να δουλέψη πιά. Αύ-τό το χωράφι που βλέπετε πρέπει να

ακούσει κι' αυτή τη μέρα το γνώριμο τρέξιμο των φτερών, που μιλούσε με γλυκό άναστεναγμό και που του μ'ή-νοσαν κάθε πρωί την άρχή της δου-λειάς. Ο μύλος έμεινε άκίνητος...

Τότε ο μάστορας Έρρικος έστειλε κι' έφερε τεχνίτες από την πόλι, τους ό-ποιους διέταξε να βγάλουν τις πα-λιές φτερούγες και να τις αντικατα-στήσουν με καινούργιες. Άλλά κι' αυτή τη φορά το αποτέλεσμα δεν ή-ταν καλύτερο.

Όταν ήλθε να βάλη πάλι τον μύλο σε κίνησι, ό άνεμος σφύριζε ά-νάμεσα απ' τα σκονιά και έξασισε τα πανιά, κι' έτσι ούτε τα φτερά, ου-τε ή μυλόπετρες κινήθηκαν όπως πρώτα.

Τότε οι πελάτες του μάστορα Έρ-ρίκου δυσασετήθηκαν για την άργο-πορία και κατήγγειλαν τον μυλωνά στο δικαστήριο γιατί δεν τους είχε παραδώσει τ' άλευρι στην ώρισμένη προθεσμία.

Κι' έτσι, ή προίκα της Άννας άρ-χισε να λιγοστεύει σιγά-σιγά με τα έξοδα που γινόταναν για τις έπι-σκευές και τις δικές.

Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Έλεγε άνήσυχος ο μυλωνάς. Πολλο φοβόμυαι μήπως μ'ας τιμωρεί ό Θεός για τό κακό φέρσιμό μας προς τη χήρα και προς το παιδί της. Τ'ός φεβήχαμε πολύ άσχημα κι' ίσως γι' αυτό μ'ας έστειλε τέτοιο δυστύχημα ό Θεός.

Άς μπορούσα να τους πείσω να λύ-σουνε τα μάγια που μ'ας έκαναν κι' άς έδινά όσα-όσα...

— Καλά λές, πατέρα, του είπε ή Άννα. Πήγαινε, βρες τους και καλό-πισέ τους. Ίσως γυρίσει ή τύχη μας όταν μ'ας συχωρέσουν...

Μιά και δυό λοιπόν, ο μυλωνάς κι-νησε και τράβηξε για το σπίτι της χήρας, που ήταν μια φτωχική καλύβα με χροστισμένη στέγη.

Σαν έφτασε εκεί, είδε δίπλα στην καλύβα ένα αγάρι που είχε άνασκου-μωμένα τα μανίκια του και δούλευε μ' όλες τις δυνάμεις του, σκουμένο ά-πάνω στη γη.

— Ζάν, του φώναζε ο μυλωνάς, ή-φασε τη δουλειά σου κι' έλα εδώ. Έ-χω κάτι να σου πω.

Το παιδί γύρισε, τον είδε, κατα-κοκκίνισε, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέσι του.

— Τι θέλεις από μένα, μάστορας Έρρικος; ρώτησε.

— Από την ήμέρα που ήρθατε

εδώ κι' ή μένα σου, ό μύλος σταμάτησε και δεν γυρνά πιά!

— Κι' έπειτα; Τι θέλεις να σου

κάνω εγώ;

— Η κόρη μου ή Άννα νομίζει

πως ό μύλος θ' άρχισή πάλι να γυ-ρίζε, αν τον επισκεφήςτε άκόμα μιά

φορά.

— Η μητέρα μου είναι άρρωστη

και δεν μπορεί να δουλέψη πιά. Αύ-τό το χωράφι που βλέπετε πρέπει να

ακούσει κι' αυτή τη μέρα το γνώριμο τρέξιμο των φτερών, που μιλούσε με γλυκό άναστεναγμό και που του μ'ή-νοσαν κάθε πρωί την άρχή της δου-λειάς. Ο μύλος έμεινε άκίνητος...

Τότε ο μάστορας Έρρικος έστειλε κι' έφερε τεχνίτες από την πόλι, τους ό-ποιους διέταξε να βγάλουν τις πα-λιές φτερούγες και να τις αντικατα-στήσουν με καινούργιες. Άλλά κι' αυτή τη φορά το αποτέλεσμα δεν ή-ταν καλύτερο.

Όταν ήλθε να βάλη πάλι τον μύλο σε κίνησι, ό άνεμος σφύριζε ά-νάμεσα απ' τα σκονιά και έξασισε τα πανιά, κι' έτσι ούτε τα φτερά, ου-τε ή μυλόπετρες κινήθηκαν όπως πρώτα.

Τότε οι πελάτες του μάστορα Έρ-ρίκου δυσασετήθηκαν για την άργο-πορία και κατήγγειλαν τον μυλωνά στο δικαστήριο γιατί δεν τους είχε παραδώσει τ' άλευρι στην ώρισμένη προθεσμία.

Κι' έτσι, ή προίκα της Άννας άρ-χισε να λιγοστεύει σιγά-σιγά με τα έξοδα που γινόταναν για τις έπι-σκευές και τις δικές.

Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Έλεγε άνήσυχος ο μυλωνάς. Πολλο φοβόμυαι μήπως μ'ας τιμωρεί ό Θεός για τό κακό φέρσιμό μας προς τη χήρα και προς το παιδί της. Τ'ός φεβήχαμε πολύ άσχημα κι' ίσως γι' αυτό μ'ας έστειλε τέτοιο δυστύχημα ό Θεός.

Άς μπορούσα να τους πείσω να λύ-σουνε τα μάγια που μ'ας έκαναν κι' άς έδινά όσα-όσα...

— Καλά λές, πατέρα, του είπε ή Άννα. Πήγαινε, βρες τους και καλό-πισέ τους. Ίσως γυρίσει ή τύχη μας όταν μ'ας συχωρέσουν...

Μιά και δυό λοιπόν, ο μυλωνάς κι-νησε και τράβηξε για το σπίτι της χήρας, που ήταν μια φτωχική καλύβα με χροστισμένη στέγη.

Σαν έφτασε εκεί, είδε δίπλα στην καλύβα ένα αγάρι που είχε άνασκου-μωμένα τα μανίκια του και δούλευε μ' όλες τις δυνάμεις του, σκουμένο ά-πάνω στη γη.

— Ζάν, του φώναζε ο μυλωνάς, ή-φασε τη δουλειά σου κι' έλα εδώ. Έ-χω κάτι να σου πω.

Το παιδί γύρισε, τον είδε, κατα-κοκκίνισε, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέσι του.

— Τι θέλεις από μένα, μάστορας Έρρικος; ρώτησε.

— Από την ήμέρα που ήρθατε

εδώ κι' ή μένα σου, ό μύλος σταμάτησε και δεν γυρνά πιά!

— Κι' έπειτα; Τι θέλεις να σου

κάνω εγώ;

— Η κόρη μου ή Άννα νομίζει

πως ό μύλος θ' άρχισή πάλι να γυ-ρίζε, αν τον επισκεφήςτε άκόμα μιά

φορά.

— Η μητέρα μου είναι άρρωστη

και δεν μπορεί να δουλέψη πιά. Αύ-τό το χωράφι που βλέπετε πρέπει να

ακούσει κι' αυτή τη μέρα το γνώριμο τρέξιμο των φτερών, που μιλούσε με γλυκό άναστεναγμό και που του μ'ή-νοσαν κάθε πρωί την άρχή της δου-λειάς. Ο μύλος έμεινε άκίνητος...

Τότε ο μάστορας Έρρικος έστειλε κι' έφερε τεχνίτες από την πόλι, τους ό-ποιους διέταξε να βγάλουν τις πα-λιές φτερούγες και να τις αντικατα-στήσουν με καινούργιες. Άλλά κι' αυτή τη φορά το αποτέλεσμα δεν ή-ταν καλύτερο.

Όταν ήλθε να βάλη πάλι τον μύλο σε κίνησι, ό άνεμος σφύριζε ά-νάμεσα απ' τα σκονιά και έξασισε τα πανιά, κι' έτσι ούτε τα φτερά, ου-τε ή μυλόπετρες κινήθηκαν όπως πρώτα.

Τότε οι πελάτες του μάστορα Έρ-ρίκου δυσασετήθηκαν για την άργο-πορία και κατήγγειλαν τον μυλωνά στο δικαστήριο γιατί δεν τους είχε παραδώσει τ' άλευρι στην ώρισμένη προθεσμία.

Κι' έτσι, ή προίκα της Άννας άρ-χισε να λιγοστεύει σιγά-σιγά με τα έξοδα που γινόταναν για τις έπι-σκευές και τις δικές.

Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Έλεγε άνήσυχος ο μυλωνάς. Πολλο φοβόμυαι μήπως μ'ας τιμωρεί ό Θεός για τό κακό φέρσιμό μας προς τη χήρα και προς το παιδί της. Τ'ός φεβήχαμε πολύ άσχημα κι' ίσως γι' αυτό μ'ας έστειλε τέτοιο δυστύχημα ό Θεός.

Άς μπορούσα να τους πείσω να λύ-σουνε τα μάγια που μ'ας έκαναν κι' άς έδινά όσα-όσα...

— Καλά λές, πατέρα, του είπε ή Άννα. Πήγαινε, βρες τους και καλό-πισέ τους. Ίσως γυρίσει ή τύχη μας όταν μ'ας συχωρέσουν...

Μιά και δυό λοιπόν, ο μυλωνάς κι-νησε και τράβηξε για το σπίτι της χήρας, που ήταν μια φτωχική καλύβα με χροστισμένη στέγη.

Σαν έφτασε εκεί, είδε δίπλα στην καλύβα ένα αγάρι που είχε άνασκου-μωμένα τα μανίκια του και δούλευε μ' όλες τις δυνάμεις του, σκουμένο ά-πάνω στη γη.

— Ζάν, του φώναζε ο μυλωνάς, ή-φασε τη δουλειά σου κι' έλα εδώ. Έ-χω κάτι να σου πω.

Το παιδί γύρισε, τον είδε, κατα-κοκκίνισε, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέσι του.

— Τι θέλεις από μένα, μάστορας Έρρικος; ρώτησε.

— Από την ήμέρα που ήρθατε

εδώ κι' ή μένα σου, ό μύλος σταμάτησε και δεν γυρνά πιά!

— Κι' έπειτα; Τι θέλεις να σου

κάνω εγώ;

— Η κόρη μου ή Άννα νομίζει

πως ό μύλος θ' άρχισή πάλι να γυ-ρίζε, αν τον επισκεφήςτε άκόμα μιά

φορά.

— Η μητέρα μου είναι άρρωστη

και δεν μπορεί να δουλέψη πιά. Αύ-τό το χωράφι που βλέπετε πρέπει να

ακούσει κι' αυτή τη μέρα το γνώριμο τρέξιμο των φτερών, που μιλούσε με γλυκό άναστεναγμό και που του μ'ή-νοσαν κάθε πρωί την άρχή της δου-λειάς. Ο μύλος έμεινε άκίνητος...

Τότε ο μάστορας Έρρικος έστειλε κι' έφερε τεχνίτες από την πόλι, τους ό-ποιους διέταξε να βγάλουν τις πα-λιές φτερούγες και να τις αντικατα-στήσουν με καινούργιες. Άλλά κι' αυτή τη φορά το αποτέλεσμα δεν ή-ταν καλύτερο.

Όταν ήλθε να βάλη πάλι τον μύλο σε κίνησι, ό άνεμος σφύριζε ά-νάμεσα απ' τα σκονιά και έξασισε τα πανιά, κι' έτσι ούτε τα φτερά, ου-τε ή μυλόπετρες κινήθηκαν όπως πρώτα.

Τότε οι πελάτες του μάστορα Έρ-ρίκου δυσασετήθηκαν για την άργο-πορία και κατήγγειλαν τον μυλωνά στο δικαστήριο γιατί δεν τους είχε παραδώσει τ' άλευρι στην ώρισμένη προθεσμία.

Κι' έτσι, ή προίκα της Άννας άρ-χισε να λιγοστεύει σιγά-σιγά με τα έξοδα που γινόταναν για τις έπι-σκευές και τις δικές.

Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Έλεγε άνήσυχος ο μυλωνάς. Πολλο φοβόμυαι μήπως μ'ας τιμωρεί ό Θεός για τό κακό φέρσιμό μας προς τη χήρα και προς το παιδί της. Τ'ός φεβήχαμε πολύ άσχημα κι' ίσως γι' αυτό μ'ας έστειλε τέτοιο δυστύχημα ό Θεός.

Άς μπορούσα να τους πείσω να λύ-σουνε τα μάγια που μ'ας έκαναν κι' άς έδινά όσα-όσα...

— Καλά λές, πατέρα, του είπε ή Άννα. Πήγαινε, βρες τους και καλό-πισέ τους. Ίσως γυρίσει ή τύχη μας όταν μ'ας συχωρέσουν...

Μιά και δυό λοιπόν, ο μυλωνάς κι-νησε και τράβηξε για το σπίτι της χήρας, που ήταν μια φτωχική καλύβα με χροστισμένη στέγη.

Σαν έφτασε εκεί, είδε δίπλα στην καλύβα ένα αγάρι που είχε άνασκου-μωμένα τα μανίκια του και δούλευε μ' όλες τις δυνάμεις του, σκουμένο ά-πάνω στη γη.

— Ζάν, του φώναζε ο μυλωνάς, ή-φασε τη δουλειά σου κι' έλα εδώ. Έ-χω κάτι να σου πω.

Το παιδί γύρισε, τον είδε, κατα-κοκκίνισε, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέσι του.

— Τι θέλεις από μένα, μάστορας Έρρικος; ρώτησε.

— Από την ήμέρα που ήρθατε

εδώ κι' ή μένα σου, ό μύλος σταμάτησε και δεν γυρνά πιά!

— Κι' έπειτα; Τι θέλεις να σου

κάνω εγώ;

— Η κόρη μου ή Άννα νομίζει

πως ό μύλος θ' άρχισή πάλι να γυ-ρίζε, αν τον επισκεφήςτε άκόμα μιά

φορά.

— Η μητέρα μου είναι άρρωστη

και δεν μπορεί να δουλέψη πιά. Αύ-τό το χωράφι που βλέπετε πρέπει να

ακούσει κι' αυτή τη μέρα το γνώριμο τρέξιμο των φτερών, που μιλούσε με γλυκό άναστεναγμό και που του μ'ή-νοσαν κάθε πρωί την άρχή της δου-λειάς. Ο μύλος έμεινε άκίνητος...

Τότε ο μάστορας Έρρικος έστειλε κι' έφερε τεχνίτες από την πόλι, τους ό-ποιους διέταξε να βγάλουν τις πα-λιές φτερούγες και να τις αντικατα-στήσουν με καινούργιες. Άλλά κι' αυτή τη φορά το αποτέλεσμα δεν ή-ταν καλύτερο.

Όταν ήλθε να βάλη πάλι τον μύλο σε κίνησι, ό άνεμος σφύριζε ά-νάμεσα απ' τα σκονιά και έξασισε τα πανιά, κι' έτσι ούτε τα φτερά, ου-τε ή μυλόπετρες κινήθηκαν όπως πρώτα.

Τότε οι πελάτες του μάστορα Έρ-ρίκου δυσασετήθηκαν για την άργο-πορία και κατήγγειλαν τον μυλωνά στο δικαστήριο γιατί δεν τους είχε παραδώσει τ' άλευρι στην ώρισμένη προθεσμία.

Κι' έτσι, ή προίκα της Άννας άρ-χισε να λιγοστεύει σιγά-σιγά με τα έξοδα που γινόταναν για τις έπι-σκευές και τις δικές.

Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Έλεγε άνήσυχος ο μυλωνάς. Πολλο φοβόμυαι μήπως μ'ας τιμωρεί ό Θεός για τό κακό φέρσιμό μας προς τη χήρα και προς το παιδί της. Τ'ός φεβήχαμε πολύ άσχημα κι' ίσως γι' αυτό μ'ας έστειλε τέτοιο δυστύχημα ό Θεός.

Άς μπορούσα να τους πείσω να λύ-σουνε τα μάγια που μ'ας έκαναν κι' άς έδινά όσα-όσα...

— Καλά λές, πατέρα, του είπε ή Άννα. Πήγαινε, βρες τους και καλό-πισέ τους. Ίσως γυρίσει ή τύχη μας όταν μ'ας συχωρέσουν...

Μιά και δυό λοιπόν, ο μυλωνάς κι-νησε και τράβηξε για το σπίτι της χήρας, που ήταν μια φτωχική καλύβα με χροστισμένη στέγη.

Σαν έφτασε εκεί, είδε δίπλα στην καλύβα ένα αγάρι

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η
ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή ιστορία)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Στο μεταξύ άρχισαν να στολίζουν το νεκρό της δόνας Κιάρας. Της φόρεσαν τὰ νυφικά της. Τη γέμισαν λουλούδια. Κι' έμοιαζε έτσι σαν νύμφη, νυφούλα του Χάρου, νυφούλα του Θανάτου!

Την ώρα αυτή του στολισμού της νεκρής, ο άρχοντας Σακραμπέλι ζήτησε να μιλήσει ιδιαιτέρως με τον άρχοντα Μπενίτο.

Ο Μπενίτο τὸν δέχτηκε στήν αἰθουσα τῶν ὕπνων.

Γνωστό μου, τοῦ εἶπε ὁ άρχων Σακραμπέλι, ήρθα νὰ σέ εἰδοποιήσω ὅτι δὲν εἶναι νὰ μεταφέρουν τὸ νεκρὸ τῆς κόρης μου, μετὰ τὸ στολισμὸ της, στὸν πύργο μου.

Ο άρχων Μπενίτο κατσούφισε... Δὲν ήθελε νὰ τοῦ πάρουν τὴ δόνα Κιάρα, ἔστω καὶ νεκρή.

Κι' ἐξ ἄλλου, ἂν γινόταν αὐτό, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐξαγοστή τὸ στέδιό του, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐξηγήσει στὸ γιὰ-τόν του.

Ἡ νεκροβία δὲν θὰ γινόταν ἔτσι καὶ δὲν θὰ μάθαινε ποτὲ ἐκεῖνο πὸν δαυμόνι καὶ τὸν ἐξαγρίωνε, ἂν ἀπλάτῃ ἡ δόνα Κιάρα δηλητηριάστηκε γιὰ ν' ἀποφύγει τὰ βδελυρὰ του γόδια.

Ὅτ' αὐτὰ κάνανε τὸν άρχοντα Μπενίτο ν' ἀγριέψῃ καὶ ἀπάντησε στὸν πατέρα τῆς Κιάρας κάπως ἀπότομα:

— Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ πὸν ζήτης, άρχοντά μου.

— Γιατί; ρώτησε ὁ Σακραμπέλι σφίγγοντας γεμάτος θυμὸ τὰ δόντια του...

— Γιατί ἡ δόνα Κιάρα εἶνε γυναῖκα μου, άρχοντα.

— Άρχων Μπενίτο, παραλογίζεσαι. Ἡ Κιάρα εἶνε παιδί μου. Θὰ τὴν πάρω στὸν πύργο μου καὶ θὰ τὴν κηδέψω ἐγώ.

— Ὅχι, άρχοντα.

— Πῶς εἶπες;

Ο Μπενίτο δαγκώθηκε.

Θὰ ήταν παράτολμο νὰ τὰ βάλῃ με τὸν πανίσχυρο Σακραμπέλι. Θὰ ήταν τρέλλα νὰ τὸν κάμῃ ἐχθρὸ του.

Κατάπιε λοιπὸν τὸ θυμὸ του κι' ἀποκρίθηκε:

— Άρχων Σακραμπέλι, ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου ἀφοῦ ἐπιμένεις. Ἡ ἐπιθυμία μου ὡστόσο ήταν δικαιοσύνη. Ψάρες πῶς ἀγαπούσα τὴ δόνα Κιάρα. Μὰ εἶτε στὸ σπῆτι μου, εἶτε στὸ δικό σου, εἶνε τὸ ἴδιο. Δὲν ἀντιλέγω, άρχοντα. Κάμε ὥπως σ' ἀρέσει. Βίχα ὡστόσο κι' ἐξακολουθῶ νὰ ἔχω μιὰ ὑπόψια...

— Ὑπόψια εἶπες;

— Ναι, άρχοντα.

— Τί ἐννοεῖς;

— Ὑποπεύομαι πῶς ἡ ἄτυχ ὁ-

ζυγός μου καὶ κόρη σου δηλητηριάστηκε.

— Εἶνε ψεῦδος! οὐδὲν εἶπε ὁ πατέρας τῆς Κιάρας. Ἡ κόρη μου πέθανε ἀπὸ τὸν πόνο της. Ἡ δόνα Κιάρα ήταν καλὴ χριστιανή. Ποτέ της δὲν ἔβρισκε ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα...

Ο Μπενίτο δὲν ἐπέμεινε.

Σὲ λίγο τὸ στέλισμα τῆς νεκρῆς εἶχε τελειώσει.

Ο Σακραμπέλι ἔστειλε ἕνα φορεῖο καὶ τοῦς ἀνθρώπους του, ὀλόκληρη τιμητικὴ συνοδεία καὶ μετέφεραν τὴ νεκρὴ νυφούλα στὸ πατρικὸ τῆς σπῆτι.

Ἡ καμπάνες χτυποῦσαν πένθιμα. Οἱ δρόμοι ήσαν γεμάτοι κόσμος.

Κυράδες καὶ κοπέλλες ἔστεκαν στὰ παράθυρα καὶ στοὺς ἐξώστες καὶ σκόρπιζαν πάνω στὴ νεκρὴ ροδοπέ-

θὰ ῥῶ πολλὸ γόγγυρὰ νὰ σέ συναντήσω στοὺς οὐρανούς...

Σιγὰ-σιγὰ τὰ μάτια τοῦ Λουίτζι, στέγνωσαν. Σηκώθηκε τότε, φόρεσε τὸ μακρὸν του καὶ βγήκε με τὴν καρδιά βαρειά, νὰ ἰδῇ τὴ μεταφορὰ τῆς νεκρῆς ἀρχοντοπούλας στὸν πατρικὸ τῆς πύργο.

Περὶνεν ἔτσι ἄρκετὴ ὥρα καίτοι ἀπὸ τὸ δέντρο, κοντὰ σὲ μιὰ στοά, ὅταν ἔβρισκε ἀκούσει ἀπὸ μακρὸν τὴ βουὴ τοῦ πλήθους καὶ τοῦς θρήνους τῶν γυναικῶν.

Ἡ νεκρικὴ πομπὴ πλησίαζε...

Τὰ γόνατα τοῦ Λουίτζι λήθτηκαν...

Τὰ μάτια του βοῦρξάνουν...

Τράβηξε τὸ στίλετό του ἀπὸ τὴ βήκη του καὶ τσούφισε στὴ γροθιά του, ἔτοιμος νὰ τὸ βυθίσῃ στὴν καρδιά του.

— Ὑπομονή, παιδί μου. Ποῖος ξέρει; Ἴσως νὰ ήταν εὐεργεσία αὐτὸ πούκανε ὁ Θεὸς γιὰ τὴ λατρευτὴ καὶ Κιάρα, νὰ τὴν πᾶρῃ κοντὰ του καὶ νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς βδελυροῦ άρχοντα...

Τὰ λόγια τοῦ πατέρα Πατούφκαστου ἔπεσαν σὰν βάλσαμο πάνω στὴν συντριμμένη καρδιά τοῦ νέου...

Ἡ νεκρικὴ πομπὴ εἶχε πλησιάσει τώρα...

Ο νεκρὸς τῆς Κιάρας βρισκόταν πάνω στὸ φορεῖο, σκεπασμένο ἀπὸ τ' ἄνθη...

Τ' ἄλογα ήσαν σκεπασμένα με μαῦρα ὑάκινθα...

Μαῦρα φοροῦσαν κι' οἱ ἀκόλουθοι τοῦ Σακραμπέλι κι' οἱ σωματοφόροι καὶ ποὺ συνόδευαν τὴν πομπή.

Ο Λουίτζι μόλις ἀντίκρουσε τὸν νεκρὸ τῆς ἀρχοντοπούλας, κρατήθηκε ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου γιὰ νὰ μὴν σωριαστῇ κάτω. Τὰ μάτια του βοῦρξάνουν, ἡ φωνὴ του πνίγηκε στὸ λάρυγγά του...

Θέλησε νὰ φωνάξῃ, νὰ κλάψῃ, νὰ κούρῃ, νὰ κομματίσῃ τὰ ρούχα του, νὰ βρισκόταν, εὐτυχῶς, κοντὰ του, ὁ πατέρας Πατούφκαστος καὶ τὸν συγκρατοῦσε.

Ἐξάφνα, ὁ Φόσκαρι γονάτισε κάτω. Τὰ πόδια του δὲν τὸν κρατοῦσαν περὶ. Τὰ δάκρυα άρχισαν νὰ τρέχουν ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια του.

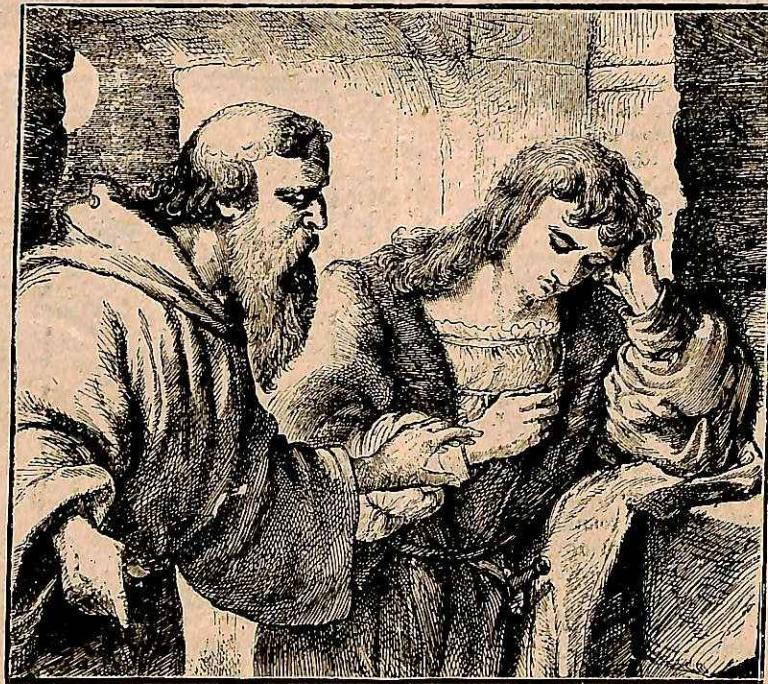
— Κιάρα, γλυκειά μου ἀγάπη, Κιάρα μου, λατρευτὴ μου, γιατί νὰ πεθάνῃς, ἀγάπη μου! Σὲ σκότωσαν, οἱ ἄσπλαγχοι... Σοῦ φαρμάκωσαν τὴ ζωὴ, μικρούλα μου...

Ο πατέρας Πατούφκαστος τὸν ἀκούγε λυπημένος χωρὶς νὰ μιλήσῃ. Τὸν ἄφινε νὰ κλαίῃ. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος αὐτοῦ νὰ ξεθυμάνῃ, ὁ ἄτυχος νεός, καὶ νὰ μὴν κάμῃ καμμιὰ τρέλλα εἰς βάρος τῆς ζωῆς του.

Ἀκολούθησαν κατόπιν κι' οἱ δύο τὴν πομπή ὡς τὸν πύργο τοῦ Σακραμπέλι καὶ χώρισαν. Ἐξω ἀπὸ τὸ πύργι τοῦ Λουίτζι.

Ο Φόσκαρι εἶχε πάρει τώρα τὴν ἀπόφασί του. Θὰ περίμενε νὰ γίνῃ ἡ κηδεία τῆς Κιάρας, θὰ πήγαινε μιὰ νύχτα νὰ προσευχηθῇ καὶ νὰ κλάψῃ πάνω ἀπὸ τὸν τάφο της κι' ὕστερα θὰ φύγεε μακριὰ ἀπὸ τὴ Φλωρεντία...

(Ἀκολουθεῖ)

Ἦταν ὁ θεὸς τῆς δόνας Κιάρας, ὁ πατέρας Πατούφκαστος.

ταλα...

Ἡ φτωχολογία τῆς Φλωρεντίας ὀργηνοῦσε ἀπεισιμαμένη γιὰ τὴν ὥρα καὶ κόρη πὸν τόσο γενναῖο ψυχα τοῦς ἐλεοῦσε...

Σὲ μιὰ πλατεῖα, κάτω ἀπὸ μιὰ ἱτιά, λίγο παράμερα ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἔστεκε ὁ Λουίτζι Φόσκαρι.

Ο ὑπερήφανος τοῦ εἶχε γυρίσει στὸ σπῆτι καὶ τοῦ εἶπε πῶς αὐτὴ τὴ φορά καταλεπτός τὴ τί συνέβη.

Ο Φόσκαρι άρχισε νὰ κλαίῃ σὰν μικρὸ παιδί. Τί τὴν ήθελε τὴ ζωὴ τώρα πὸν ἔχασε τὴν ἀγαπημένη του;

— Κιάρα, γλυκειά μου Κιάρα, φιλοῦζε, γιατί νὰ σέ χάσω, ἀγαπημένη μου; Πῶς μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα; Περιμένε με, λατρευτὴ μου...

— Ὑποσέωμαι πῶς ἡ ἄτυχ ὁ-

ἔβρισκε ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

— Νέε, γιατί ὅς νὰ κάμῃς ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

— Ὑποσέωμαι πῶς ἡ ἄτυχ ὁ-

ἔβρισκε ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

— Νέε, γιατί ὅς νὰ κάμῃς ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

— Ὑποσέωμαι πῶς ἡ ἄτυχ ὁ-

ἔβρισκε ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

— Νέε, γιατί ὅς νὰ κάμῃς ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

— Ὑποσέωμαι πῶς ἡ ἄτυχ ὁ-

ἔβρισκε ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

— Νέε, γιατί ὅς νὰ κάμῃς ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

— Ὑποσέωμαι πῶς ἡ ἄτυχ ὁ-

ἔβρισκε ἕνα τέτοιο ἀμάρτημα; Τὴ ζωὴ σου τὴν ἐξουσιάζει μονάχα ὁ Θεός. Συγκράτησε τὴν πληγωμένη σου καρδιά, παιδί μου...

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

Η ΔΑΣΚΑΛΑ ΤΟΥ ΠΙΑΝΟΥ

(Στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου ντὲ Κερφώ. Ἡ Ρόζα, ἡ δασκάλα τοῦ πιάνου περιμένει τὴ δεσποινίδα ντὲ Κερφώ, τὴ μαθήτριά της. Σὲ λίγο μπαίνει μέσα ὁ νεαρὸς μαρκησίων.)

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Συγγνώμη, δεσποινίς. Ἡ ἀδερφή μου δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ σήμερα μάθημα.

ΡΟΖΑ.— Μήπως ἡ δεσποινὶς εἶνε ἀρρωστή;

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ὅχι. Πήγε νὰ ἐπισκεψτῇ μιὰ φίλη μας πὸν μένει στὸ Πονατόν... Κρίμα ὅμως... Ἐπρεπε νὰ σὰς εἰδοποιήσῃ ἀπὸ προτίητερα γιὰ νὰ μὴν ἐρθετε μ' αὐτὴ τὴ βροχή...

ΡΟΖΑ.— Μὰ, δὲν πειράζει, κύριε... Πότε πρέπει νὰ ξαναρθῶ;...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Κατὰ τὴν Πέμπτη περίπου.

ΡΟΖΑ, (κάνοντας μιὰ ὑπόκλιση).— Χάριτε, κύριε.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Περιμένετε μιὰ στιγμή. Ποῦ θὰ πᾶτε μ' αὐτὴ τὴ βροχή;

ΡΟΖΑ.— Αὐστηχῶς ἔχω δουλειὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ καθήσῃ.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ἐλάτε δά... Ἄν ήταν ἐδῶ ἡ ἀδερφή μου δὲν θὰ μένατε;

ΡΟΖΑ.— Μὰ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο. Σὰς βεβαιῶνω ὅτι βιάζομαι.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Καθίστε νὰ περάσῃ ἡ βροχή. Τὸ ἀπαιτῶ ἐπὶ τέλους. (Βλέποντας δύο μικρὰ δέματα πὸν ἔχει ἀφήσει ἡ Ρόζα στὸ πιάνο, προσθέτει): Δικά σας εἶν' αὐτά;

ΡΟΖΑ.— Α, ναι... Παρὰ λίγο νὰ τὰ ξεράσω... Θὰ λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ τὰ δώσετε στὴ δεσποινίδα ἀδερφή σας; Εἶνε ἀγορασμένα κατὰ παραγγελίαν της...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ἐπιτρέψετε νὰ ἰδῶ τί περιέχουν;

ΡΟΖΑ.— Ὁ, βέβαια, κοιτάξτε. (Ἀνοίγει τὸ δέμα). Εἶνε δύο ἐργαζομένα...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ἀλήθεια, ἡ Ἰωάννα νὰ ἰ' ἀγοράξῃ αὐτά; Μὰ αὐτὰ εἶνε ἀηδίες! Δὲν νομίζετε καὶ σεις;

ΡΟΖΑ.— Ἴσως. Δὲν ξέρω...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Μὰ πὸν στὸ διάβολο τὰ ξετρυπώσατε; Στὶς φυλακές;

ΡΟΖΑ.— Α, ὅχι. Τὰ κέντησαν ἡ μητέρα μου καὶ ἡ ἀδερφή μου. Ἡ δεσποινὶς ἀδερφή σας τὸ ξέρει. Καὶ ἐπειδὴ εἶνε πολλὴ καλὴ, με παρακάλεσε νὰ τῆς διαλέξω ἐγώ.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ὁ, εἶμαι ζῶω... Συγγνώμη... Σὰς ἐπρόσβαλα πρὸ δέλφου.

ΡΟΖΑ.— Καθόλου, κύριε. Ἄλλωστε, δὲν ἔχει σημασία ἂν εἶνε ὥραϊα ἢ ἄσχημα. Τὸ οὐσιώδες γιὰ μὰς εἶνε ὅτι κατορθώνουμε μ' αὐτὰ νὰ βγάλουμε τὸ φομὶ μας. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσο κοινὴ νὰ νομίζῃ ὅτι τὰ ἀγοράζουν ἀπὸ προτίητερα. Τὰ παίρνουν ἀπλῶς γιὰ νὰ μὴν κάμουν τὴ χάρι. Χαίρετε, κύριε.

Σταμάτησε ἡ βροχή...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Μὴ φύγετε ἀκόμα. Ὅστε λοιπὸν εἶστε δυστυχισμένη;

ΡΟΖΑ.— Α, ὅχι... Ἐγὼ δὲν παραπονιόμαι γιὰ τὴ φτώχεια μου...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Αὐτὴ τὴ στιγμή πὸν μοῦ εἶπατε αὐτὰ τὰ λόγια, σὰς βλέπω κομμηνομένες καὶ ποῖά-τες...

ΡΟΖΑ.— Ὁ...!

ΡΟΖΑ.— Ἀλήθεια; ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ναι, μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ τὸ ὑποφέρω. Κάθε μέρα μάλιστα τὰ βάζω με τὴν ἀδερφή μου καὶ τὴ ρωτῶ τί εὐχαριστίσῃ βρίσκει σ' αὐτὸ τὸ παληόγανο. Στὸ ἔξῃς ὅμως δὲν θὰ τῆς ξαναπῶ τίποτε. Τὸ καταλαβαίνω, βέβαια, ν' ἀποσιώσεται κανεὶς ἐντελῶς ὅπως ἐσεῖς στὸ πιάνο χάριν εὐχαριστήσεως, ἀλλά...

ΡΟΖΑ.— Ὅχι πάντοτε, χάριν εὐχαριστήσεως... Τὸ πῆφο εἶνε ὁμολογούμενος ἕνας σκληρὸς τύραννος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι σ' αὐτὸ χωρὶς τὶς καλύτερες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου. Πρέπει νὰ ξέρετε πῶς θύαν

παῖξε κανεὶς, λησμονεῖ ἀμέσως τὴ δυστυχία του. Ἡ νότες πὸν ξεχνοῦνται ἀρμονικὲς σκοπούνοντες τὴ θλίψη, διώχνουν τὴν ἀπογοήτευσιν, φέρνουν τὴ χαρὰ.

Νομίζε τότε κανεὶς πῶς ἡ στενοχώριες γλυστοῦν καὶ φεύγουν ἀπ' τὴν ἄκρη τῶν δαχτύλων, ὅτι ἡ ἔγνοια σκροπίζονται μέσα στὶς τριλίες καὶ δὲν ἀπομένει μέσα του καμμιὰ πίκρα. Κι' ὅταν σηκωνεταί στὸ τέλος ἀπὸ τὸ καθίσμα του, τοῦ φαίνεται πῶς ἀποτίναξε ἀπὸ πάνω του ὅλες τὶς σκοποῦρες καὶ πῶς εἶνε ἀνάλαφρος σὰν πουλί. Εἶνε σὰν νὰ γυρίσῃ κανεὶς στὸ σπῆτι του ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἐξουμολόγησι στὸν πνευματικόν.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Βλέπω πῶς ἔχετε δέχῃ. Ὅσο γιὰ μένα, τί νὰ σὰς πῶ; Ὡς τὰ χτὲς ἀκόμα εἶχα τέτοιες ἰδέες γιὰ τὸ πιάνο καὶ γιὰ σὰς, ὥστε σήμερα ντρέπομαι νὰ σὰς τις πῶ...

ΡΟΖΑ.— Τί ἰδέες εἶχατε δηλαδὴ;

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Α, τίποτε... Θὰ σὰς ἀκοφανῇ ἅμα τὶς πῶ... Εἶνε τόσες ἀνοήσιες ὡς τώρα...

ΡΟΖΑ.— Ἐξακολουθήστε, σὰς παρακαλῶ. Θὰ μ' εὐχαριστήσετε, ἂν μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθειαν...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Καλὰ, ἀφοῦ τὸ θέλετε, θὰ σὰς πῶ. Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅμως ὅτι μετάνοια σὰς πῶ γι' αὐτὲς τὶς ἰδέες μου. Λοιπὸν ἐσὰς τὶς δασκάλες τοῦ πιάνου σὰς ἐπαινοῦν γιὰ νέες κομμηνομένες καὶ ποῖά-τες...

ΡΟΖΑ.— Ὁ...!

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Μὰ σὰς εἶπα πῶς ἔμουν τρελλός. Καὶ μάλιστα προκειμένου γιὰ σὰς, πὸν εἶστε μιὰ σωστή καλλιτέχνης. Δὲν σὰς εἶχα γνωρίσει τότε...

ΡΟΖΑ.— Μὰ δὲν μ' εἶχατε ἀκούσει;

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ναι, ἀλλὰ ὅχι ὑπὸ καλὲς περιστάσεις. Δὲν σὰς εἶχα προσέξει...

ΡΟΖΑ.— Ε, ἀφοῦ σὰς βρίσχω τώρα με τόσο καλὲς διαθέσεις, θὰ ήθελα νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε κατὶ...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Εὐχαριστῶς.

ΡΟΖΑ.— Μὰ πρὶν τὸ μάθετε ἀκόμα, μοῦ τὸ ὑπόσχεσθε; Θέλω λοιπὸν ν' ἀγαπήσετε τὴ μουσική. Ἐνας νέος εὐγενὴς ὅπως ἐσεῖς, ἔχει ὑποχρῶσι νὰ μὴν τὴν ἀντιπαθῇ.

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Μὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀπὸ σήμερον κιόλας!

ΡΟΖΑ.— Πρέπει νὰ τὴν ἀγαπήσετε πραγματικῶς, αὐτὸ τὸ χαριτωμένο πλάσμα θὰ πρεπε νὰ πάρῃς. Αὐτὴ θὰ σ' ἔκανε εὐτυχισμένο καὶ θὰ σὸδινε τὴ γαλήνη τῆς χαρᾶς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀλαφροβιαλὴ νέα πὸν γυρίσει στοὺς χοροὺς καὶ στὶς διασκεδάσεις φορτωθὰ σὰς παρηγορῇ στὶς στενοχώριες σας!

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ὑπόχρεοι ὅσοι ἀνθρώποι πὸν ὕπὸ σ' ὀφείζονται δὲν εἶνε μουσικῇ.

ΡΟΖΑ.— Μὰ αὐτοὶ δὲν καταλαβαίνουν ἀπὸ μουσικῇ. Ὅποιος ἔχει μέσα του τὴ μουσικὴ καὶ τὴν ἀκούει νὰ ψάλλῃ, θὰ τὴν ἐκφράσῃ μ' ἕναν ὁποιοδὴποτε τρόπο...

ΡΟΖΑ.— Τί εἶπατε, κύριε μαρκησίων; Πῶς τοῦλάτε;...

ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.— Ὁ, ναι!... Σὰς ἀγαπᾷ... Σὰς ἀγαπᾷ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΔΑΝΙΑΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο βασιλεύς της Δανίας Χριστιανός και η σύζυγός του, η Καρολίνα-Ματθίλδη, είναι νεόνυμφοι και αγαπιούνται εξαιρετικά. "Επειτα όμως από ένα ταξίδι τον στην Εδρόπη, ο Χριστιανός αρχίζει να παραμελεί τη σύζυγό του και να διασκεδάζει με άλλες γυναίκες. Αυτό όμως οδηγεί σε εξαιρετικά κακά, η οποία ελπίσθησεν και δολοφονησά τα διαμερίσματα της. Μία μέρα της άνοιξε γέφυρα την επίσκεψι του γιαντρου του βασιλέως Στρουενσέ, ο οποίος της είχε εξαιρετικά αντιπαθεί. Έν τούτοις η βασίλισσα τον δέχεται...)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Έκείνη την εποχή μόλις είχαν αρχίσει να καταπολεμούν στην Εδρόπη την ελλογιά, η οποία εδεδείκνυτο πλῆθος, με τον εμβολιασμό. Σιγά-σιγά μάλιστα, ο εμβολιασμός είχε γίνει της μόδας.

Έτσι ο Στρουενσέ, υπό την ιδιότητά του ως πρώτου ανατοκιστή γιαντρου, είχε πάει να προτείνει στη νεαρά βασίλισσα να εμβολιάσει τον μικρό διάδοχό της, ο οποίος ήταν τότε υβίς τριών χρόνων.

Η Καρολίνα-Ματθίλδη ήταν έξυπνη και λάτρευε το παιδί της. Γι' αυτό δέχτηκε ευνοϊκά την πρότασή του Στρουενσέ.

Έπειτα από την πρότασή αυτή του γιαντρου, η ευφυής αντιπάλαια πού η Καρολίνα έστρεψε προς τον Στρουενσέ, λιγότερες κάπως. Γι' αυτό ο τελευταίος, αφού της εξέθεσε το σκοπό της επίσκεψής του, τώμησε να της μιλήσει για ένα άλλο ζήτημα λιγότερο ενδιαφέρον...

Και τότε έκανε αυτό με μια τόσο ευγενική γάρ και μ' ένα τέτοιο τόνο ειλικρινούς συγχρόνως, ώστε η βασίλισσα τον άκουσε μ' εμπιστοσύνη.

Είμαι ευτυχής, της είπε, γιατί η εξαίρεση ενός καθημένου μου έδωσε άφορμή να πλησιάσω τη Μεγαλειότητά Σας... Θα θεωρούσα δέ άκόμα περισσότερο εύχριστο να τον αυτό μου, αν η Ύψιστη Μεγαλειότητάς μου επέτρεπε να της αποδείξω ότι είμαι ο πιο ταπεινός και πιο άφοβος υπηρέτης της, επιτρέποντάς μου να παρανοιάζωμ συγχρότερα μπροστά της...

Η Καρολίνα-Ματθίλδη έκανε μια κίνηση συγκαταθέσεως.

—Σας το επιτρέπω, κύριε, είπε. Μά δεν συλλογιστήκατε ίσως ότι, αφιερώνοντάς μου μερικά από τις στιγμές σας, θα χάσετε μάλλον παρά θα κερδίσετε... Δεν είμαι βασίλισσα παρά μόνο κατ' όνομα... και είναι άστοχο, αν έχω επικίνδυνο να σέβεται κανείς ένα πρόσωπο πού κανείς άλλος δεν το σέβεται...

—Μεγαλειότητά, φώναξε ο Στρουενσέ με θερμότητα, η άσπετή και η ύμνοφία πρέπει να προκυλούν πάντοτε άπείριστο σεβασμό και αυτοί που δεν το αλθάνονται αυτό είναι άξιοθνήσκοντες.

Η νεαρά βασίλισσα χαμογέλασε θλιβερά.

—Όχι και τόσο αξιοθνήσκοντες, είπε, αφού η ζωή τους κυλάει μέσα στη γαλήνη και τις διασκεδάσεις...

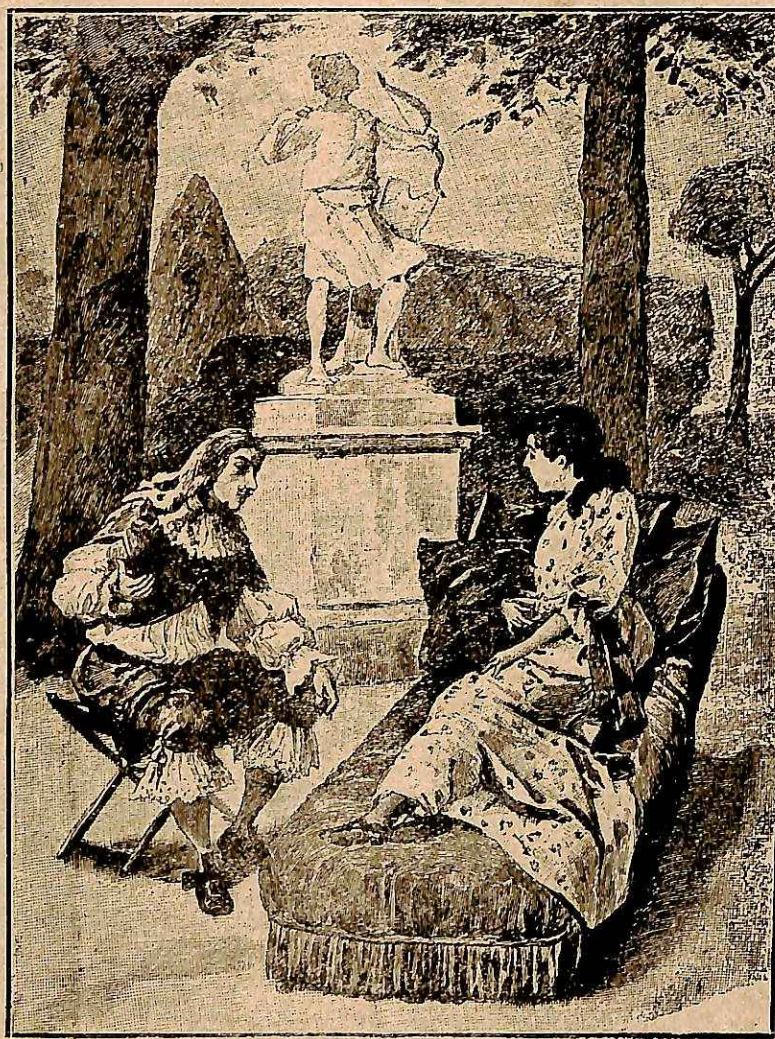
—Μάταιη γαλήνη, άβητες διασκεδάσεις! είπε ο Στρουενσέ. Κι' έχω μά-

λιστα την πεποίθησι ότι θα κατορθώσω να τους αποσπάσω απ' αυτές, αν η Μεγαλειότητά Σας εὐδοκούσε να μου δώσει να καταλάβω ότι τα διαβήματά μου για το σκοπό αυτό της είναι ευχάριστα...

Η Καρολίνα-Ματθίλδη κύτταξε τον Στρουενσέ.

—Θα το κατορθώσετε αυτό; είπε. Θα προσπαθήσετε να κάνετε δυνατά τα αδύνατα...

—Θα το προσπαθίσω, Μεγαλειότητά, είπε ο Στρουενσέ, αν, εννοείται, αυτό σας άρέσει... και είμαι—σας το επαναλαμβάνω—βέβαιος πως θα πετύχω...

Καθόντουσαν και μιλούσαν μ' όλη τους την άνεση για τα ζητήματα του Κράτους...

Η νεαρά βασίλισσα έδωσε το χέρι της στο γιαντρί.

—Κάνετε το λοιπόν, κύριε, είπε. Η εύχρη μου είναι μαζί σας! Ο Θεός άς σας βοηθήσει...

Ο Θεός έβοήθησε πράγματι τον Στρουενσέ...

Γιατί έπειτα από λίγον καιρό, ο βασιλεύς Χριστιανός άρχισε να δείχνει πάλι κάποια στοργή προς τη βασίλισσα Καρολίνα. Πολλοί συγγραφείς βεβαιώνουν ότι σ' αυτή συνετέλεσε η πατριική στοργή του βασιλέως προς το γιοι του και ο Στρουενσέ, μιλώντας του για το παιδί του, κατόρθωσε

να τον κάνει να ξαναγυρίσει στη γυναίκα του.

Ότι και αν συνέβη, το βέβαιο είναι ότι χάρις στη μεσολάβησι του ανατοκιστή γιαντρου, η διχόνοια των δύο συζύγων έπαψε πια να υπάρχει. Και μολονότι στις ιδιαίτερες σχέσεις τους εξακολουθούσαν να ζούν χωρισμένοι, δημοσία τουλάχιστον γαίνοντουσαν πάντα ένωμένοι.

Κατά βάθος άλλωστε η Καρολίνα δεν έννοιωθε προς το σύζυγό της την ίδια αγάπη πού είχε γι' αυτόν άλλωστε. Το αίσθημά της το είχε σκοτώσει η άβητα. Γι' αυτό, μολονότι ο βασιλεύς εξακολουθούσε να έχω φίλη

και την εμπιστοσύνη της. Τον άνωμασε γραμματέα της και τον έκανε σύμβουλό της.

Από της επανάστασης του 1660, η Δανία εκυβερνάντο πραγματικά από τους άριστοκράτες. Πέντε ή έξι απ' αυτούς, μεταξύ των οποίων ο Μπέρνστορφ, ο Μόλκε και ο Ρεβλέντωρ βασιλεύαν πραγματικά, εφόσον ο Χριστιανός τους άφινε να κάνουν ότι θέλουν.

Βοηθούμενη λοιπόν από τον Στρουενσέ, η Καρολίνα αποφάσισε ν' ανατρέψει την άριστοκρατική αυτή Κυβέρνησι. Προετοιμάζοντας δέ το κίνημά της αυτό, άρχισε ν' απομακρύνει από το βασίλειο κάθε άνθρωπο πού περιβαλλοντός του πού δεν είχε διαλέξει η ίδια. Κι' εν πρώτοις έδιωξε τον Χόλμ, τον αὐλάρχο του, ο οποίος ήταν ευνοούμενος της πεθεράς της και τον αντικατέστησε μ' έναν φίλο του Στρουενσέ, τον Ένέδολντ ντέ Μπράντ, στον οποίο έδωσε έντολή να οργανώσει καθημερινώς καινούργιες διασκεδάσεις γιὰ το βασίλειο του.

Έτσι, ενώ ο Χριστιανός διασκεδάζει, η βασίλισσα θα ήταν πραγματική βασίλισσα...

Και ο Στρουενσέ τί έκανε στο διάστημα αυτό;

Μά την πίστι μου! Ο ευνοούμενος μίας βασιλίσσης είναι κι' αυτός λίγο βασιλεύς, δεν εν' έτσι; Και πού πάντοτε όταν η βασίλισσα αυτή ενεργεί και κινείται, σύμφωνα με τις εμπειρίες του ευνοούμενου της...

Έ λοιπόν! Ένώ ο Χριστιανός γλεντούσε, όδηγούμενος από τον Μπράντ, ο Στρουενσέ προσπαθούσε να γίνη βασιλεύς...

Και τώρα άς δούμε πως άρχισε ο έρωας της Καρολίνας και του Στρουενσέ...

Κατά το καλοκαίρι του 1770, η Καρολίνα-Ματθίλδη είχε έγκυα σταθεί με την Αὐλή της στον πόρχο του Φεντερικμπόργκ, του οποίου οι άπείριστοι κήποι με τα άναρθήματα κανάλια του συντελούσαν πολύ στην καλή υγεία του παιδιού της.

Κάθε μέρα, από τις δυό ως τις τέσσερες, ο Στρουενσέ πήγαινε στα διαμερίσματα της βασιλίσσης και συνεννοείτο μαζί της για τις διάφορες κρατικές υποθέσεις.

Συχνά, όταν ο καιρός ήταν καλός, αντί να κλείνουνται μέσα στους τοίχους των σολωνιών, η νεαρά βασίλισσα μαζί με το γραμματέα της άνέβαιναν σ' άλλους τους και έκαναν περιπάτο τους στις δεντροστοιχίες του κήπου. Έπειτα άφιπνεναν και μέσα σ' ένα άλσίδιο, κοντά σ' ένα άγαλμα της Άρτέμιδος, καθόντουσαν και μιλούσαν με όλη τους την άνεση για τα ζητήματα του Κράτους.

Μιά μέρα, καθώς έκαναν τον περιπάτο τους αυτό, έφαφα το άλογο της βασιλίσσης σκόνταψε στη ρίζα ενός δέντρου. Αμέσως η Καρολίνα-Ματθίλδη έλασε την ισορροπία της κι' έπεσε ανάστροφη κάτω στην άμμο.

Ο Στρουενσέ την άναστήριξε ά-

Γ'.

Τελευταίος στην ιεραρχική σειρά ήταν κάποιος Γασκώνας μικρουγενής, ο οποίος είχε άγνωστο πως είχε... έπέσει την ημέρα εκείνη στις Βερσαλλίες και ο οποίος, αφού παρέχωρησε την περρούκα του σ' έναν ευγενή άνωτέρό του, άναζητούσε τώρα κάτι όλόγουρο για να σκεπάσει το κεφάλι του.

Μά δεν έβλεπε τίποτε... Κανείς ευγενής κατώτερός του δεν βρισκόταν μέσα στην κάμαρη του βασιλέως. Άσφαλώς δέ ο βασιλεύς των Δεκαεφτά Πηγών (έτσι λεγόταν ο Γασκώνας μικρουγενής) θ' αυτόκτονούσε από τη ντροπή του, όταν έφαφα η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο γιαντρός του βασιλέως Φαγκόν, ο ένδοξος Φαγκόν, ο σοφώτατος Φαγκόν, με πρόσωπο πού άγνιστοδούσε από χαρά, κρατώντας πού κάθε χέρι του ένα σάκκι με άστμένια νομίσματα—την πληρωμή της διαγνώσεως πού είχε κάνει πού όλίγου το βασίλειο.

Βλέποντάς τον ο Γασκώνας μικρουγενής, ο οποίος ως τώρα άφριζε από τη λύσσα του, έβγαλε μιά κρυγή άγρίας χαράς. Και, χωρίς να σκεπαστεί την ιατρική επιστήμη της οποίας ο Φαγκόν ήταν ο ένδοξώτατος αντιπρόσωπος στη Γαλλία, όρμησε άναγνόν τον και του άπαξε την κίτρινη περρούκα από το κεφάλι του.

Κατάπληκτος για την επίθεσι του βασιλέως των Δεκαεφτά Πηγών, ο Φαγκόν έλασε την ψυχραιμία του κι' άφρισε να του έσφόνουν από τα χέρια του οι σάκκοι με τα νομίσματα.

Αμέσως τα όρμια σκούδα, από τα οποία ήταν γεμάτοι, κύλησαν στη γάτωμα μ' ένα γλυκίστατο ήχο και συγχρόνως έβη οι αὐλικοί έπσαν με τα μούτρα για να τα μαζέψουν. Την άρχη την έκαναν οι βασιλείς γιατί αυτοί ήταν λιγώτερο πλούσιοι από τους άλλους και είχαν περισσότερη ανάγκη χρημάτων. Οι κόμηντες μιμήθηκαν άμέσως το παράδειγμά τους, κατόπιν οι μαρκήσιοι, οι δούκες και οι πρίγκηπες... Όλοι συναγωνίζοντουσαν ποιος θα μαζέψει τα περισσότερα... Και έπειδή το χρέμα είναι πολύ έλκυστικό, στο τέλος έπσαν καταγής ο διάδοχος κι' ο έπίδοξος διάδοχος του θρόνου.

Άκόμα κι' η κυρία ντέ Μαιντενόν η ίδια, βλέποντας ένα χρυσό λουδοβίκο πού είχε γλυπτήρεσι κάτω από το βελουδένιο σκαυνάκι της, έστρεψε με τρόπο για να το άρπάξει. Μά συγχρόνως η μαϊμού, πετώντας πάνω άπ' μέσους και τη μετέφερε σ' έναν πάγκο.

Μά η βασίλισσα άργούσε να συνέλθη. Για να την έμψυχωση λοιπόν έσκούμπωσε το κορμί της και άφρισε να βρέξει με δροσρό νερό το μέτωπό της και τα μάγουλά της.

Ό! το έκανε αυτό, χωρίς την πατριική όπισθοβουλία. Έκείνη τη στιγμή ενεργούσε ως γιαντρός και όχι ως άνθρωπος.

Μά ο γιαντρός ήταν κι' αυτός άνηρωπος με σάρκες και με όστά...

Και μέσα στη βία του ν' άνακουφίση τη βασίλισσά του, έπαψε να είναι κύριος των κινήσεών του... Καθώς έκανε ν' άνοίξει μιά άγκυρα, άνοιξε τρεις μαζύ... Μά, είπαμε, δεν έφταιγε αυτός...

(Άκολουθεί).

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ-ΗΛΙΟΣ ΠΑΝΤΤΕΙ !...

Η περρούκα του Γασκώνας μικρουγενούς, "Όπου ο Φαγκόν κανει πάλι την εμφάνισή του. Τα σάκκια με τα σκούδα. Η δυσάρεστες συνέπειες της άρπαγής μιάς περρούκας. Η βροχή των νομισμάτων. Ο έξευτελισμός των ευγενών. Ποιος θα μαζέψει τα περισσότερα σκούδα. Ο Λουδοβίκος ΙΔ' κεντεύει να σκάσει άπ' τα γέλια. "Όπου η έθιμοτυπία πάει περίπατο. Η πονηρία του γιαντρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

την περρούκα της, έστρεψε και το άρπαξε πρώτη. Τώρα όμως η περρούκα της ευνοούμενης του βασιλέως είχε γείρει προς το πλάι και την έκανε να μοιάζει μ' έθιμοτύπια μεθυσμένο.

Το θέμα της φιλαργυρίας και της άπληστίας των ανθρώπων πού παρουσίαζαν εκείνη τη στιγμή οι αὐλικοί των Βερσαλλιών ήταν πρωτοφανές.

Γι' αυτό, ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ' λησιμονώντας την αξιοπρέπειά του, λησιμονώντας την αυστηρή έθιμοτυπία στην οποία από παιδι ήταν συνηθισμένος, ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΔ', ο Μέγας Βασιλεύς, ο Βασιλεύς—

Η λήρις, ο Βασιλεύς των Βασιλέων, άνοιξε διάπλωτα το στόμα του κι' άρχισε να γελάει τόσο δυνατά, ώστε τα τζάμια των παραθύρων έτρεμαν.

Ο λήρις, ο Βασιλεύς των Βασιλέων, άνοιξε διάπλωτα το στόμα του κι' άρχισε να γελάει τόσο δυνατά, ώστε τα τζάμια των παραθύρων έτρεμαν.

Τα σκούδα σκορπίστηκαν στο πάτωμα...

βασιλέως για να κερδίση περισσότερα από όσα είχε χάσει.

Γι' αυτό, όταν ο βασιλεύς ήρθε στα σάκκαλά του, προχώρησε προς αυτόν, και γονατίζοντας καταγής είπε με σεβασμό:

—Μεγαλειότητά, έλα τα φάρμακα είναι καλά εφόσον επιτυγχάνουν το σκοπό τους. Είμαι δέ ευτυχής, βλέποντας ότι άκόμα μιά φορά κατόρθωσα να θεραπεύσω τη Μεγαλειότητά Σας!

—Πώς; τον ρώτησε ο Λουδοβίκος ΙΔ' έκθαμβος.

Ο γιαντρός όμως δεν τα έχασε και του άποκόλλησε με πονηρία:

—Μεγαλειότητά, είμαι κατασυν-

χε άρχισι να συνέχεται κάπως, καθώς τον κύτταξε κατά πρόσωπο, έσπασε σε καινούργια γέλια.

Αυτή τη φορά όμως τα γέλια του είχαν κάτι το καταπληκτικό. Ο βασιλεύς είχε γίνει εκτός εαυτού, σπριφογύριζε, έκανε γκριμάτσες, τίνιζε τα χέρια του, κουνούσε τα πόδια του και κλωτσούσε έδους όποιον τον έπλησίαζαν. Και η κ. Μαιντενόν η ίδια άναγκάστηκε πολλές φορές να τραβήξει πίσω για να μ' ή φάν χαμιά κλωτσιά.

Όστόσο, ο Φαγκόν είχε άναγκησει εν τω μεταξύ την ψυχραιμία του, την οποία τον είχαν κάνει να χάσει η άρπαγή της περρούκας του και των χρημάτων του. Βλέποντας τη μαϊμού σκαρφαλωμένη άπάνω στο κορβόβι του βασιλέως με την περρούκα του τελευταίου, την οποία σάλευσε σαν δαιμονισμένη στα χέρια της, κατάλαβε τι είχε συμβεί κατά την άπουσία του και σκέφτηκε να έπωφεληθεί της ευθυμίας του βασιλέως για να κερδίση περισσότερα από όσα είχε χάσει.

Γι' αυτό, όταν ο βασιλεύς ήρθε στα σάκκαλά του, προχώρησε προς αυτόν, και γονατίζοντας καταγής είπε με σεβασμό:

—Μεγαλειότητά, έλα τα φάρμακα είναι καλά εφόσον επιτυγχάνουν το σκοπό τους. Είμαι δέ ευτυχής, βλέποντας ότι άκόμα μιά φορά κατόρθωσα να θεραπεύσω τη Μεγαλειότητά Σας!

—Πώς; τον ρώτησε ο Λουδοβίκος ΙΔ' έκθαμβος.

Ο γιαντρός όμως δεν τα έχασε και του άποκόλλησε με πονηρία:

—Μεγαλειότητά, είμαι κατασυν-

χε άρχισι να συνέχεται κάπως, καθώς τον κύτταξε κατά πρόσωπο, έσπασε σε καινούργια γέλια.

Αυτή τη φορά όμως τα γέλια του είχαν κάτι το καταπληκτικό. Ο βασιλεύς είχε γίνει εκτός εαυτού, σπριφογύριζε, έκανε γκριμάτσες, τίνιζε τα χέρια του, κουνούσε τα πόδια του και κλωτσούσε έδους όποιον τον έπλησίαζαν. Και η κ. Μαιντενόν η ίδια άναγκάστηκε πολλές φορές να τραβήξει πίσω για να μ' ή φάν χαμιά κλωτσιά.

Όστόσο, ο Φαγκόν είχε άναγκησει εν τω μεταξύ την ψυχραιμία του, την οποία τον είχαν κάνει να χάσει η άρπαγή της περρούκας του και των χρημάτων του. Βλέποντας τη μαϊμού σκαρφαλωμένη άπάνω στο κορβόβι του βασιλέως με την περρούκα του τελευταίου, την οποία σάλευσε σαν δαιμονισμένη στα χέρια της, κατάλαβε τι είχε συμβεί κατά την άπουσία του και σκέφτηκε να έπωφεληθεί της ευθυμίας του βασιλέως για να κερδίση περισσότερα από όσα είχε χάσει.

Γι' αυτό, όταν ο βασιλεύς ήρθε στα σάκκαλά του, προχώρησε προς αυτόν, και γονατίζοντας καταγής είπε με σεβασμό:

κινήμένος για τις... ευχαριστίες σου. Μας τις ευχαριστίες αυτές πρέπει να τις άπευθύνετε μάλλον στην άξιοθαιμάστη έπιστήμη, της οποίας ο Ίπποκράτης υπήρξε ο πατήρ και της οποίας είμαι εδω άνας ταπεινός αντιπρόσωπος.

Πώς να φέρη κανείς αντιρρήσεις σ' έναν άνθρωπο τόσο μετρίοφρονα; Ο Λουδοβίκος ΙΔ' του έκανε νόημα να σκηνοθή και του είπε με ευγένεια και καλωσύνη:

—Φαγκόν, υπάρχουν άκόμα άλλοι τέσσερες σάκκοι όμοιοι με τους προηγούμενους στο θησαυροφυλάκί μου. Μπορείτε να πάτε να τους πάρετε...

—Τρέχω κιάλα, Μεγαλειότητά! φώναξε ο γιαντρός κι' εξαφανίστηκε. Από εκείνη τη στιγμή, ο Λουδοβίκος ΙΔ' δεν έπληξε πια. Περιορίστηκε μόνο να κάνει τους άλλους να πλῆττον.

Έπειτα από τα έπεισόδια αυτά, έγινε μεγάλη συζήτηση στην αὐλή περί του ποιος είχε θεραπεύσει το βασίλειο, η μαϊμού ή ο Φαγκόν...

Και έπειδή η μαϊμού δεν μπορούσε να μιλήσει, όλη η έννοια του βασιλέως έπεσε στο γιαντρί.

Οι αὐλικοί δὲν το έπίστρεψαν βέβαια ποτέ τα σκούδα του, αυτός όμως κατόρθωσε να τους τα ξαναπάσει με το παραπάνω φροντίζοντας για την υγεία τους.

Ο Φαγκόν πέθανε πλουσιώτατος και σέ βασιλιά γερμάνα.

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΡΑΜΜΑΤΟΣΥΝΗΣ

ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΛΑΘΗ

Κάποιο περιοδικό του Λονδίνου προκήρυξε διαγωνισμό μεταξύ των διδασκάλων των κατωτέρων σχολείων πούς συλλογών των πού χωμάτων και ποδοσφαιρών σκαλιώτων των μαθητών των στις γραπτές εξετάσεις.

Η διεύθυνσις μάλιστα του περιοδικού έπροσέδωκε ότι θα άνταμείβε με μιά λίρα κάθε λάθος πού θα ήταν δολοφονούμενος φαιδοδ και άνόητος.

Σχεδόν όλοι οι διδασκαλοί της Άγγλιας έσπευσαν να λάβουν μέρος στον άποστόμτο αυτό διαγωνισμό και να άποστείλουν στα γραφεία του περιοδικού χειρόγραφα των μαθητών των επί έπιστοφ.

Από την περίοργη αυτή συλλογή του περιοδικού άποσπάζω μερικά λάθη, τα παρακατηστικώτερα, παυμένα έλα από τα γραπτά των μαθητών:

«Ο Ίούλιος Κάισαρ έσκοτώθηκε στον... κινηματογράφο!»

«Η Άγγλια εισάγει πολύ βούτυρο από τη Δανία, γιατί ή άγελάδες της Δανίας είναι λογαριασμένες και έχουν περισσότερες... τεχνικές γνώσεις από τις άγελάδες της Άγγλιας!»

«Για να μην ένιξη το γάλα, καλύτερα να το άφηνουμε μέσα στους μαστούς της άγελάδας!»

«Τρίγωνο λέγεται τό... τετράγωνο πού έχει μονάχα τρεις πλευρές!»

«Ευφοροόμενος λόγος είναι όταν λέη κανείς την άλήθεια... χωρίς να το θέλη!»

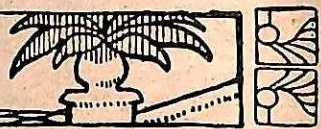
Και έπειτα μιλώμε περί άγραμμα- τωσύνης των Έλλήνων φοιτητών και γυμνασιωπαίδων.

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΟΥ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΛΑΚΟΥΡ

«Ήμουν τότε δεκαεπτά ετών.

Ένα μεσημέρι, στο τέλος του γαυμάτος, ο πατέρας μου, ο οποίος ήταν και δημάρχος, ανήγγειλε ότι οι άσπιγγανοί είχαν ρθει πάλι στην πόλη μας.

— «Α, καλά που μου το είπες, Έρικο, είπε η μητέρα μου. Θα κλειδώσω τ' ασπρικά... Πρέπει επίσης να κλειδώμε καλά την πόρτα του περιβολιού...»

— Είσαι υπερβολική, της απάντησε ο πατέρας μου. Οι άσπιγγανοί δεν είναι κλέφτες.

— Τι λές, είπε η μητέρα μου. Αυτοί αρπάζουν ότι βρουν μπροστά τους.

— Τι κάνουν, απάντησε ο πατέρας μου. Πρέπει καθένας να ζήσει σ' αυτόν τον κόσμο...

— Με τις δικές σου θεωρίες, Έρικο, θα γαβδί ο κόσμος. Είσαι λοιπόν της γνώμης ότι πρέπει να παραχωρήσουμε ότι έχουμε στους κλέφτες και στους ζητιάνους;...

— Καυμένη Ροζαλία, βρίσκεσαι πάντα άφορητή για να κατακρίνεις τις θεωρίες μου...

— Επειτα, ο πατέρας μου, γυρίζοντας προς μένα, μου είπε:

— Πάω στο Δημαρχείο, παιδί μου. Έρχεσαι μαζί μου;

— Επειδή όμως εγώ δεν φανόμουν πρόθυμος να τον ακολουθήσω, η μητέρα μου είπε:

— Το παιδί σου προτιμά χίλιες φορές, όντι να έλθω μαζί σου στο Δημαρχείο, να πάω να χαζεύω γύρω στις παράγκες των άσπιγγάνων, μαζί με τα παλτόπαιδα...

— Ο πατέρας μου τότε της απάντησε με μεγάλη απάθεια:

— Άφου αυτό τον διασκεδάζει, α, πάω...

Εγώ καταχωρήμενος για την άδεια του πατέρα μου, έσπευξα άμέσως έξω και διευθύνθηκα προς τη μεγάλη πλατεία της πόλεως, όπου οι άσπιγγανοί είχαν άρχεις αμάξιας να στήνουν τις σκηνές των και τις παράγκες των.

Στάθηκα λοιπόν εκεί μαζί με άλλα παιδιά και παρακολουθούσα την κατασκήνωσι των άσπιγγάνων. Απ' όλους όμως, με πολύ νέα άσπιγγάνα μου έκανε έξ αρχής μεγάλη εντύπωση. Ήταν πολύ μωλαχρονή και είχε γκριζά άμυγδαλωτά μάτια και δόντια αστραφτερά. Είχε ακόμα ένα ύψος τόσο άθωο, τόσο άθωο...

Εκεί κοντά μου στεκότουσαν δυο παιδιά μεγαλύτερα μου. Και σε μία στιγμή, άκουσα το ένα να λέει στο άλλο:

— «Αχ, αυτή η άσπιγγανοπούλα! Από της ζήτησας ουντεβού για να της πάρω ένα φιλή...»

Τα λόγια αυτά μ' έταράξαν πολύ και μ' έκαναν να σκεφτώ ότι μπορούσα να πάρω κι εγώ ένα φιλή από την άσπιγγάνα. Και όχι μόνο αυτό, αλλά συγχρόνως μ' έπιασε και μία μεγάλη ζήλεια για τ' άλλα παιδιά.

— «Οχι! είπα μέσα μου με πείσμα. Θα προλάβω εγώ και θα της πάρω πρώτος το φιλή...»

Θυμήθηκα μάλιστα τότε και τα παραμύθια που μου διηγόταν η γιαγιά μου, όπου, για το φιλή μιας ωραίας βασιλοπούλας, οι έρωτευμένοι ιππότες θυσίαζαν και τη ζωή τους ακόμα! Πρέπει να είναι κανείς τολμηρός, όταν πρόκειται να καρδίσει την εύνοια μιας ωραίας γυναίκας!

Γι' αυτό άποράσισα κι' εγώ να γίνω... τολμηρός!

Φαντάζεστε λοιπόν ποιά ήταν η χαρά μου, όταν την άλλη μέρα είδα την άμορφη άσπιγγανοπούλα μόνη σ' ένα περιβόλι έσοχικό, καθισμένη επάνω στη χλόη. Έμπρος της είχε ένα καλάθι γεμάτο μήλα.

— Νά, είπα με το νου μου, ήρθε η στιγμή που πρέπει να γίνω τολμηρός.

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

Κι' άμέσως, με σταθερό βήμα, προχώρησα προς αυτήν, έβγαλα το καπνικό μου, τη χειρότινα υποκλινόμενος και της είπα:

— Καλημέρα σας, δεσποινίς! Δεν μου λένε...

— «Ο πατέρας μου είναι καλός, της είπα. Άλλ' είναι οι άλλοι που δεν τον αφήνουν.

— Γιατί;

— «Ω, μη ρωτάτε το γιατί... Πέστε μου! έπέμεινε η Καρμενσίτα.

— «Επί τέλους! της είπα. Τι τα θέλετε; Είπε πολλοί άνθρωποι που δεν σας αγαπούν... Ο πατέρας μου όμως σας αγαπάει.

— Και σεις, κύριε Ζύλ;

— «Ω, εγώ, Καρμενσίτα, σας λατρεύω. Και θα ήθελα... θα ήθελα...

— Τι θα θέλατε; με ρώτησε η άσπιγγάνα, χαμογελώντας πονηρά.

— Θα ήθελα... μα θα έπρεπε να είμαστε έντελώς μόνοι για να σας το πω...

Μόλις είπα αυτά τα λόγια, έσκυψα το κεφάλι μου... Φοβήθηκα μήπως η Καρμενσίτα θυμώσει... Μά, όταν τολμήσα να την κυτάξω κατάματα, είδα πως δεν ήταν καθόλου θυμωμένη.

— «Εγώ, της άποκρίθηκα, έναν κουμπάρω σχεδόν γεμάτο. Μαζεύω χρήματα για να πάρω ένα γεμιστό φωνο...

— «Έχεις κουμπάρω γεμάτο, είπες η Καρμενσίτα, ανοίγοντας διάπλατα τα χείλη της μάτια. Πού είναι;

— Έδώ! είπα, δείχνοντας ένα συρτάρι.

Η Καρμενσίτα άνοιξε άμέσως το συρτάρι κι' έβγαλε τον κουμπάρω από μέσα. Τον κύτταξε καλά, τον κοίτησε με τα χείλη της και έπειτα θέλησε να μου δείξει πως με τη βοήθεια ενός σπάγγου με κόμπους μπορεί να βγάλει κανείς από τον κουμπάρω τα λεφτά.

Σε λίγο ο κουμπάρως μου είχε άδειάσει. Η Καρμενσίτα έβγαλε τα λεφτά και με τη μεγαλύτερη άφέλεια του κόσμου, τα έβαλε στην τσέπη της. Ο ά προτιμούσα βέβαια να μην τα έπαιρνε μόνη της, αλλά να της τα ποσοίω εγώ ο ίδιος... Μά ήταν τόσο θαλκτική, ώστε δεν τολμήσα να της πω τίποτε σχετικώς.

Επειτα με ρώτησε τι ήταν στο διπλανό δωμάτιο... Της είπα ότι εκεί βρισκόταν το καλλάρι όπου η μητέρα μου φύλαγε τα τρόφιμα και τα γλυκά. Τότε η Καρμενσίτα, άνοιξε με την ίδια πάντα άφέλεια την πόρτα και υπήκε μέσα στο καλλάρι. Σαν βεβήκαε μπροστά σε τόσο γλυκά, μέσα σε βάζα διαφανή, άραδιαμένα σε έταξερ, τάχασε για μία στιγμή. Ύστερα άρχισε να τρώει με βουλιμία απ' όλα. Δεν άφηρε σχεδόν κανένα βάζο άθικτο.

Εγώ την κυτάξα με τρώει χωρίς να τολμώ να πω τίποτα. Κι' όταν χάρτασε καλά-καλά, μ' έκτύπησε μ' ένα ύψος λίγο περιφρονητικό και μου είπε:

— Χαίρετε κύριε! Κι' έφυγε γρήγορα-γρήγορα.

Όλη την ύπλοιπη νύχτα την πέρασα, ξαναβάζοντας στη θέσι τους τα βάζα με τα γλυκά και μαζεύοντας τα κομμάτια των ξαχαρμένων κερπών, που τα είχε πετάξει κάτω η Καρμενσίτα.

Επειτα προσπάθησα να κοιμηθώ, αλλά ήμουν τόσο πολύ τσαγμένος, ώστε μόλις, κατά τα ξημερώματα, με έπληρε ο ύπνος.

Το μεσημέρι, ο πατέρας μου στο τραπέζι μου είπε:

— Είσαι γλυκός, Ζύλ. Γιατί; Μήπως είσαι άδιάθετος; Δεν κοιμήθηκες καλά τη νύχτα;

Μά η μητέρα μου τον δέχοιφε και είπα:

— Του άξιζε, άλήθεια, να τον λυπηθώ το γυιό μου! Έσπερι τι έκανε τη νύχτα το παλτόπαιδο;

Έτρεμα όλος, νομίζοντας ότι η μητέρα μου είχε αντίληφθει το ραντεβού μου.

Άλλά σε λίγο είπα πάλι:

— Έτρεμα ο άνόητος όλα σχεδόν τα γλυκά, που είχα στο καλλάρι. Δεν άφηρε κανένα βάζο χωρίς να το πειρώ...

— Αχ, Ζύλ, είπε ο πατέρας μου. Γιατί το έκανες αυτό; Γι' αυτό είσαι σήμερα άδιάθετος!

— Έσκαψα ταινωμένους το κεφάλι μου. Επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Την ώρα στην οποία η Καρμενσίτα ήρθε και χτύπησε την πόρτα του διαρκάρι μου, έτρεξα άμέσως, της άνοιξα καμιά παύση και την άπλωσα στο δωμάτιό μου. Εκεί την έβγαλα να καθίσει σε μία πολυθρόνα, σαν βασιλίσσα σε θρόνο! Μά η Καρμενσίτα γρήγορα σηκώθηκε κι' άρχισε να σκαλίζει παντού, φλυαρώντας συγχρόνως.

— «Εγώ, της άποκρίθηκα, έναν κουμπάρω σχεδόν γεμάτο. Μαζεύω χρήματα για να πάρω ένα γεμιστό φωνο...

— «Έχεις κουμπάρω γεμάτο, είπες η Καρμενσίτα, ανοίγοντας διάπλατα τα χείλη της μάτια. Πού είναι;

— Έδώ! είπα, δείχνοντας ένα συρτάρι.

Η Καρμενσίτα άνοιξε άμέσως το συρτάρι κι' έβγαλε τον κουμπάρω από μέσα. Τον κύτταξε καλά, τον κοίτησε με τα χείλη της και έπειτα θέλησε να μου δείξει πως με τη βοήθεια ενός σπάγγου με κόμπους μπορεί να βγάλει κανείς από τον κουμπάρω τα λεφτά.

Σε λίγο ο κουμπάρως μου είχε άδειάσει. Η Καρμενσίτα έβγαλε τα λεφτά και με τη μεγαλύτερη άφέλεια του κόσμου, τα έβαλε στην τσέπη της. Ο ά προτιμούσα βέβαια να μην τα έπαιρνε μόνη της, αλλά να της τα ποσοίω εγώ ο ίδιος... Μά ήταν τόσο θαλκτική, ώστε δεν τολμήσα να της πω τίποτε σχετικώς.

Επειτα με ρώτησε τι ήταν στο διπλανό δωμάτιο... Της είπα ότι εκεί βρισκόταν το καλλάρι όπου η μητέρα μου φύλαγε τα τρόφιμα και τα γλυκά. Τότε η Καρμενσίτα, άνοιξε με την ίδια πάντα άφέλεια την πόρτα και υπήκε μέσα στο καλλάρι. Σαν βεβήκαε μπροστά σε τόσο γλυκά, μέσα σε βάζα διαφανή, άραδιαμένα σε έταξερ, τάχασε για μία στιγμή. Ύστερα άρχισε να τρώει με βουλιμία απ' όλα. Δεν άφηρε σχεδόν κανένα βάζο άθικτο.

Εγώ την κυτάξα με τρώει χωρίς να τολμώ να πω τίποτα. Κι' όταν χάρτασε καλά-καλά, μ' έκτύπησε μ' ένα ύψος λίγο περιφρονητικό και μου είπε:

— Χαίρετε κύριε! Κι' έφυγε γρήγορα-γρήγορα.

Όλη την ύπλοιπη νύχτα την πέρασα, ξαναβάζοντας στη θέσι τους τα βάζα με τα γλυκά και μαζεύοντας τα κομμάτια των ξαχαρμένων κερπών, που τα είχε πετάξει κάτω η Καρμενσίτα.

Επειτα προσπάθησα να κοιμηθώ, αλλά ήμουν τόσο πολύ τσαγμένος, ώστε μόλις, κατά τα ξημερώματα, με έπληρε ο ύπνος.

Το μεσημέρι, ο πατέρας μου στο τραπέζι μου είπε:

— Είσαι γλυκός, Ζύλ. Γιατί; Μήπως είσαι άδιάθετος; Δεν κοιμήθηκες καλά τη νύχτα;

Μά η μητέρα μου τον δέχοιφε και είπα:

— Του άξιζε, άλήθεια, να τον λυπηθώ το γυιό μου! Έσπερι τι έκανε τη νύχτα το παλτόπαιδο;

Έτρεμα όλος, νομίζοντας ότι η μητέρα μου είχε αντίληφθει το ραντεβού μου.

Άλλά σε λίγο είπα πάλι:

— Έτρεμα ο άνόητος όλα σχεδόν τα γλυκά, που είχα στο καλλάρι. Δεν άφηρε κανένα βάζο χωρίς να το πειρώ...

— Αχ, Ζύλ, είπε ο πατέρας μου. Γιατί το έκανες αυτό; Γι' αυτό είσαι σήμερα άδιάθετος!

— Έσκαψα ταινωμένους το κεφάλι μου. Επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Ένα ύψος λίγο περιφρονητικό και μου είπε:

— Χαίρετε κύριε! Κι' έφυγε γρήγορα-γρήγορα.

Όλη την ύπλοιπη νύχτα την πέρασα, ξαναβάζοντας στη θέσι τους τα βάζα με τα γλυκά και μαζεύοντας τα κομμάτια των ξαχαρμένων κερπών, που τα είχε πετάξει κάτω η Καρμενσίτα.

Επειτα προσπάθησα να κοιμηθώ, αλλά ήμουν τόσο πολύ τσαγμένος, ώστε μόλις, κατά τα ξημερώματα, με έπληρε ο ύπνος.

Το μεσημέρι, ο πατέρας μου στο τραπέζι μου είπε:

— Είσαι γλυκός, Ζύλ. Γιατί; Μήπως είσαι άδιάθετος; Δεν κοιμήθηκες καλά τη νύχτα;

Μά η μητέρα μου τον δέχοιφε και είπα:

— Του άξιζε, άλήθεια, να τον λυπηθώ το γυιό μου! Έσπερι τι έκανε τη νύχτα το παλτόπαιδο;

Έτρεμα όλος, νομίζοντας ότι η μητέρα μου είχε αντίληφθει το ραντεβού μου.

Άλλά σε λίγο είπα πάλι:

— Έτρεμα ο άνόητος όλα σχεδόν τα γλυκά, που είχα στο καλλάρι. Δεν άφηρε κανένα βάζο χωρίς να το πειρώ...

— Αχ, Ζύλ, είπε ο πατέρας μου. Γιατί το έκανες αυτό; Γι' αυτό είσαι σήμερα άδιάθετος!

— Έσκαψα ταινωμένους το κεφάλι μου. Επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

ΒΑΛΚΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

«Όταν η πανούκλα ρήμαξε το Μοστάρ, το διαμάντι της Έρεζεγοβίνης, απ' όλους τους κατοίκους μονάχα μιά μάνα άπόμεινε μαζί με τα δυο της παιδιά, τον Μιλόχ και τον Μιλνίκο.

Πλάκωναν όμως ύστερα κι' άλλα πιά δύστυχα χρόνια και η όα το φαμίλι έφτασε τα τέσσερα γρόσια και η όα το μαλλί το ένα φλουρί.

Τότε η δυστυχισμένη μάνα, μη μπορώντας πια να θρέψει τα παιδιά της, άναγκάστηκε να στείλει τον Μιλόχ στο Σουλτάνο της Τουρκίας και τον Μιλνίκο στον αυτοκράτορα της Αυστρίας, να προσφέρουν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

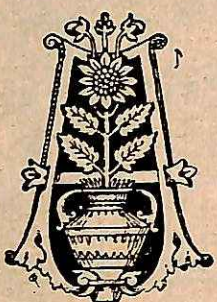
Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος, επειδή ήρθε σε φιλονεικία με τον αυτοκράτορα της Αυστρίας, του πρόσφεραν στους δυο τρανούς αυτούς βασιληάδες τις υπηρεσίες τους.

Πέρασαν αρκετά χρόνια από τότε και ο Σουλτάνος,

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΘΕΙΑ ΔΙΚΗ

ΤΗΣ GRAZIA DELEDDA

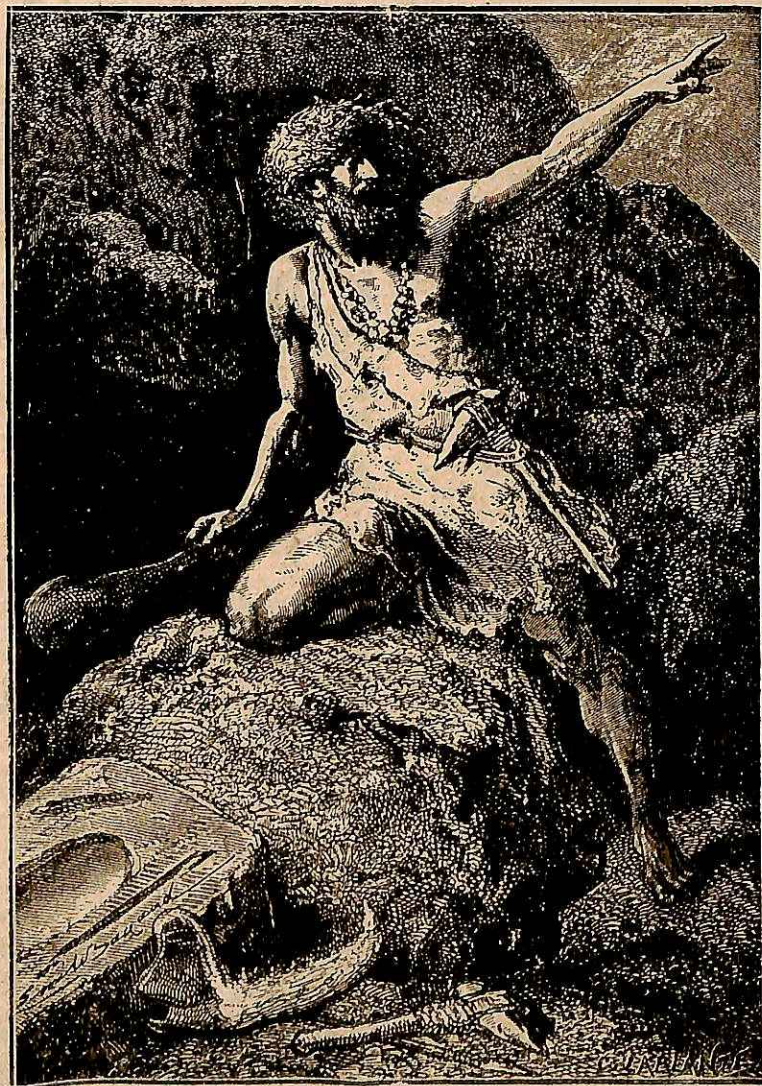

ΥΤΗ την ημέρα, στο Κακούργιο, στο έδωλο του κατηγορουμένου καθόταν ένας ηλικιωμένος άντρας, ντυμένος στα μαύρα. Μετά τις συνθησικές διατυπώσεις, οι δικαστές τότε προσέκλιναν να μιλήσει. Αυτός τότε σηκώθηκε άργυρά από τη θέση του... Ήταν ψηλός, με πρόσωπο μελαγχρό και τόσο ισχυρό, ώστε νύμφες πώς τα μάγουλά του ένωγόντουσαν μέσα στο στόμα του.

—Νά πώς έχει η ιστορία—είπε με γαλήνια και λυπημένη φωνή, δίχως να κυττάζει κανέναν. «Ήμου τό τε παλαιολιθικός υπάλληλος κι' εκέρδιζα άρκετά. Ζούσαμε ήσυχα, ή γυναίκα μου κι' εγώ, όταν ξαφνα ή γυναίκα μου άρρώστησε βαρεία. Τού κάκου οι γιατροί της έκαναν δυό χειρήσεις. Η κατάσταση της δεν βελτιωνόταν καθόλου. Τότε εγώ, θέλοντας ν' άντεπεξέλω στα έξοδα, βρήκα μία δουλειά παραπανιστή, για να κερδίζω περισσότερα και, κάθε βράδυ, γύριζα στο σπίτι τόσο κουρασμένος κι' αποκαμωμένος, ώστε ή ίδια ή γυναίκα μου με παρακαλούσε να βγώ να πάρω λίγον άέρα και να πιω ένα ποτήρι κρασί. Έτσι, ένα βράδυ, συνάντησα τη γυναίκα που έγινε άφορητή να βρισκόμυαι εδώ. Τήν εγνωρίζα από καιρό. Ήταν υπηρέτρια στο σπίτι ενός συγγενή μου κι' έλοι χαριεντίζομαστε μαζί της, γιατί από τότε είχε πάρει τον κακό δρόμο. Έτσι, εκείνο το βράδυ, μ' ωδήγησε σπίτι της... Κι' από τότε ξαναπήγα άλλες τρείς φορές. Τή δεύτερη φορά βρήκα εκεί έναν άντρα, ο οποίος φιλονεικούσε μαζί της κι' ήταν τόσο εξαγριωμένος, ώστε δεν έδωσε προτοχή σε μένα. Κι' όταν ο άγνωστος έφυγε, εκείνη μούπε πως τον φοβάται, φοβόταν μην την σκοτώσει καμιά ώρα, όχι από ζήλεια ή τίποτε άλλο, αλλά απλώς επειδή τη μισούσε. Δεν μού είπε όμως πώς ήταν. Τήν τρίτη φορά...

Έδώ ο κατηγορούμενος σήπασε μία στιγμή, σαν να γύρευε να θυμηθί κάτι κι' έπειτα εξακολούθησε, χαμηλόφωνα, μιλώντας σπρόν στον έαυτό του:

—Είμαι χριστιανός, πιστεύω κι' ελπίζω στο Θεό και στη δικαιοσύνη του. Στο άγιο όνομα του Κυρίου δοκίμαμαι πώς ήτι διηροδύμει είνε ή αλήθεια. Τήν τρίτη φορά—συνέχισε δυνατώτερα—έβρινα λίγο στο σπίτι της γυναίκας αυτής. Έννοια ή δυνατό πονοκέφαλο, επειδή είχα έργασθί πολύ ή ίσως επειδή το βράδυ ήταν πνιγρό και βαρύ. Καθώς έφευγα λοιπόν από το σπίτι της, είδα να μπαίνει ή άντρας, τον όποιο εκείνη φοβόταν. Έβλεπα έναν μικρό περίπατο κατά ή ήχος του ποταμού κι' έπειτα επέστρεψα στο σπίτι μου, επειδή φοβόσθε δύνατος άνεμος κι' άρχισε να βρέχει.

Ο πρόγονός μας, όπως ήταν κατά την παλαιολιθική περίοδο, πρό χιλιάδων δηλαδή ετών.

Τήν επομένη με συνέλαβαν κατηγορώντας με ότι είχα στραγγαλίσει τη γυναίκα αυτή. Στις πρώτες ανακρίσεις υπερασπίσα τον έαυτό μου μ' όλες μου τις δυνάμεις, κατηγορώντας τον άγνωστο, για τον όποιο πιστεύω πως είνε ο αληθινός ένοχος. Αλλά δεν μού ήταν δυνατό να πω πούς είνε, γιατί δεν τον γνώριζα καθόλου. Πιστεύω, είμαι βέβαιος μάλιστα, ότι είνε ξένος. Μα κανείς δεν ήκούγε. Η γειτόνισσες της συχωρεμένης μ' έδαν να μπαίνω κι' επειδή άργότερα τραβήχτηκαν μέσα λόγω της μπόρας, δεν μπόρεσαν να δούν ότι εγώ έφυγα κι' ότι μπήκε μέσα ο άλλος. Έπειτα από λίγον καιρό πέθανε ή γυναίκα μου από τη στενοχώρια και τη ντροπή. Η νέα αυτή συμφορά μ' έτσάσισε. Κουβαριάζετο κάτω από το βήρος της τιμωρίας του Θεού, επικαλούμενος όμως και περιμένοντας τη θεία του δικαιοσύνη...

Ο κατηγορούμενος στο σημείο αυτό σήπασε και κάθισε κάτω.

Έπειτα άρχισε ή συτήτηση, λίγο μονότονη και χαλαρή. Οι μάστερες της κατηγορίας ήσαν άκριβώς οι γείτονες του θύματος. Όλοι έδεβαίωσαν

πώς είδαν να μπαίνει, το βράδυ της δολοφονίας, τον άνθρωπο, που καθόταν τώρα στο έδωλο του κατηγορουμένου κι' ότι τους είχε κάνει εντόπαιο το ύποπτο παρουσιαστικό του και ο τρόπος που έπλησίαζε σαν κλέφτης. Μία λιγνή γυναίκα μάλιστα, ύποστηριζε ότι, λίγο μετά τον έρχομό του, άκουσε το θύμα να φωνάζει. Άλλοι πάλι μάστερες, σύντροφοι της φυλακής του κατηγορουμένου, κατέθεσαν ότι, από την παράξενη διαγωγή του, φαινόταν να είνε ανισόρροπος.

Εκείνος τους άκουγε χωρίς ν' άνοίγει καθόλου το στόμα του, με το κεφάλι σκυμμένο, σαν έκτεινόμενος στα χτυπήματα όλων. Από τη στιγμή που είχε καθίσει στο σκαμνί του κατηγορουμένου δεν είχε σηκώσει πειρά τα μάτια του και συχνά φαινόταν σαν να μην ύπηρε ή σαν να μην τον διέφερε ή συτήτηση.

Ένας όμως από τους ένορκους του άπύρθηκε μερικές έρωτήσεις. Τότε σηκώθηκε άργυ, όπως την πρώτη φορά, κι' επειδή ή έρωτήσεις ήσαν πολύ άδιόκριτες, οάνθηκε άναγκασμένος. Τό πρόσωπό του ζωήρεψε και τα μάτια του, για πρώτη φορά, προση

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

λώθησαν στους δικαστές του τρομαγμένα. Άξφρα όμως συγχλονίστηκε από ένα ήγος κι' έπεσε κάτω λιποθυμμένος.

Όταν, έπειτα από λίγη ώρα, ο κατηγορούμενος συνήλθε και σηκώθηκε, έμοιαζε μ' άναστημένο νεκρό.

—Έκτεσω τους κυρίους δικαστάς; να μ' άκούσουν άκούα! είπε. 'Ο ένοχος είνε εδώ, ανάμεσά μας. 'Ο Θεός μού επέτρεψε να τον άναγνωρίσω! 'Ο Θεός με δικιώνει! Κατάλαβε μάλιστα πως τον άνεγνώρισα και ήθελε, να δεν μπορεί, να φύγει.

Ακολούθησε μία στιγμή βαθιάς σιωπής. Όλοι έστέκονταν ακίνητοι, λες κι' είχαν μεταβληθεί σε άγάλματα. Έπειτα άρχισε να κυττάζει ο ένας τον άλλο και μερικοί έγείλασαν, ενώ άλλοι έμόρφασαν.

Τέλος, ο πρόεδρος είπε στον κατηγορούμενο να ύποδείξει τον ένοχο.

—Είνε ένας από τους ένορκους!

Τό χτύπημα αυτό στάθηκε δύνατοτερο από το πρώτο. Όλοι οι ένοχοι κουνήθηκαν άναγκασμένοι κι' όλων τα βλέμματα έπessan πάνω του.

Ο πρόεδρος ζήτησε ν' αναβληθί ή συνεδρίαση, αλλά ο κατηγορούμενος έκτεσε να τον αφήσουν να μιλήσει.

Για την ώρα δεν θα μαρτυρήσω κανέναν. Άπευθύνουαι μονάχα στον άνθρωπο, που πιστεύω ως ένοχο και τού λέω: Κάνε ότι θέλεις, φτάνει ν' αποδείχθ ή άθωότης μου, κι' εγώ δεν θα σε μαρτυρήσω. Ός τώρα ύπέφερα τα μαρτύριά μου κι' ήμου διατεινόμενος να ύποστώ και την ποινή για να ξεπληρώσω τις αμαρτίες μου, αλλά αφού ο Θεός σ' έβαλε μπροστά μου, θα πη ότι θέλει ν' άποδοθί δικαιοσύνη.

Καθώς έλεγε τα λόγια αυτά ο κατηγορούμενος, κυττούσε προς το δεξί μέρος των ένορκων, οι όποιοι έβλεπαν τώρα δύσπιστοι, ή ένας τον άλλο. 'Ο κατηγορούμενος έφερε τότε το ήέοι του στο μέτωπό του κι' έπρόσθεσε με τρεμάμενη φωνή:

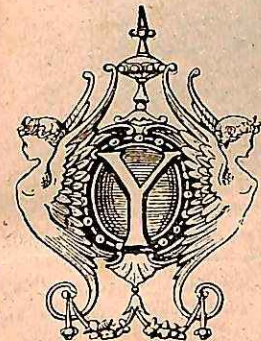
—Θεέ μου, Θεέ μου, έφτασε ή ώρα να με δικιώνεις! Δεν τό θέλω αυτό για μένα, αλλά για τους τυφλούς ανθρώπους, γι' αυτούς που δεν πιστεύουν στη δικαιοσύνη σου. Άπόδειξε λοιπόν ότι ή δικαιοσύνη σου δεν γιεί μόνον μετά το θάνατο!

Έλεγε με τέτοια πίστι τα λόγια αυτά, ώστε όσοι τ' άκούσαν, άνατριχίσαν. Συγχρόνως το πρόσωπο του κατηγορουμένου φάνηκε σαν ν' άδειάζει ή ακόμα περισσότερο, σαν να γίνεται σχεδόν διαφανές, ενώ ο ιδρώτας έπεφτε στάλα-στάλα από το μέτωπό του.

Και νά, ενώ ο πρόεδρος φώναζε ότι αναβλήσεται ή συνεδρίαση και σηκώθηκε να φύγει ακολουθούμενος από τους άλλους δικαστάς και τους ένορκους, ένας από τους τελευταίους κλονίστηκε ξαφνα κι' έπεσε πάνω σ' έναν άλλο. Άμέσως όλοι έτρεξαν να τον βοηθήσουν... Μα ήταν άναίσθητος πειά... Πέθανε στο νοσοκομείο όπου τον μετέφεραν, έπειτα από μίαν ώρα. Κι' άργότερα μαθεύτηκε από τα αποτέλεσματα των έρευνών της δικαιοσύνης, ότι αυτός ήταν ο αληθινός ένοχος!

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑ'Υ'ΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

ΠΗΡΧΕ κάποτε στην Άσία ένας μεγάλος βασιλιάς κι' είχε μία μοναχοκόρη που την έλάτρευε. Η βασίλοπούλα αυτή ήταν πολύ ωραία και χαριτωμένη και τίποτε από της έλειπε από την εύτυχία της. Κατοικούσε σ' ένα παλάτι καμωμένο από κωνόλιθο και, όταν πήγαινε από τη μία κάμαρα στην άλλη, τα όρνια της πόδια βυθίζονταν μέσα σε παχειά χαλιά που τα γέμιζαν με χάρδι.

Όλες τις μέρες άόρατες όρχηστρες έπαίζαν γι' αυτή αϊθέρειες μελωδίες, που μπορούσαν να μαγέψουν και την πιο άναίσθητη καρδιά.

Στά κιβώτια της είχε όλα τα διαμάντια, όλα τα σμαράγδια κι' όλα τα ζαφείρια που μπορεί να φιλοδοξήσ η φιλαρέσκεια μίας γυναίκας.

Άλλ' εκείνο που θα μπορούσε περισσότερο από κάθε άλλο να κάνει εύτυχισμένη τη βασίλοπούλα ήσαν οι μαγκιοί κήποι που τριγυρίζαν τ' άνάκτορά της.

Εκεί δεν είχε πέσει ποτέ ούτε μία σταλαμιαία βροχής από τον παντοτεινά γαλάζιο ουρανό, εκεί άνθούσαν τα σπανιότερα λουλούδια, γέρνοντας τα μπουμπουκία τους και στάζοντας μύρα.

Κι' άπάνω από τα όλανοίχτα λουλούδια, άπάνω από τα ζώα που πλανιόνταν έδώ κι' εκεί ή κομνόνταν ρέθουα στα χορτάρια, έλαμπε ή υπερβολική λαμπρότητα το φως του ήλιου, που τάνανε όλα χρυσά, φύλλα και λουλούδια κι' ουρανό...

Η πριγκίπισσα όμως δεν φαινόταν εύχαριστημένη απ' όλη αυτή τη μεγαλοπρέπεια που την περιέβαλε. Πολλές φορές την εύρισκαν βυθισμένη σε πένθιμες όνειροπολήσεις.

Ήταν φανερό πως έπληττε, γιατί έλοένα χλωμιάζε σαν το κόκκινο ρόδο που μαρμάρει και γίνεται λευκό. Όλοι φαντάζονταν πως ήθε κάποιον μυστηριώδη έπιθυμία ή κάποια άποκρυφή όλψη, αλλά κανένας δεν ήξερε ποιά.

Τό πολυκαπημένη μου κόρη, γιατί δεν μού φανερώνεις τη λύπη που σε παιδεύει; τη ρωτούσε ο βασιλιάς. Δεν ξέρεις πως είμαι παντοδύναμος και πώς θα υπορούσα να κάνω τις φοβερότερες πράξεις για να σε δώ να γελάσεις; Άν τα διαμαντικά που έχεις στο κιβώτιό σου δεν είνε πολλά, φτάνει να μού πής μία λέξη κι' άμέσως εγώ θα κυριέω τό βασίλειο άμέσως. Άμέσως όλοι έτρεξαν να τον βοηθήσουν... Μα ήταν άναίσθητος πειά... Πέθανε στο νοσοκομείο όπου τον μετέφεραν, έπειτα από μίαν ώρα. Κι' άργότερα μαθεύτηκε από τα αποτέλεσματα των έρευνών της δικαιοσύνης, ότι αυτός ήταν ο αληθινός ένοχος!

μαι στον ουρανό πώς θα τον έχης. Ά, όχι! Δεν νοιάζεσαι λοιπόν για το γάμο; Μήπως βόσκεις πώς τα χρυσά κύματα του ήλιου που φωτίζουν τον κήπο δεν έχουν άρκετή θερμότητα και λάμψη; Άν συλλογίσαι αυτό, μη μού τό κρύβεις, γιατί με τις θυσίες που θα κάνω, θα κατορθώσω να διπλασιάσουν οι θεοί τη λαμπρότητα του ήλιου κι' έτσι θα γελάσεις...

—Ναι, αποκρίθηκε ή βασίλοπούλα, είν' αλήθεια πώς μού λείπει κάτι, κάτι που άποζήτω με όλη μου την ψυχή. Άλλά τί είνε αυτό; Όύτε κι' εγώ τό ξέρω. Άχ, αλήθινά δεν τό ξέρω και πεθαίνω από τον πόθο αυτού του άγνωστου...

—Πώς; φώναζε ο βασιλιάς. Όύτε στον ύπνο σου τό είδες ποτέ;

—Όχι, άναστενάζε ή πριγκίπισσα.

Κατόπιν με τα μάτια άπλανη και με φωνή άργη κι' ασθονάκη, σαν άνθρώπου που μιλάει σ' όνειρό του, πρόσθεσε:

—Φαντάζομαι μονάχα πώς είνε πολύ λευκό και πολύ γλυκό και μάλιστα κάπου εκεί κάτω, αυτό τό άγνωστο πράγμα που έπιθυώ, αυτό

τό μυστηριώδες πράγμα που με βασανίζει...

Ο βασιλιάς κάλεσε σε σύσκεψη τους πιά άφοσιωμένους του συμβούλους κι' άποφάσισε να στείλη την κόρη του στα ξένα.

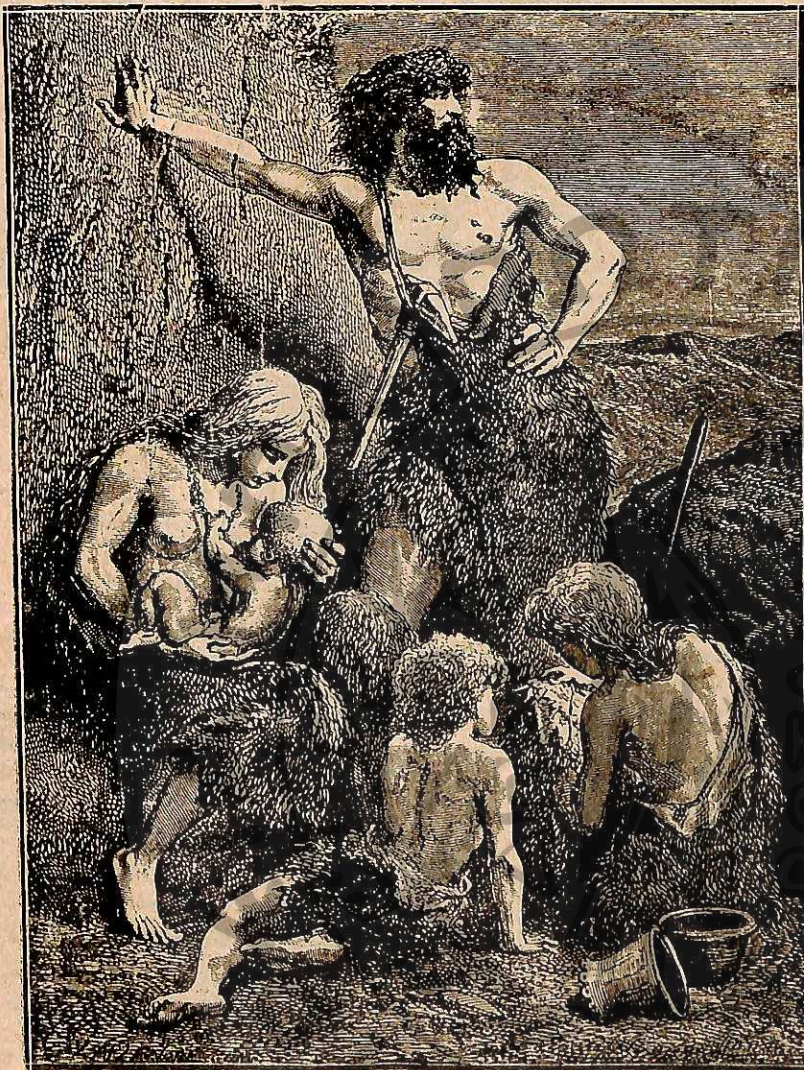
Ίσως εκεί, σε κανένα τόπο γειτονικό ή μακρυσμένο, θα συναντούσε αυτό που έπιθυμούσε με τόσο άφιόβολο και τόσο μικρό πόθο. Έκτός αυτού, τα έπεισδιά κι' ή εκπλήξεις του ταξιδιού ήι σκόρπιζαν τη θλίψη της.

Ποτέ δεν είχαν ξαναδεί οι κάτοικοι συνοδεία τόσο μεγαλοπρεπή σαν αυτή πουδε σχηματίζεται για τό ταξίδι της βασίλοπούλας.

Μπροστά από άμέτρητες καμήλες, που ήσαν φορτωμένες με τις προμήθειες και τις άποσκευές, πήγαιναν έννηα λευκοί έλέφαντες. Στη ράχη τους βαστούσαν όλόκληρη κατοικία με πολλά πατώματα.

Η ταξιδιωτίσσα ήταν καθισμένη πίσω από ένα παρόθυρο και με το μέτωπο άκουμπισμένο άπάνω στα τζάμια έβλεπε να περνούν από μπροστά της πολίτες και χωριά.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Μία οικογένεια πρωτογόνων ανθρώπων, κατά την παλαιολιθική περίοδο.

Άλλοίμονο όμως! Παντού, παντού δεν έβλεπε τίποτε άλλο παρά κατοικίες και όάσεις χρυσωμένες από τον καυτερό ήλιο, τό άμέτρητο χρυσάφι των άμμων και τό καμμένο χρυσάφι του ορίζοντος...

Παντού ή γή παρουσιάζονταν σαν άνοιγμένη και πυρπολημένη από τον άσθυστο ήλιο...

Γι' αυτό, ή βασίλοπούλα δεν έλοπόταν που άφινε τους κήπους των άνακτορών της, αφού ξανάβρισκε κι' έδώ την ίδια άσθυστη λαμπρότητα του αιώνου καλοκαιριού.

Κι' όταν άφισε την πεζοπορεία γιά να μπη σ' ένα πλοίο, ο ήλιος και πάλι δεν την έγκατέλειπε, ένας ήλιος που δινε μία χρυσή ανταύγεια άπάνω στην άπειρη θάλασσα και σπιθοβολούσε στις κορυφές των κυμάτων.

Κι' ή βασίλοπούλα, άπελπισμένη από την τύχη της, βυθίστηκε σιγά σιγά μέσα στην άγαπώρευτη θλίψη της.

Άλλά, αφού προχώρησαν άρκετά, τους έτυχε μία δυνατή τρικυμία που παράσπανε το πλοίο έδώ κι' εκεί, έγκυαλειμένο στη διάθεση των κυμάτων και του άνεμου του άγριεμένου.

Ο πλοίαρχος κι' οι έπιβάτες είχαν άπελπιστεί και περίμεναν από στιγμή σε στιγμή να βυθιστούν.

Μόνη ή πριγκίπισσα δεν είχε τρομάξει, γιατί ο θάνατος λίγο νοιάζει εκείνους που χάσανε κάθε έλπίδα.

Τέλος, κατά τα έμπειρώματα της όγδός ημέρας, ή τρικυμία σταμάτησε. Σε ποιά γιάλο όμως βρισκόταν το πλοίο; Όύτε ο πλοίαρχος δεν ήξερε.

Φαίνεται πως ήσαν παρασυρθεί προς τό βορρά, γιατί γύρω τους άπλωνόταν κάποια όγρη λάμψη, σάμπως ο βασιλειμένος ήλιος νάγε ύψωθεί άπάνω από τα κύματα και να τα περιέβαλλε με μία γλυκύτατη γλωμάδα.

Η βασίλοπούλα κύτταξε μελαγχολικά το χλωμό εκείνο φως που την τριγύριζε, άνατινάχτηκε από τη θέση της κι' άπλωσε τα χέρια προς τη γειτονική παραλία.

Στο βάθος του ορίζοντος, κάτω απ' αυτό το γλυκό και θυμικό φως, άπλωνόταν μία άπέραντη λευκότητα, μυστηριώδης και άγνωστη, που ύψωνόταν και χανόταν ως τον γλωματωμένο ουρανό.

—Είνε χιόνι! της είπε τότε κάποιος από τους ναύτες που ρώτησε.

—Χιόνι! Χιόνι! φώναζε ή βασίλοπούλα. Έσύ είσαι που σε πόθησα, έσύ είσαι που σ' άγάπησα, όνειρό μου άκριβό...

Και διέταξε να τραβήξουν για την παραλία και να σταματήσουν εκεί.

Η βασίλοπούλα πήδησε πρώτη ένω στην άμμοδιά και έαπλώθηκε άπάνω στο χιόνι, άγγίζοντας το με τα χέρια και φιλώντας το με τα χείλη που γίνονταν ψυχρά στο μεταίχτι.

Έμεινε κοιμισμένη εκεί, άπάνω στην άπειρη λευκότητα του γιάλου, άκίνητη, γελαστή και πιο εύτυχισμένη απ' όλους τους θνητούς.

Πέθανε δίνοντας τό τελευταίο φιλή της στο χιόνι, άνάμεσα σε γλυκειές άνατριχίλες...

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Την ώρα που ο διάβολος ένορκωμένος στο πρόσωπο της ντι Μαλφίρα, ξαναγύρισε στο Γκόλγουορθ, ο στωικός πρέσβης Λαζάριο έκανε την εισαγωγή του μέσα στο χωριό. Διευθύνθηκε προς το πανδοχείο κι' εκεί αφού τραγουδούσε και γούτασε με τη θεία φωνή του τους ξένους, μάζεψε μερικά χρίσματα και πλήρωσε μ' αυτά τον ξενόδοχο που κτύπησε ύπνο, για να τον αφήσει να κοιμηθεί στο σταύλο.

Σε λίγο, καθώς ήταν κουρασμένος από το δρόμο, αποκοιμήθηκε κι' είδε μέσα στον ύπνο του τη Μινιόν. 'Ο δυστυχισμένος πατέρας ούτε μπορούσε να φανταστεί καν ότι στο ίδιο πανδοχείο κοιμόταν κι' η κόρη του, που την είχε σώσει ο Γουλιέλμος Μάιστερ. Ένας θύροδος στην πόρτα του σταύλου τον ξύπνησε ξάφνα. 'Ο Λαζάριο τέντωσε τ' αυτιά του και μισάνοιξε τα μάτια του, χωρίς να κινηθεί καθόλου. 'Η πόρτα άνοιξε αθόρυβα κι' ένας άντρας μπήκε μέσα. Ήταν ο ξενόδοχος. Έπειτα μπήκε πίσω του και ένας άλλος άντρας, ο οποίος ξανάκλεισε με προσοχή την πόρτα.

Ήταν ο Κόκκινος Τζιλ. 'Ο Λαζάριο ανασήκωσε βλέποντας την άπαισία όψη του. Καί, προμαντεύοντας ότι έμελλε ν' ακούσει κάτι εξαιρετικά ενδιαφέρον, προσπάθησε να διακηρύξει τη στάση ενός ανθρώπου, ο οποίος κοιμάται ήσυχα. Έκλεισε τα μάτια του και κανόνισε την αναπνοή του... Καί' όλη η προσοχή του συγκεντρώθηκε στ' αυτιά του...

Την ίδια ώρα, γλωμή, άγνή και γλυκερά, με το ένα της χεράκι ακουμπισμένο στο κεφάλι της, πάλι λευκή μέσα στη λευκότητα των σεντονιών της, η Μινιόν κοιμόταν ήσυχα. Τα δόλφινά της, λυμένα καθώς ήταν, πλαισίωναν σαν φωτόστεφανο το υπέροχο πρόσωπό της. Ένα άβυσσο χαμόγελο πλανιόταν στα λεπτά της χείλη.

Έκείνη τη στιγμή, ο Γουλιέλμος Μάιστερ μαθήκε μέσα στο δωμάτιο. Πατώντας στην άκρη των ποδιών του προχώρησε προς το κρεβάτι και σκεπτικός κτύπησε το κορμί του που κοιμόταν. Θούνασε την άρμονία των γοητευτικών της χαρακτηριστικών, τ' αλαβόστοινα χέρια της και την αγγελική της όψη.

— Άλλόκοτο πλάσμα! σκέφτηκε. Πού είναι τάχα; Έχει κάτι το αγνό, άγριο και έρωτικό στη όψη της. Καί' όμως το πρόσωπό της αναδίδει μια ακατανίκητη γλυκύτητα... Είναι άγρια και τρυφερή συγχρόνως... 'Ας την αφήσω όμως τώρα να κοιμηθεί ει-

την ώρα που θάρη ο γιατρός του χωριού...

Και περνώντας στη διπλανή κάμαρη, όπου θα κοιμόταν ο ίδιος, φώναζε τον Κάρολο 'Ορσάτι, ο οποίος παρουσιάστηκε άμέσως...

— Κάρολο, ρώτησε ο Γουλιέλμος, είναι όλα έτοιμα;

— Μείνετε ήσυχοι, κύριε...

— Τάδεχα;

— Τρώει σανό και σε μία ώρα θά-

ναι ξευγμένα...

— Τα πιστόλια μου;

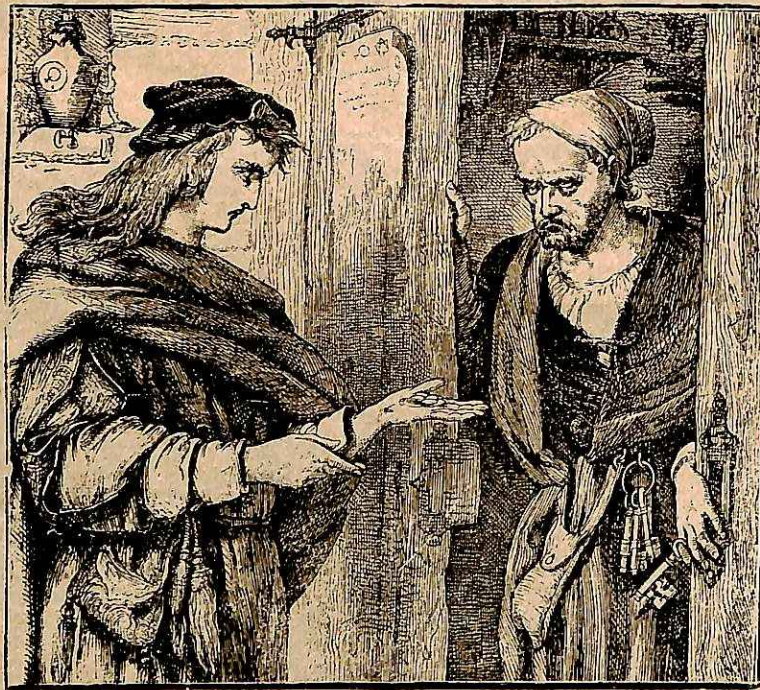
— Είναι γεμάτα, όπως και τα δι-

κά μου...

— Και το ξίφος μου;

— Το καθάρισα και το άκουσα

καλά...

Πλήρωσε τον ξενόδοχο, για να τον αφήσει να κοιμηθεί στο σταύλο...

— 'Οραία, Κάρολο... Ξέρω ότι μου

είσαι άφοσιωμένος... Έξακολουθείς

να έπιμένεις να με συνοδεύεις στο πε-

δίό της μοναχίας; Μά τότε ποιος

θα φυλάξει αυτό το κορίτσι;

— Μου σώσατε τη ζωή, είπε απλά

ο Κάρολο 'Ορσάτι, και γι' αυτό η ζωή

μου σας ανήκει... Ποιος ξέρει; Μπο-

ρει σε λίγο να συμβούν πράγματα ά-

πρόσποτα. Γι' αυτό θέλω να βρίσκου-

μαι κοντά σας, να σας βοηθήσω, να

σας σώσω... ή να πεθάνω μαζί σας.

— Ευχαριστώ, καλέ μου Κάρολο,

είπε ο Γουλιέλμος κατασυγκινημένος

κι' έσφιξε το χέρι. "Όλα θα πάνε κα-

λά... Οά δής...

Ο Κάρολο 'Ορσάτι έσφιξε με σε-

βασμό το χέρι του κυρίου του και του

είπε:

— "Όσο για το κορίτσι αυτό, θά το

έμπιστευθώ στον ξενόδοχο... Φαί-

νεται για καλός άνθρωπος...

— Άκουσε ακόμα, Κάρολο... Μπο-

ρει να σκοτωθώ... Άν συμβεί αυτό,

θά με φάξες και θά πάρεις απ' αυτήν

έδω την τέσση μία επιστολή... Μού

τ' έδωσες;

— 'Ο Θεός να σ' ασ φυλάει, κύριε,

μά σ' ασ υποσχομαι ότι ή επιθυμία σας

θα πραγματοποιηθού κατά γράμμα...

— Σ' ευχαριστώ... Λοιπόν, αφού

με θάμεις, θά πάρεις το κορίτσί μου

έγινε έδω και θά πάς στο Στρατ-

σκόδροχο... Έκεί θά βρεις το σπίτι μου

και θά δώσεις στη μητέρα μου την έ-

πιστολή μου... Αυτά είχα να σου πω,

Κάρολο. Πήγαντε τώρα να προσεucha-

στής και όταν θά είναι ή ώρα να φύ-

Γουλιέλμος χαμογελώντας.

— Φοβόμουν μήπως είχες φύγει!

είπε ή Μινιόν. "Ω! πόρα ήσυχαρα...

Πές μου ότι δεν θά μ' εγκαταλείψεις

κι' ότι θά με πάρεις μαζί σου για να

σε υπηρετώ...

— Σού το υποσχομαι...

— "Ω! πόσο είσαι καλός, άφέντη

μου... Σ' ευχαριστώ!

Και ή φτωχή Μινιόν, παίρνοντας

το χέρι του Γουλιέλμου, το έσφιξε μέ-

σα στα χέρια της κι' άρχισε να το

φιλάει με πάθος...

Τό έζερτε λοιπόν αυτό το κορί-

τσι; τον ρώτησε τότε ο γιατρός.

— Καθόλου...

Και ο Γουλιέλμος άρχισε να του

διηγείται τις σκηνές της προηγούμε-

νης ήμέρας: την παράσταση των Βοη-

μών, την κτηνωδία του άρχηγού τους

και τη δική του επέμβαση, χωρίς στην

όποια έσωσε τη Μινιόν από τα χέ-

ρια του.

— Είσθε ένας γενναίος νέος! είπε

ο γιατρός, όταν ο Γουλιέλμος τελείω-

σε τη διήγησή του. Μά προσέγεσε...

Αυτοί οι άσιγγανοί είναι έκδικητινοί

και κακοί...

— Δεν τους φοβάμαι! είπε ο Γου-

λιέλμος. Μά πέστε μου τώρα ποιά εί-

νε ή κατάσταση του φτωχού αυτού

κοριτσιού;

— Άρκετά καλή... Έπειτα από

λίγες ήμέρες θά έχω συνέλθει εντε-

λώς... 'Η πληγές του είναι άσημαν-

τες. Έχει εύτυχώς πολύ σωματέος

οργανισμό... Μά...

Ο γέρος γιατρός στάθηκε στο ση-

μείο αυτό σκεπτικός. Έπειτα σηκώ-

θηκε, έγραψε μια συνταγή και είπα

στη Μινιόν γλυκά:

— Παιδί μου, πρέπει να μείνεις ή-

συχη στο κρεβάτι σου... Τότε θά

μπορέσεις να σηκωθείς και να τρέξεις

όσο θέλεις... Έγώ δεν ύπάρχει λόγος

να ξαναγυρίσω...

Έπειτα, γυρίζοντας προς τον Γου-

λιέλμο, πρόσθεσε:

— Αυτό το παιδί έχει ανάγκη ή-

συχίας και περιποίησης... Υποφέρει

πρό πάντων ή ψυχή της, γιατί ή δυ-

στυχημένη στερήθηκε όλες τις χαρές

της ήλικίας της... Νομίζω... ή μάλλον

είμαι βέβαιος, ότι δεν είναι άσιγγάνα

και έχασε, εξ αίτιας κάποιας μεγά-

λης συμφοράς, τα φιλήματα της μη-

τέρας της και τη στοργή του πατέρα

της. Ένε μιά ψυχή φλογερή, μιά

καρδιά χρυσή... Κλείει μέσα της θη-

σαυρούς δολοφόνους τρυφερότητας...

Και τώρα αυτή ή τρυφερότης θέλει

να ξεχειλίσει... Έχει ανάγκη πρό

πάντων ν' αγαπηθεί... και ν' αγαπηθώ.

Όταν ο γιατρός έφυγε, ο Γουλιέλ-

μος έμεινε μόνος. Τά τελευταία του

αυτά λόγια τον είχαν βυθίσει σε σκέ-

ψεις... Έπειτα, κουνώντας το κεφα-

λι του, ξαναγύρισε κοντά στη Μινιόν, της οποίας ή όψη φωτίστηκε μόλις τον είδε... Καί' με φωνή γλυκερά-γλυκερά, σαν μακρινή μουσική, τον ρώτησε:

— Πώς σε λένε;

— Γουλιέλμο Μάιστερ, παιδί μου.

— Γουλιέλμος Μάιστερ! ξαναείπε

ή Μινιόν. Γουλιέλμος!... "Αχ, αυτό

το όνομα δεν θά βγῃ ποτέ από

δω μέσα!

Και, καθώς είπε τα λόγια αυτά, έ-

φερε το χέρι της στην καρδιά της.

Έπειτα, παίρνοντας πάλι μόνη της

το χέρι του Γουλιέλμου, το ακούμπη-

σε επάνω στο στήθος της, λέγοντας:

— Δες πως χτυπάει ή καρδιά μου,

τώρα που έβρι το όνομα σου άφέν-

τη της.

Τότε ο Γουλιέλμος κατασυγκινη-

μένος τη ρώτησε:

— Μά έσύ, παιδί μου, δεν μου εί-

πες ακόμα τ'ονόμα σου;

— Μά λένε Μινιόν,

ψιθύρισε ή μικρούλα.

Τό όνομα αυτό είναι

γοητευτικό—σκέφτηκε ο

Γουλιέλμος—και ταίρια-

ζει περίφημα σ' ένα πλά-

σμα τόσο λεπτό, τόσο

τρυφερό και χαριτωμένο.

Και με δυνατή φωνή

επρόσθεσε:

— Μά αυτό είναι το

αληθινό σου όνομα;

— Αυτό ξέρω! είπε

ή Μινιόν. Δεν ξέρω

άλλο...

— Είσαι άσιγγάνα;

την ξαναρώτησε ο Γου-

λιέλμος.

— Δεν ξέρω, άφέντη.

— Όλα αποδεικνύουν

ότι δεν είσαι, φτωχή μου

Μινιόν... Μά πές μου δεν εγνώρισες

ποτέ τη μητέρα σου ή τον πατέρα σου;

— Σού τό είπα και χθές, άφέντη.

Η μητέρα μου πέθανε. Ο Μαύρος

Διάβολος πέθανε κι' αυτός...

— Ο Μαύρος Διάβολος; Και ποιος

ήταν αυτός;

— Αδύς που με χτυπούσε, πρίν αρ-

χίσει να με χτυπήσει ο Κόκκινος Τζιλ.

— Ο Κόκκινος Τζιλ;

— Ναι, είπε ή Μινιόν, τρέμοντας.

Είν' αυτός, από τα χέρια του οποίου

με γλύτωσες...

Και έφερε στο χέιλη της το χέ-

ρι του Γουλιέλμου.

— Αυτοί οι άνθρωποι δεν σ' εύπλα-

χρίστηκαν λοιπόν ποτέ! φώναζε με

αγανάκτηση ο νέος. Δεν γνώρισες πο-

τέ τίποτε άλλο από το ξύλο και την

αθλιότητα;

— Μά ύπάρχουν λοιπόν και παι-

διά που δεν τά δέριουν;

Η Μινιόν έκανε την έ-

ρώτηση αυτή μ' ένα ύφος

τόσο πονεμένο και τόσο ά-

θώο, ώστε δάκρυα άνέδελ-

σαν απ' τα μάτια του Γου-

λιέλμου, ο οποίος τη σώ-

τησε:

— Δεν έπεριείχες πο-

τέ να ξεφύγεις από τα χέ-

ρια τους;

— Πώς να τό κάνω αύ-

τό; απάντησε ή Μινιόν.

Βάδιζα μαζί τους, χωρίς

να ξέρω καθόλου τ'ό μέρη

από τα οποία περνούσαμε.

Όταν κουράζονταν πολύ,

με δέριανε... Γι' αυτό μάλιστα δεν έμολογούσα ποτέ την κόυράσι μου...

— Οι κακούργοι! φώναζε ο Γουλι-

έλμος γεμάτος αγανάκτηση.

— Πολλές φορές—έξακολουθούσε ή

Μινιόν—έννοια ή την επιθυμία να

σταθώ για ν' ακούσω το τραγούδι των

πουλιών ή για να ιδώ τα λουλούδια

που φύτρωναν μέσα στα δάση... Μά,

αλλοίμονο! έπρεπε να περπατάω, να

περπατάω πάντα...

Όταν στάνανε

σε καμιά πολιτεία, χόρευα το χορό

των αυτών κι' έκανα το γύρο των

θεατών μ' ένα δισκάκι στο χέρι, για

να μαζέψω έπειτα δεκάρες...

— Γιατί δεν έδοκίμασες να ζητή-

σης ποτέ βοήθεια από τους πολίτες;

— "Ω! έκανε ή Μινιόν χλωμά-

ζοντας—θά με σκότωναν οι άφενά-

δες μου... Ο θάνατος με φόβιζε...

Μά ήθελα να ζήσω, δεν ξέρω κι' εγώ

γιατί. Έπίστευα ότι μιά μέρα θά έ-

φευγα απ' τα χέρια τους, ότι κάποιος

θαρόχταν να μ' άπελευ-

θερώσει... Βλέπεις, άφέν-

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οι Γάλλοι κατακτιηται στην Ισπανία. Η επιδρομή στο μοναστήρι των Βενεδικτινών. Φιλεξάνια διά της βίας. Ο ήγούμενος κι' ο αξιωματούχος. Το γλέντι των επιδρομέων. Όπου οι μοναχοί πίνουν πρώτοι το δηλητηριασμένο κρασί. Μετά τα ερωτικά τραγούδια, η επικηδείας ακολουθεί. Η εκδίκησις των μοναχών. Οι άσπενδοι έχθροι ενωμένοι στο θάνατο, κτλ. κτλ.

Κατά τη διάρκεια του Γαλλοισπανικού πολέμου του 1806, ένα μικρό απόσπασμα από Γάλλους στρατιώτες που είχε σταλεί για να ανιχνεύσει το μέρος, είχε σταθερώσει σ' ένα χωριό της Ισπανίας ονομαζόμενο Φιγυέρρας. Εκεί υπήρχε ένα παλιό μοναστήρι με δύο φεουδαλικού τύπου και οι Γάλλοι, καθώς το είδαν, διευδύνθηκαν άμεσα προς αυτό, βέβαια ότι μοναχική εκεί θα βρισκανε τροφή και άναπαυσι, ύστερα από τόσες εξαντλητικές πορείες που είχαν κάνει.

— Έ! φώναζε δυνατά ο διοικητής του απόσπασματος, ο λοχαγός Λαβίλ, σταματώντας το αλογό του έξω από την πόλη της Μονής. Άνοιξε γρήγορα, γιατί αλλιώς θα σ' έπαιζε ο διάβολος μ' όλα τα πατεριά σας!

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, χτύπησε δυνατά την πόρτα του μοναστηριού με το ξίφος του, σαν γάιδαρο να δείξει στους μοναχούς ότι, αν άρχισαν να άνοιξουν, ήταν έτοιμος να ποταμοποιήσει τις άπειλές του.

Επακολούθησε μερικόν λεπτών σιωπή, κατά τη διάρκεια της οποίας ήταν φανερό ότι οι καλόγεροι συζητούσαν για τη στάση που έπρεπε να τηρήσουν απέναντι των στρατιωτών του έλθρου.

Σε λίγο, τέλος, η πόλη άνοιξε και φάνηκε στην εισοδό της ένας γέρος μοναχός με άσπρη γενειάδα, που φορούσε τον άσπρο χιτώνα του τάχατος των Βενεδικτινών.

— Τα σέβη μας, άγιο πάτερ! είπε ο Γάλλος λοχαγός ειρωνικά, κάνοντας μίαν υπόκλιση βαθεία. Σας φέρνω χαρτί-πολεμικά από τον αυτοκράτορα Ναπολέοντα και έλπιώ ότι εδώ θάβρω λαμπρή υποδοχή. Τα κελάρια σας θάβναι γεμάτα από κρασί, δεν είν' έτσι;

Και, αφού είπε τα λόγια αυτά, ο λοχαγός Λαβίλ διέταξε τους στρατιώτες του να ξεπεζεύουν και να οδηγήσουν τ' αλογά τους στην αυλή του μοναστηριού.

Αυτός ο ίδιος, συνοδευόμενος από έναν ύπολογαγό και έναν ανθυπολογαγό, διευδύνθηκε προς το διαμέρισμα των μοναχών, οι όποιοι μόλις είδαν τους τρεις ξένους που πολυμάχαν να μπουν στα άβυσσά τους, άρχισαν να σταυροκοπιούνται.

Μόλις οι Γάλλοι μπήκαν στο έστιατόριο, όλοι οι καλόγεροι που ήταν εκεί, σηκώθηκαν από τα καθίσματά τους και κύσταξαν άτάραχοι τους νεοφερμένους.

— Συγγνώμη, άγιοι πατέρες! είπε ο Λαβίλ, στον όποιο επερένησε έντοπωσι ή άταραξία και ή άξιοπρέπεια του βφους των. Νά με συγχωρείτε για την άδυσκρίσία μου... Οι άντρες μου

όμως έχουν ανάγκη από άνάπαυσι και νομίζω ότι δεν χρειάζεται άλλη δικαιολογία για την ένόχλησι που σας προκαλώ, σ' αυτή την ταραχώδη έποχή. Επίσης, οι άντρες μου πεινούν και πρέπει να βρουν εδώ καλή τροφή, γιατί αλλιώς...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, άγγιξε με το χέρι του τη λαβή του ξίφους του.

— Έλπιώ όμως, πρόσθεσε άμέσως, ότι δεν θά βρεθούμε στη δυσάρεστη θέση να καταφύγουμε σε βίαια μέτρα...

— Γάλλε, τού άποκρίθηκε τότε ο ήγούμενος, ένας γέρος με ώραια κεφαλή άσκητού, ή επιθυμίες σας, αν και δεν συμφωνούν με τις δικές μας, εν τούτοις θά εκπληρωθούν...

Και αφού παρακάλεσε τους Γάλλους αξιωματούχους να καθήσουν, διέταξε τους μοναχούς να φέρουν, ότι καλό είχαν μέσα στο μοναστήρι.

Σε λίγο, το τραπέζι στρώθηκε και

σκηπάστηκε από ψητά άρνιά, από κόττες, φρούτα, κτλ.

Μόλις τ' είδαν όλ' αυτά οι Γάλλοι, ένθουσιαστήκαν και από δύσπιστοι που ήταν προηγουμένως, έγιναν τώρα εύθυμοι και όμιλητικοί.

Ο ήγούμενος, για μι' α στιγμή, βγήκε έξω από την αίθουσα του συμποσίου και ξεναγούσε συνοδευόμενος από δυό μοναχούς που κρατούσαν μεταξύ τους ένα ποτήρι κρασί.

— Α! είπε τότε άπάνω στον ένθουσιασμό του ο ανθυπολογαγός. Άν είμαστε τώρα στη Σεβίλλη ή στη Μαδρίτη, θάχαμε και μερικές Ισπανόλες... Έ, τί λέτε σεις;...

Μιά λάμπη όργης πέρασε από τα μάτια του ήγουμένου, αλλά κρύδοντας την άγανάκτησί του, χαμογέλασε θλιβερά και κυττάζοντας τον νεαρό άθροστόμο τού είπε:

— Μην άνησυχείς, Γάλλε. Άπ' όσον έπικρέπει ο Θεός στους ανθρώπους,

τίποτε δεν θά λείψει από την άποψήν ήμωστή. Άλλ' ο Θεός να μάς φυλάη άπ' αυτά τ' άντα που άναφέρατε πρό όλίγου...

— Μή δίνετε προσοχή, πάτερ μου, στα λόγια του, είπε επεμυδίνοντας ο Λαβίλ. Αυτός είνε νέος και ή γυναίκες εξακολουθούν ακόμα να τον τραβούν. Άς αφήσουμε όμως τώρα τ' άσπεια κι' άς δοκιμάσουμε τ' ό κρασί.

Και, γυρίζοντας προς το μέρος τού ήγουμένου, πρόσθεσε:

— Πολύ θά ήθελα, πάτερ, να πωυ-χρίσουμε μαζί τ' ό ποτήρι. Έπιπρέψτε μου να γεμίσω τ' ό ποτήρι σας.

— Ο κανονισμός του τάχατός μας άπαγορεύει έντελώς τ' ό κρασί, άποκρίθηκε ο ήγούμενος. Γι' αυτό, σ' ε παρακαλώ να μάς δώσετε την άδεια, κι' έμένα και των άδελφών μου, να μη λάβουμε μέρος στην όίνοποσία...

Ο λοχαγός χαμογέλασε ειρωνικά, γιατί φαντάστηκε π' ό άρνις της της προερχόταν από καθαρή ύποκρισία κι' έφερε τ' ό ποτήρι στα χείλη του.

Άμέσως όμως τού ήρθε μι' άλλη ιδέα και σ' άκούμπησε στο τραπέζι: χωρίς να πιη ούτε σταλιά.

Οι μοναχοί τον έκύσταζαν σιωπηλοί, δείχνοντας π' ός έπεριέμεναν άνυπόμονα έκ μέρους του μι' αν έξήγησι.

Τότε ο Λαβίλ γύρισε προς τους στρατιώτες τού, οι όποιοι εν τ' ό μεταξύ είχαν μπει όλοι μέσα στην αίθουσα, και τούς είπε:

— Φίλοι μου, δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι βρισκόμαστε σε μι' χώρα έθνηκή. Κι' αυτοί οι ψευτοάγιοι που βλέπετε είνε ικανοί να διαπράξουν τ' ό πάντα. Σ' άπαγορεύω να πιήτε! Φοβάμαι πολύ ότι έχουν δηλητηριάσει τ' ό κρασί.

Τότε όλοι οι Γάλλοι γύρισαν προς το μέρος τού ήγουμένου, τού όποίου ή ήρεμη και σεβάσιμα μορφή φαινόταν ότι διέφευδε τις κατηγορίες τού άξιωματούχου.

— Δώστε λοιπόν έσείς, τ' ό παράδειγμα, τού είπε ο Λαβίλ. Πιήτε πρώτος έσείς κι' οι άδελφοί σας, κι' έπειτα θά πιούμε κι' έμεις...

Ο ήγούμενος σήκωσε τότε τ' ό μάτι του στον ουρανόν και φάνηκε για μι' α στιγμή σκεπτικός.

Έπειτα πήρε τ' ό ποτήρι που τού πρόσφερε ο λοχαγός κι' ήπιε τ' ό περιεχόμενό του χωρίς δισταγμό. Τ' ό έδω έκαμαν και όλοι οι ύποτακτικοί του.

— Έστ' εύχαριστήμενος τώρα, φώτισε ο ήγούμενος, ή μήπως έχετε ακόμα ύποψίες;

— Όχι, άποκρίθηκε ο Γάλλος. Τώρα είμαι σίγουρος ότι δεν διατρέχω

ΦΥΡΑΗΝ - ΜΙΓΑΗΝ

ΑΠΕΚΔΟΤΑΚΙΑ, ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πόσα είνε τ' α μαλλιά της... κεφαλής μας! Η ύγεια κι' ή σωματικές άσκήσεις. Ο Άπρίλης και οι θάνατοι των μεγάλων άνδρων. Γαργάλημα μέχρι θανάτου! Μεσαιωνικές άποκρήες στη Νεάπολι. Η σημαίες και ή έμπρέλλες στην αρχαιότητα. Η ιστορία τού πηρουσιού, κτλ. κτλ.

Σύμφωνα με τη στατιστική ένό: Άμερικανού επιστήμονος, ο αριθμός των τριχών που περιλαμβάνει ένας τετραγωνικός δάχτυλος κεφαλής άνέρχεται σε 1076. Επίσης ο ίδιος επιστήμων ύπελόγησε ότι ή τρίχες της κεφαλής κάθε άνθρώπου άνέχονται σε 168 χιλιάδες περίπου.

Κάποιος Γερμανός καθηγητής, έπειτα από πολυετείς παρατηρήσεις, κατώρθωσε να βρη άκριβώς πόσο ώ-ραλόν τον άνθρωπο ή διάφορες σωματικές άσκήσεις. Βρήκε λοιπόν ότι τ' ό φούτ-μπόλ αυξάνει τ' ό έρυθρά αίμοσφαίρια, που αποτελούν τ' ό βάσι της ύγειας, κατά 27 τοίς εκατόν, τ' ό τρέξιμο κατά 25, ή ίππασία κατά 21, τ' ό κολύμπι κατά 20, τ' ό άλμα επί κοντώ κατά 15, τ' ό ποδήλατο κατά 11 και τ' ό αυτοκίνητο κατά 10.

Κάποιος στατιστικογράφος παρατήρησε ότι κατά τόν μήνα Άπρίλιο πέθναν άρκετοί μεγάλοι άντρες. Μεταξύ αυτών συμπεριλαμβάνονται ο Ραφαήλ, ο όποιος πέθανε στις 8 Άπριλίου 1590, ο περιφημος πολεμιστής Μπαγιάρ στις 30 Άπριλίου 1524, ο ποιητής Τάσος στις 25 Άπριλίου 1595, ο Σαίξπηρ στις 23 Άπριλίου 1616, ο Μουρίλλο στις 3 Άπριλίου 1632, ο Ραχίνας στις 21 Άπριλίου 1699, ο φυσιοδίφης Μπουφόν στις 16 Άπριλίου 1788, ο Φραγκλίνος στις 18 Άπριλίου 1790 και άλλοι.

Η παράδοσις άναφέρει ότι ο περίφημος Κουανσάγων έσκότωνε πολλά από τ' ό θύματά του γαργάζοντας τ' α μέχρι θανάτου! Τ' ό πράγμα αυτό έθεωρείτο μέχρι τινός μύθος, αλλά τελευταία κάποιος ξένος φυσιολόγος τ' ό έπεδείχισε με μερικές δικές του παρατηρήσεις. Ο φυσιολόγος αυτός ισχυρίζεται ότι τ' ό γαργάλημα στις μάσχαλες ή στις πατούσες ή στο έσωτερικό της μήτης ή σε μερικά άλλα μέρη τού σώματος μπορεί να προκαλέση όχι μόνο γέλια, αλλά και νευρικές διαταράξεις και έπιληψία και μερικές φορές ακόμα και θάνατο.

Στά μεσαιωνικά χρόνια, ή άποκρήες γιορτάζονταν μ' έξαιρε-

μενος με σοβαρή φωνή, ότι ύστερα από λίγο θάμιασε όλοι νεκροί! Τ' ό κρασί που ήπιανε ήταν δηλητηριασμένο!

Και πραγματικά, ύστερα από δύο ώρες κόντονταν όλοι πέθ- μένοι...

τική λαμπρότητα στη Νεάπολι. Μιά χρονιά μάλιστα άναφέρεται ότι για τ' ό διοργάνωσί τους ξεδούτηκαν από τ' όν άριστοκρατία της πόλεως 100 χιλιάδες δουκάτα, πόσον τεράστιο για τ' ό εποχή εκείνη. Πολλές φορές όμως, κατά τ' ό διάρκεια των έορτών, συνέβαιναν δυσάρεστα έπεισόδια. Στά 1494 π. χ., ενώ παριστάνετο, με τ' όν εύκαιρία των άποκρήων, κάποιος θεατρικό έργο, ο δούδ τού Τελεζε χτύπησε με τ' ό ξίφος του θανασίμως στο πρόσωπο τόν σύγενή Λόν Ρουπέο ντ' Άννα, έπειδή καθόταν μπροστά τού

Στην Άνατολή άλλοτε φορούσαν σκουλαρίκια και οι άντρες και ή γυναίκες. Στάς Άθήνας όμως και στη Ρώμη χρησιμοποιούσαν άπ' αυτά μόνον ή γυναίκες και μάλιστα συνήθιζαν δσα ήταν καμωμένα από χρυσάφι.

Τ' ό πηρουσιό ήταν άγνωστο στους αρχαίους προγόνους μας, οι όποιοι προκειμένου να φάνε μεταχειρίζονταν, πρακτικώτατα, τ' ό δάχτυλά τους.

Τ' ό πρώτα πηρουσία εισήχθησαν για πρώτη φορά στη Βενετία από μι' Βυζαντινή πριγκίπισσα, ή όποια τ' α μετέφερε εκεί μαζί με άλλα παρούσια είδη από τ' όν πατρίδα της.

Στην άρχή πολλοί Βενετάνοι έξήγροθησαν και έκαινεθρίσαν τ' ό μ' όσα των πηρουσιών, τ' ό όποια έχαράκτηριζαν ως... πολυτέλεια και δεν ήθελαν να τ' α χρησιμοποιούν στα σπ'τια τους.

Αλλά τ' α πηρουσία της εποχής αύτης ένοιαζαν μάλλον με φαλλίδια. Η κυρίες μάλιστα της άριστοκρατίας συνήθιζαν, λόγω τ' ός σπανιότητός των, να τ' α κρατούν από τ' α... ζώνη τους!

Στά Γαλλία, ή γ' όρσις των πηρουσιών χορολογείται από τ' α μέσα τού 14ου αιώνα.

Στά Γερμανία μόλις μετά τόν 16ο αιώνα έναρμόνισαν τ' ό πρώτα πηρουσία, ενώ στην Ιταλία ή γ' όρσις των είνε γενικευθεί από πολύ προτή- τερα.

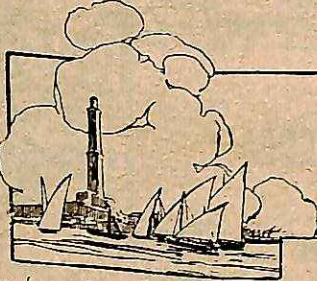
Στην Άγγλία, τέλος, τ' α πηρουσία ήταν έντελώς άγνωστα μέχρι τών αρχών τού 17ου αιώνα. Γι' αυτό, κάποιος Άγγλος συγγραφέας της εποχής εκείνης, που τ' α είδε σ' ένα ταξίδι του στη Φλωρεντία και δημοσίευσε τ' όν περιγραφή τους, γυρίζοντας στην πατρίδα του πήρε τ' ό έπί- νομο πηρουσιών...

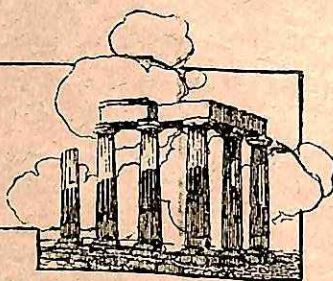
Ένα Τερίο

(Τού Έρσκι)

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΒΑΚΑΒΑΛΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Τότε η Βακαβάλη είπε σε μια νεράιδα, που την είχε ακολουθήσει ως υπηρέτης, να εξετάσει με προσοχή το παλάτι. «Όταν η νεράιδα εξέτασε την παραγγελία της κυρίας της, γύρισε και της είπε:

— Αυτό εδώ το παλάτι δεν είναι το ίδιο το δικό σας... Είναι ένα ενταλώς κτισμένο παλάτι, κτισμένο από πάνω στα σχέδια του δικού σας... Μα η μίση της αυτή έγινε με τόση ζήλη, ώστε δεν υπάρχει καμιά διαφορά μεταξύ τους.

Η Βακαβάλη κατάλαβε ότι είχε επί τέλους ανακαλύψει τον κλέφτη του ρόδου της. Αποφάσισε λοιπόν να περιμένει μια ευκαιρία ευνοϊκή για να παρουσιάσει μπροστά του. Έν τω μεταξύ έστρωσαν το τραπέζι με τραπέζοι λευκά σαν το χιόνι και με πιάτα χρυσά κι άσημενα. Ο βασιλιάς Ζαίν-Ούλμουλνκ γοητεύθηκε εξαιρετικά κι έφαγε με όρεξη τα εκλεκτά φαγητά που περιβρίστηκαν, μαζί με τους γυναικείους γιους του και τους αξιωματούχους του.

Στο διάστημα αυτό, η μπαγιαντέρες έκτελούσαν γοητευτικούς χορούς και οι μουσικοί έπαιζαν στα όργανά τους γλυκύτατους σκοπούς.

Μετά το γεύμα, ο βασιλιάς άρχισε να κοιμούνται με τον Τάξ-Ούλμουλνκ. Σε μια στιγμή, ο τελευταίος τον ρώτησε πόσα παιδιά είχε...

— Αυτό εδώ, του απάντησε ο Ζαίν-Ούλμουλνκ, δείχνοντας του τους γιους του. Είχα κάποτε κι ένα άλλο παιδί, εξ' ατίας του οποίου έχασα την υγεία μου... Μα ο Θεός μου έκανε τη χάρη και μου ξανάδωσε το φως μου... Αγνοώ όμως τι απέγινε από τότε αυτό το δυστυχισμένο μου παιδί...

Καί, με την ευκαιρία αυτή, ο βασιλιάς Ζαίν-Ούλμουλνκ άρχισε να διηγείται όλα τα γεγονότα που έγιναν από την ημέρα της γεννήσεως του παιδιού του ως την ημέρα που ο ίδιος έχασε το φως του. Έπειτα, έπειδή ο Τάξ-Ούλμουλνκ τον ρώτησε αν υπήρχε κανείς στον κόσμο που θα μπορούσε ν' αναγνωρίσει το χαμένο παιδί του, ο βασιλιάς του έδειξε έναν έμμορφο, ο οποίος ήταν ο δάσκαλός του και του είπε ότι μόνο αυτός θα μπορούσε να το αναγνωρίσει.

Τότε ο νεαρός πρίγκιπς, γυρίζοντας προς τον πατέρα, τον παρακάλεσε να κυτάξει μέσα στην αίθουσα αν υπήρχε κανείς που να μοιάζει με το χαμένο βασιλόπουλο.

Ο έμμορφο, αφού εξέτασε με προσοχή τα πρόσωπα όλων των προσκυλισμένων, είπε ότι κανένα από τους παρόντες δεν έμοιαζε με το χαμένο βασιλόπουλο.

— Τότε, δε παίρνουν από δω και πέρα προσοχή για τη σκληρότητα και για τη θνητότητα της, κάποιος ιεροκρύκας είπε από τον αυθόνα, τα έζησε.

— Η βασίλισσα πέθανε... Δεν ξέχω αν οι γιοι της ποτέ να προσευχθούν υπέρ της αντανάστασής της ψυχής της. «Όσοι θέλουν, τέλος πάντων, προσευχθήτε, και αν πάση ή αυτή σας...» έπιασε!

Μόλις ο έμμορφο πρόφερε αυτά τα λόγια, ο Τάξ-Ούλμουλνκ ρίχτηκε στα πόδια του πατέρα του και φώναξε:

— Εγώ είμαι το δυστυχισμένο αυτό παιδί σου που πλανιέται τόσα χρόνια μακριά σου, επειδή έτσι το θέλησε η κακή μου μοίρα. Εύλογημένος άς είναι ο Θεός που μου επέτρεψε επί τέλους να δω τη σεβασμία σου και να φιλήσω τα γόνατά σου, ικανοποιώντας έτσι τον πιο μεγάλο πόθο της καρδιάς μου.

Ο βασιλιάς Ζαίν-Ούλμουλνκ, κατασπινόμενος και κλαίγοντας, έσφιξε το μικρότερο παιδί του στην αγκαλιά του κι άρχισε να το φιλάει στα μαλλιά και στα μάτια. Έπειτα, άφου εὐχαρίστησε το Θεό, είπε:

— Οί αστρολόγοι, τους δ' πούους είχα συμβουλευτεί όταν γεννήθηκες, μου προφήτευσαν το λαμπρό σου μέλλον... Μα πές μου, παιδί μου, δεν παντρεύτηκες ως τώρα;

— Πήρα, απάντησε ο Τάξ-Ούλμουλνκ, δυ νόμιμες γυναίκες, τις οποίες θα σου παρουσιάσω, αν μου το επιτρέψεις.

Αφού ο βασιλιάς του έδωσε πρόθυμα την άδεια του, ο Τάξ-Ούλμουλνκ πήγε κι έφερε από το γυναικωνίτι του παλατιού του τη Μαχμούδα και τη Λάικα. Αλλά η δυο γυναίκες αυτές, που ήταν πολύ όμορφες, δεν μπορούσαν να τον ικανοποιήσουν.

Τότε ο βασιλιάς ρώτησε το γιο του γιατί δεν έμπαιναν μέσα για να φωτιστούν τα μάτια του από την ωραία σου μάτια.

— Ο Τάξ-Ούλμουλνκ, που τον περιόριζε η φτώχεια, απάντησε:

— Ο Τάξ-Ούλμουλνκ, που τον περιόριζε η φτώχεια, απάντησε:

— Ο Τάξ-Ούλμουλνκ, που τον περιόριζε η φτώχεια, απάντησε:

— Ο Τάξ-Ούλμουλνκ, που τον περιόριζε η φτώχεια, απάντησε:

— Ο Τάξ-Ούλμουλνκ, που τον περιόριζε η φτώχεια, απάντησε:

— Ο Τάξ-Ούλμουλνκ, που τον περιόριζε η φτώχεια, απάντησε:

είδαν τις επιστροφές σου στη φωτιά σου μητέρα, που βασανίζεται χρόνια τώρα περιμένοντάς σε και που την έχω ξεχάσει μακριά από το παλάτι μου...

Καί, αφού είπε τα λόγια αυτά, σηκώθηκε, ξαναγύρισε στο παλάτι του, πήγε κοντά στη μητέρα του Τάξ-Ούλμουλνκ, της ζήτησε συγγνώμη για τη συμπεριφορά του απέναντί της, της διαβεβαίωσε ότι στο εξής θα την είχε στην πρώτη σειρά μεταξύ των γυναικών του και της ανάγκη, τέλος, την ευτυχισμένη επιστροφή του παιδιού της...

Η Βακαβάλη, η οποία είχε ακούσει όλα τα διηγήματα του Τάξ-Ούλμουλνκ, δεν είχε πια καμιά αμφιβολία ότι αυτός ήταν ο κλέφτης του ρόδου της.

Γι' αυτό, όταν ο Ζαίν-Ούλμουλνκ ξαναγύρισε στην πρωτεύουσά του, του ζήτησε την άδεια να εγκαταλείψει την υπηρεσία του. Γύρισε τότε στο μαγαζί του παλάτι, έγραψε στο νέο πρίγκιπα μια στοργική επιστολή και την παράδωσε μαζί με το δαχτυλίδι της σε μια νεράιδα, που την έλεγαν Κρινοπόσωπο, για να του την πιάσει.

Πήγαμε, της είπε, και δός του το γράμμα και το δαχτυλίδι, όταν ο πρίγκιπας θα είναι μόνος κι ελεύθερος από τις έγχολλες αυτού του κόσμου.

Αμέσως η νεράιδα ξεδίπλωσε τα σκέλη της και, πετώντας, έφτασε σε μια στιγμή στο παλάτι του Τάξ-Ούλμουλνκ. Τον βοήθη να κάθεται μόνος σε ένα πολυθρόνα που και βυθισμένος σε όνειροπολήσεις. Έκρινε τη στιγμή κατάλληλη και, αφού φανερώθηκε από το δωμάτιο, τον χαιρέτισε με σεβασμό και του έδωσε το δαχτυλίδι και το γράμμα της Βακαβάλης.

Ο πρίγκιπας αναγνώρισε το δαχτυλίδι, έπειτα άνοιξε το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

«Αχόλουθα!... Έπειτα σου δίνω το δαχτυλίδι, έπειτα σου δίνω το γράμμα και διάβασε: «Αχόλουθα!

θουν ή μιά την άλλη». Μα ή παροιμία αυτή εινε ψευτική, γιατί εγώ σόύω από άγάπη και σν δέν ξερείς τίποτε. Χωρίς έσένα τώρα, το παλάτι μου μού φαίνεται σάν ένα πένθιμο νεκροταφείο... Τί λέω!... Χωρίς έσένα, κι' αυτός ο Παράδεισος θα μού φαινόταν σάν Κόλασι!... «Αχ! κάνε με να νιώσω απάνω στα χείλη μου τη γλύκα του φιλιού σου και ξαναδώσε μου έτσι την ζωή μου, πού είν' έτοιμη να βγί από το στόμα μου. «Η άγάπη σου έκανε την καρδιά μου χίλια κομμάτια. Είμαι το μαργαριτάρι και είσαι το διαμάντι. Είμαι για μένα το ποτάμι πού θα δροσίει τη δίψασμένη καρδιά μου και θα σόύωω τη δίψα σου. Καταλαβαίνω πώς θα πεθάνω αν δέν ανταποκριθής στον έρωτά μου. Μα θ' αναστηθώ πάλι την ήμέρα πού θα ρομπινένια χείλη σου θ' άγγιξουν τα δικά μου... Τί άπάντησι θα μού έδινες αν σε ρωτούσα γιατί μέ σκότωσες με τη γοητευτική όμορφιά σου;

Μά, ω πέννα μου, μή γράφεις περισσότερα!... «Ο έρωτικός μου πόνος δέν μ' άφίνει να προχωρήσω...»

Διαβάζοντας την επιστολή αυτή, της όποιος κάθε έκφρασις ήταν γεμάτη λατρεία και κάθε γραμμή έχειλιζε από φλόγα και πάθος, ή φωτιά της άγάπης πού ζούσε κορυμμένη μέσα στην καρδιά του Τάξ-Ούλμουλνκ, έναψε άνοια... Έπιασε τότε κι' έγραψε στη Βακαβάλη την ακόλουθη άπάντησι:

«Ω εσύ πού φλογίζεις τους έρωτευμένους και έξασκείς απάνω τους μια σκληρή τυραννία!... «Ω εσύ πού μέ τ' άσημένιο σου κορμί είσαι ή πιο όραία άνάμεσα στις όμορφες και πού άποπλανάς τις καρδιές στο δρόμο της άγάπης... Τό βλέμμα σου εινε γοητευτικό μου μοιάζει με κεραυνό πού καίει την ψυχή. Τό στόμα σου εινε πιο τριανταφυλλένιο από τους κάλινες των ρόδων. Τό χρώμα των ρομπινιδών σόύνει μπρός στο χρώμα των χειλιών σου. Έγώ είμαι ένα ταπεινό πλάσμα κι' εσύ ό ήλιος!...

«Ω θεία γυναίκα, πού τό μέτωπό σου λάμπει σάν τον πλανήτη της Άφροδίτης και πού ή όμορφιά σου προκαλεί την έγθεια των θεατών του Όλύμπου, ή παθητική επιστολή σου μού έλυνε τα κόκαλα και έμεινε πληγής την πνευμένη μου καρδιά... Οι στεναγμοί μου και ή κραυγές μου εινε τέτοιες ώστε μού φαίνεται πώς έφτασε ή ήμέρα της κρίσεως. «Ο άχνός των στεναγμών μου σκορπίζεται πρós όλες τις διευθύνσεις...»

(Αχόλουθα!)

Τό άρχαιότερο χειρόγραφο τού κόσμου εινε ένας Αιγυπτιακός πάπιρος, ό οποίος βοήθηκε σ' έναν τάφο των άρχαίων Οηβών και φυλάσσεται στην Έθνική Βιβλιοθήκη των Παρισίων. «Ο πάπιρος αυτός ύπολογίζεται ότι γράφθηκε κατά τό έτος 3.850 π. Χ. και άποτελείται από 44 έν έρω κεφάλαια.

Συνιστώμενη την ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΑΙΝΙΚΗΝ τού κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Έγρηγητού της Οφθαλμολογίας έν τφ Παν/μίου. Μενάνδρου 27, Αθήναι, Τηλ. 1-68.

Κατά την πολιορκία της πόλεως Τυρόν, ό Γάλλος στρατηγός ντε Νοάι, καθώς παρακολουθούσε τη μάχη μαζί με τό δικηγόρο του πυροβολικό Ριγκολό, μόλις ως έν θανάτος έγλύτωσε από μια όβίδα πού έξεράγη κοντά τους.

— Έ, πώς σας φάνηκε αυτή ή όβίδα πού μάς ήρθε; ρώτησε τον Ριγκολό.

— Έμένα δέν μ' ενδιαφέρουν αυτές πού μάς έρχονται, άλλ' εκείνες πού φεύγουν, τού αποκρίθηκε ο Ριγκολό, και συγγνώμης διάταξε τούς πυροβολητές να βαδίζαδίσουν στη τείχη της πόλεως.

«Ο Διογένης, ό περίφημος κυνικός της άρχαιότητας, είχε τη μαγία να διαφεύγει διαρκώς μπροστά σούς άλλους.

Μια εύγενής κυρία της Αθήνας, τού Λουδοβίκου ΙΔ' είχε μια κόρη, ή όποις έβγαλε κάποτε ένα άπόστημα στο στομάχι της και κινδύνευε να πεθάνει.

Σε μια από τις κρίσιμες στιγμές, ή δυστυχισμένη μητέρα της, ή όποια παράσχετο στο κορβόατι της, σταύρωσε τα χείρα της και είπε με άκρυα στα μάτια:

— Θεέ μου, χάρισέ μου την κόρη μου αυτή και πάρε μου όλα τ' άλλα παιδιά μου...

Τα λόγια της αυτά έτυχε να τ' άκούσει και ό παριστάμενος γαμπρός της, ό όποιος τη ρώτησε ψυχρά:

— Δέν μού λένε, κυρία, συμπεριλαμβανόταν κι' οι γαμπροί στην εύχή σας;

«Ο τόνος της έρωτήσεώς του όμως ήταν τόσο κυνικός, ώστε ή λυπημένη μητέρα ξέσπασε σε άκράτη γέλια, τα όποια μεταδόθηκαν και στην άρωστη.

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι ή κόρη γέλασε τόσο πολύ, ώστε έσπασε τό άπόστημα πού είχε στο στομάχι της κι' έτσι έγινε καλά.

«Η «Γιάνη ντε Κάστρο», ή γνωστή τραγωδία τού Λαμόν, όταν πρωτοπαρουσιάστηκε, έσημείωσε εξαιρετική επιτυχία. Οι έχθροι τού συγγραφέως όμως, μη μπορώντας να άνεχθούν τό θρίαμβό του, έβαλαν επίτηδες ανθρώπους για να σφουρίσουν τό έργο.

Ένω λοιπόν παίζόταν μια συγκινητική σκηνή της τραγωδίας, κάποιος από τούς εγκαθήμενους αυτούς γύρισε άκουσμένος στον διπλανό του και τού είπε:

— Σφούριζε εσύ, σε παρακαλώ! Έγώ δέν μπορώ, γιατί... κλαίω!

Κατά την πολιορκία της πόλεως Τυρόν, ό Γάλλος στρατηγός ντε Νοάι, καθώς παρακολουθούσε τη μάχη μαζί με τό δικηγόρο του πυροβολικό Ριγκολό, μόλις ως έν θανάτος έγλύτωσε από μια όβίδα πού έξεράγη κοντά τους.

— Έ, πώς σας φάνηκε αυτή ή όβίδα πού μάς ήρθε; ρώτησε τον Ριγκολό.

— Έμένα δέν μ' ενδιαφέρουν αυτές πού μάς έρχονται, άλλ' εκείνες πού φεύγουν, τού αποκρίθηκε ο Ριγκολό, και συγγνώμης διάταξε τούς πυροβολητές να βαδίζαδίσουν στη τείχη της πόλεως.

«Ο Διογένης, ό περίφημος κυνικός της άρχαιότητας, είχε τη μαγία να διαφεύγει διαρκώς μπροστά σούς άλλους.

Μια εύγενής κυρία της Αθήνας, τού Λουδοβίκου ΙΔ' είχε μια κόρη, ή όποις έβγαλε κάποτε ένα άπόστημα στο στομάχι της και κινδύνευε να πεθάνει.

Σε μια από τις κρίσιμες στιγμές, ή δυστυχισμένη μητέρα της, ή όποια παράσχετο στο κορβόατι της, σταύρωσε τα χείρα της και είπε με άκρυα στα μάτια:

— Θεέ μου, χάρισέ μου την κόρη μου αυτή και πάρε μου όλα τ' άλλα παιδιά μου...

Τα λόγια της αυτά έτυχε να τ' άκούσει και ό παριστάμενος γαμπρός της, ό όποιος τη ρώτησε ψυχρά:

— Δέν μού λένε, κυρία, συμπεριλαμβανόταν κι' οι γαμπροί στην εύχή σας;

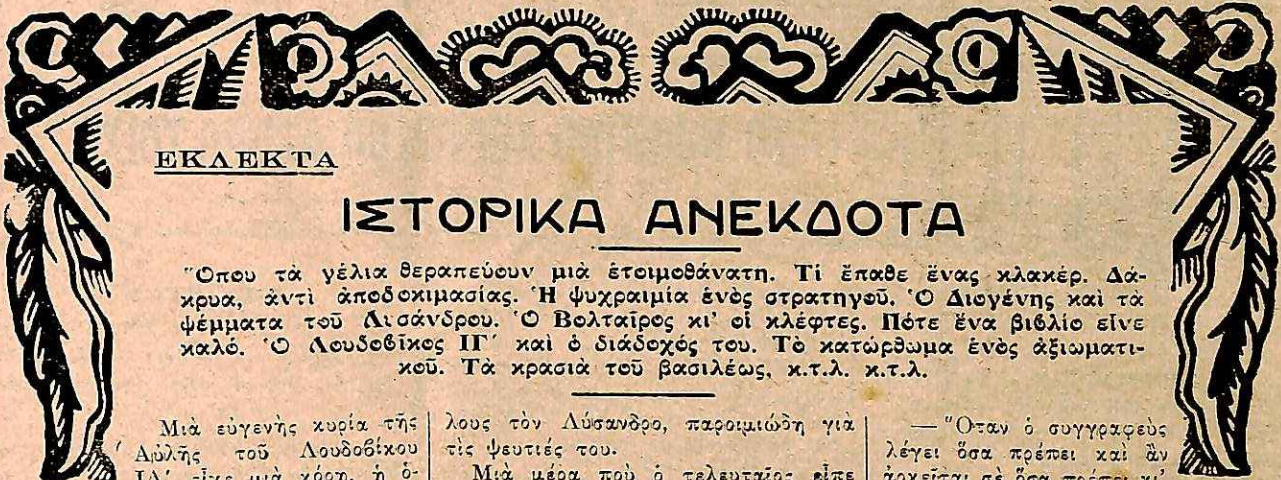
«Ο τόνος της έρωτήσεώς του όμως ήταν τόσο κυνικός, ώστε ή λυπημένη μητέρα ξέσπασε σε άκράτη γέλια, τα όποια μεταδόθηκαν και στην άρωστη.

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι ή κόρη γέλασε τόσο πολύ, ώστε έσπασε τό άπόστημα πού είχε στο στομάχι της κι' έτσι έγινε καλά.

«Η «Γιάνη ντε Κάστρο», ή γνωστή τραγωδία τού Λαμόν, όταν πρωτοπαρουσιάστηκε, έσημείωσε εξαιρετική επιτυχία. Οι έχθροι τού συγγραφέως όμως, μη μπορώντας να άνεχθούν τό θρίαμβό του, έβαλαν επίτηδες ανθρώπους για να σφουρίσουν τό έργο.

Ένω λοιπόν παίζόταν μια συγκινητική σκηνή της τραγωδίας, κάποιος από τούς εγκαθήμενους αυτούς γύρισε άκουσμένος στον διπλανό του και τού είπε:

— Σφούριζε εσύ, σε παρακαλώ! Έγώ δέν μπορώ, γιατί... κλαίω!

ΕΚΔΕΚΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

«Όπου τά γέλια θεραπείουν μιά έτοιμοθάνατη. Τί έπαθε ένας κλακέρ. Δάκρυα, αντί άποδοκιμασίας. Η ψυχραιμία ένός στρατηγού. Ο Διογένης και τά φέμματα τού Λυσάνδρου. Ο Βολταίρος κι' οι κλέφτες. Πότε ένα βιβλίο εινε καλό. Ο Λουδοβίκος ΙΓ' και ό διάδοχός του. Τό κατώρωμα ένός άξιοματικού. Τά κρασιά τού βασιλέως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μια εύγενής κυρία της Αθήνας, τού Λουδοβίκου ΙΔ' είχε μια κόρη, ή όποις έβγαλε κάποτε ένα άπόστημα στο στομάχι της και κινδύνευε να πεθάνει.

Σε μια από τις κρίσιμες στιγμές, ή δυστυχισμένη μητέρα της, ή όποια παράσχετο στο κορβόατι της, σταύρωσε τα χείρα της και είπε με άκρυα στα μάτια:

— Θεέ μου, χάρισέ μου την κόρη μου αυτή και πάρε μου όλα τ' άλλα παιδιά μου...

Τα λόγια της αυτά έτυχε να τ' άκούσει και ό παριστάμενος γαμπρός της, ό όποιος τη ρώτησε ψυχρά:

— Δέν μού λένε, κυρία, συμπεριλαμβανόταν κι' οι γαμπροί στην εύχή σας;

«Ο τόνος της έρωτήσεώς του όμως ήταν τόσο κυνικός, ώστε ή λυπημένη μητέρα ξέσπασε σε άκράτη γέλια, τα όποια μεταδόθηκαν και στην άρωστη.

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι ή κόρη γέλασε τόσο πολύ, ώστε έσπασε τό άπόστημα πού είχε στο στομάχι της κι' έτσι έγινε καλά.

«Η «Γιάνη ντε Κάστρο», ή γνωστή τραγωδία τού Λαμόν, όταν πρωτοπαρουσιάστηκε, έσημείωσε εξαιρετική επιτυχία. Οι έχθροι τού συγγραφέως όμως, μη μπορώντας να άνεχθούν τό θρίαμβό του, έβαλαν επίτηδες ανθρώπους για να σφουρίσουν τό έργο.

Ένω λοιπόν παίζόταν μια συγκινητική σκηνή της τραγωδίας, κάποιος από τούς εγκαθήμενους αυτούς γύρισε άκουσμένος στον διπλανό του και τού είπε:

— Σφούριζε εσύ, σε παρακαλώ! Έγώ δέν μπορώ, γιατί... κλαίω!

Κατά την πολιορκία της πόλεως Τυρόν, ό Γάλλος στρατηγός ντε Νοάι, καθώς παρακολουθούσε τη μάχη μαζί με τό δικηγόρο του πυροβολικό Ριγκολό, μόλις ως έν θανάτος έγλύτωσε από μια όβίδα πού έξεράγη κοντά τους.

— Έ, πώς σας φάνηκε αυτή ή όβίδα πού μάς ήρθε; ρώτησε τον Ριγκολό.

— Έμένα δέν μ' ενδιαφέρουν αυτές πού μάς έρχονται, άλλ' εκείνες πού φεύγουν, τού αποκρίθηκε ο Ριγκολό, και συγγνώμης διάταξε τούς πυροβολητές να βαδίζαδίσουν στη τείχη της πόλεως.

«Ο Διογένης, ό περίφημος κυνικός της άρχαιότητας, είχε τη μαγία να διαφεύγει διαρκώς μπροστά σούς άλλους.

Μια εύγενής κυρία της Αθήνας, τού Λουδοβίκου ΙΔ' είχε μια κόρη, ή όποις έβγαλε κάποτε ένα άπόστημα στο στομάχι της και κινδύνευε να πεθάνει.

Σε μια από τις κρίσιμες στιγμές, ή δυστυχισμένη μητέρα της, ή όποια παράσχετο στο κορβόατι της, σταύρωσε τα χείρα της και είπε με άκρυα στα μάτια:

— Θεέ μου, χάρισέ μου την κόρη μου αυτή και πάρε μου όλα τ' άλλα παιδιά μου...

Τα λόγια της αυτά έτυχε να τ' άκούσει και ό παριστάμενος γαμπρός της, ό όποιος τη ρώτησε ψυχρά:

— Δέν μού λένε, κυρία, συμπεριλαμβανόταν κι' οι γαμπροί στην εύχή σας;

«Ο τόνος της έρωτήσεώς του όμως ήταν τόσο κυνικός, ώστε ή λυπημένη μητέρα ξέσπασε σε άκράτη γέλια, τα όποια μεταδόθηκαν και στην άρωστη.

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι ή κόρη γέλασε τόσο πολύ, ώστε έσπασε τό άπόστημα πού είχε στο στομάχι της κι' έτσι έγινε καλά.

«Η «Γιάνη ντε Κάστρο», ή γνωστή τραγωδία τού Λαμόν, όταν πρωτοπαρουσιάστηκε, έσημείωσε εξαιρετική επιτυχία. Οι έχθροι τού συγγραφέως όμως, μη μπορώντας να άνεχθούν τό θρίαμβό του, έβαλαν επίτηδες ανθρώπους για να σφουρίσουν τό έργο.

Ένω λοιπόν παίζόταν μια συγκινητική σκηνή της τραγωδίας, κάποιος από τούς εγκαθήμενους αυτούς γύρισε άκουσμένος στον διπλανό του και τού είπε:

— Σφούριζε εσύ, σε παρακαλώ! Έγώ δέν μπορώ, γιατί... κλαίω!

Κατά την πολιορκία της πόλεως Τυρόν, ό Γάλλος στρατηγός ντε Νοάι, καθώς παρακολουθούσε τη μάχη μαζί με τό δικηγόρο του πυροβολικό Ριγκολό, μόλις ως έν θανάτος έγλύτωσε από μια όβίδα πού έξεράγη κοντά τους.

— Έ, πώς σας φάνηκε αυτή ή όβίδα πού μάς ήρθε; ρώτησε τον Ριγκολό.

— Έμένα δέν μ' ενδιαφέρουν αυτές πού μάς έρχονται, άλλ' εκείνες πού φεύγουν, τού αποκρίθηκε ο Ριγκολό, και συγγνώμης διάταξε τούς πυροβολητές να βαδίζαδίσουν στη τείχη της πόλεως.

«Ο Διογένης, ό περίφημος κυνικός της άρχαιότητας, είχε τη μαγία να διαφεύγει διαρκώς μπροστά σούς άλλους.

Μια εύγενής κυρία της Αθήνας, τού Λουδοβίκου ΙΔ' είχε μια κόρη, ή όποις έβγαλε κάποτε ένα άπόστημα στο στομάχι της και κινδύνευε να πεθάνει.

Σε μια από τις κρίσιμες στιγμές, ή δυστυχισμένη μητέρα της, ή όποια παράσχετο στο κορβόατι της, σταύρωσε τα χείρα της και είπε με άκρυα στα μάτια:

— Θεέ μου, χάρισέ μου την κόρη μου αυτή και πάρε μου όλα τ' άλλα παιδιά μου...

Τα λόγια της αυτά έτυχε να τ' άκούσει και ό παριστάμενος γαμπρός της, ό όποιος τη ρώτησε ψυχρά:

— Δέν μού λένε, κυρία, συμπεριλαμβανόταν κι' οι γαμπροί στην εύχή σας;

«Ο τόνος της έρωτήσεώς του όμως ήταν τόσο κυνικός, ώστε ή λυπημένη μητέρα ξέσπασε σε άκράτη γέλια, τα όποια μεταδόθηκαν και στην άρωστη.

Τό αποτέλεσμα ήταν ότι ή κόρη γέλασε τόσο πολύ, ώστε έ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Έγώ, άρχισε να διηγείται ο Πέτρος Λαμπουρελί, μέχρι ηλικίας τριανταπέντε ετών δεν είχα δοκιμάσει παρά μόνο άτυχίες στο ζήτημα του έρωτος και των γυναικών. Η ατία της μεγάλης αυτής άτυχίας ήταν η άσχημία μου, ή οποία άπορούσε να τρέψη σε φυγή όλες τις γυναίκες.

Η λίγες φιλενάδες που είχα κατορθώσει ν' αποκτήσω κατά διαστήματα με τα χερίματά μου, με άπατούσαν με πρωτοφανή άναισθησία και άναίδεια. Επίσης, όταν άργότερα παντρεύτηκα, ή γυναίκα, στής οποίας τα χέρια είχα την τύχη να επιπαινετώ την εύτυχία μου, φερνόνταν κατά τέτοιον άλτρουϊστικό τρόπο προς τούς άλλους, ώστε άνανάστηκα να τη χωρίσω.

Άφου πήρα το διαζύγιο, περιέπεσα σ' ένα είδος μαρasmus και περιόρισα στο μηδέν τις έρωτικές επιθυμίες μου. Άλλά ή ζωή αυτή δεν ταίριαζε με τα χαρακτηριστήρα μου. Είχα μια φύσι ασθματική και φλογερή που ήθελε να προσφερθή όλόκληρη είτε στη σκυγική ζωή, είτε στον άληθινό έρωτα. Κι' έτσι άναστέναζα και θορυπούσα κάθε μέρα για τα άγαθά που γνώρισα τόσο πρόσκαιρα και που φοβόμουν ότι δεν θα τ' άναγνωρίσω.

Σ' αυτό το σημείο βρισκότουσαν τα πράγματα, όταν ή τύχη μ' έφερε σε μια μικρή πόλη της Ισπανίας, την Ταρίφα, πρωτεύουσα της Έστραμαδούρας. Είχα πάει εκεί για να παραλάβω μια μικρή κληρονομία που μου είχε αφήσει κάποια θεία από τη μητέρα μου, ή οποία ήταν ισπανικής καταγωγής.

Κατά το διάστημα της εκεί παραμονής μου φιλοξενήθηκα στο σπίτι ενός ιδιόλυτου, ο οποίος έλεγε πως ήταν άδελφος της θείας μου πού άναφερα. Ήταν ένας άνθρωπος σοβαρός και κάπως μελαγχολικός, με μάτια φλογερά, με πόθος προσωπικοίτητο και με κατατομή ταυρομάχου.

Με δέχτηκε μ' επισιμόντητα στο μέγαρό του και από το τραπέζι του δεν έλειπε ποτέ κανένα παρασκεύασμα της ισπανικής κουζίνας. Έτσι λοιπόν, ύστερα από μια ελιγρήμερη διάτα με κομμάτια, σκόρδα κλπ., αισθάνθηκα να κατακλύουν τόν οργανισμό μου φλόγες πραγματικές.

Στο μεταξύ ο σενιόρ Ροδρίγος Πεναντέζ—αυτό ήταν τόνονα το όδάλιο—επέμενε να μου δείξει τα τοπία της πατρίδας του. Κι' επειδή είχε διαβολικώς πολλά, όπως θλοι οι συμπατριώτες του, μ' είχε ξεποδαριάσει κυριολεκτικά.

Γιά όλους αυτούς τούς λόγους, ή παρομένη μου στην Ταρίφα μου ήταν άγι και τόσο ευχάριστη και επί πλέον ή παρουσία της σενιόρας Ισαβέλλα Πεναντέζ, της κόρης του άμφιφυγνός μου, με γέμιζε άόριστους φόβους. Ή νέα αυτή ήταν πραγματικά κά όραία και περιλάδοσε κεραυνοβόλο έντύπωσι σ' όποιον την έβλεπε.

τόβλεπε. Τα μάτια της έμοιαζαν με καμίνια του πάθους, τα χείλη της τραβούσαν σαν μαγνήτης, ή επιδερμίδα της σκορούσε μεδυσιτική εύωδια...

Την πρώτη φορά που την είδα, κίτρινισα σαν νάβλεπα κοντά μου τόν θάνατο τίν ιδιο. Άνατρίχισα σ' όλο μου το σώμα, όπως λένε πως παλαιόνουν τ' άλογα όταν τα πλησιάζει ένα λιοντάρι.

Ο ιδιόγλος μεταχειριζόταν αυτή την ήραιοειδή ύπαρξη με άγριότητα. Την έβαζε να μάς ύπηρετή σαν νάταν ύπηρετρία. Δεν της έδινε το δικαίωμα να κάθεται μπροστά μας και τυχαία έμαθα πως την είχε καταδικάσει.

Έτσι, σιγά-σιγά, γεννήθηκε στην καρδιά μου για την Ισαβέλλα μια συμμόνια, ή οποία μεγάλωνε ολοένα, άφου μάλιστα συνδυαζόταν και με την κρισμώτερη φάσι της ταπεινότητας μου διαταραχής.

Δεν είπα τίποτε, έννοείται, στον Ροδρίγο, αλλά έθεσα σ' ένέργεια τ' άπάντα για να κατορθώσω να βρω την Ισαβέλλα μόνη, όλονά-γνη. Το έργο μου είχε πειστικά στο δρόμο του και γρήγορα θάφτανε στο

από τη συγκίνησι.

Μόλις άκουσε τόν κρότο των βημάτων μου, σπρώχθηκε και γύρωσε προς έμένα με μάτια τρομαγμένα.

— Σενιόρα, ξέρω πως είστε φοβερά δυστυχισμένη! της είπα.

— Τό άξιζο! μου άποκρίθηκε με τρεμάμενη φωνή. Δεν έχω δικαίωμα πειά ούτε στην εύτυχία, ούτε στη ζωή... Ά, αν είχα τό θάρρος να πεθάνω... Άλλ' είμαι δειλή, πολύ δειλή, σενιόρ...

Στό άκουσμα της μελωδικής φωνής της, που έμοιαζε σαν άσπρήνι, και στο μεγάλωτροπο λήγισμα του κορμιού της με κατέλαβε μια άκράτητη παραφορά πάθους.

— Σενιόρα, ψύχουσε χαμηλόφωνα, αν ήμουν νέος, αν ήμουν ώραιος, αν ήμουν άξιος ν' άγατηθώ, θά έπαφτα γονατιστός και θά ζητούσα να σάς σώσω... Άλλοίμονο όμως! Είμαι άρκετά ήλικιωμένος και δεν είμαι καθόλου ώμορφος... Με τί πόλμη να σάς προτείνω να γίνετε σύζυγός μου;... Έχσινή σηκώθηκε λαχανιασμένη.

Τα μεγάλα της μάτια έλαμπαν σαν δύο πέτρες άμεθύστου.

Δεν κύταζε με ύψος άφρημένο και για μια στιγμή τα χείλη της κινήθηκαν, αλλά χωρίς να μωρεση να μιλήσει.

— Όνειρεύομαι, είπε. Ή είνε άλβεια πως θά με βγάλετε από την Κόλασι...

— Αν θά προτιμούσατε την άσχημία μου από την Κόλασι, ναι! της άποκρίθηκα.

— Έπεσε στα πόδια μου με μια κραυγή λατρείας, γέμισε τα χέρια μου με δάκρυα και με ειλία και φώναξε με δυνατή φωνή:

— Θά σάς άγαπήν σαν τό Χριστό και σαν την Παναγιά!

Και δεν έλεγε υπερβολές.

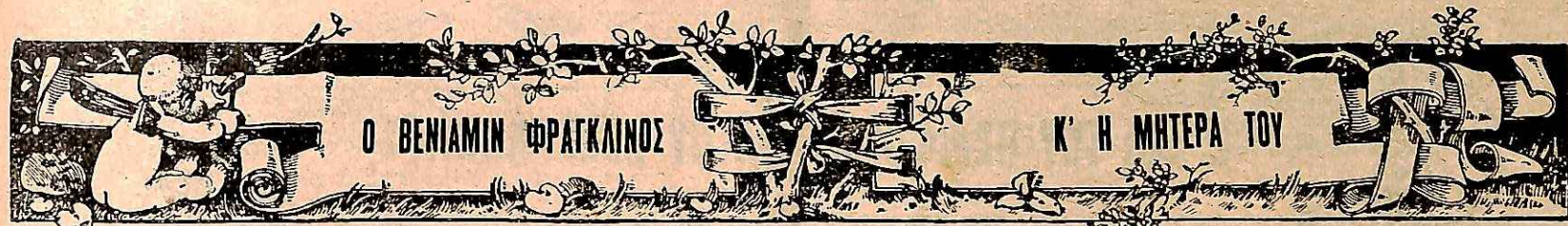
Ή γυναίκα αυτή, που ήταν ίκανή να διατηρήσει πιστό κι' έναν Δόν Ζουάν, με άγάπησε σαν νάμουν Θεός και σαν νάμουν ο ώραιότερος τών ανθρώπων.

Μούδωσε τέτοιες εύτυχισμένες μέρες στη ζωή μου, ώστε έμακάρισα μυστικά και τόν παντρεμένο που την είχε άπατήσει και τόν πατέρα της που με τη βαναυσότητά του μου προετοίμασε την εύτυχία μου...

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΗΣ ΜΙΜΟΖΑΣ

Κάποιος ξένος επιστήμων απέδειξε, κατόπιν σχετικών πειραμάτων, ότι τό άνθος το γνωστό με τό όνομα μιμόζα... κοιμάται κι' αυτό όπως και οι άνθρωποι... Ο έν λόγος έπιστήμων καθώρισε μάλιστα και τη διάρκεια του ύπνου της, ο οποίος βαστάει από... τις πέντε τό άπόγευμα ως τις έννιά το πρωί!

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο γυρισμός στην πατρίδα, έπειτα από χρόνια. Στο πατρικό σπίτι. Όπου ή μητέρα δεν άναγνωρίζει τό παιδί της. Τό παιχνίδι του Φραγκλίνου. Ο ένοχλητικός ξένος. Μέσ' στη νύχτα και στά χιόνια. Τα μέτρα της κ. Φραγκλίνου. Τό άλλο πρωί. Η τύψεις μιας μητέρας.

Μεταξύ τών πλέον ένδιαφερόντων έπαισιδιών της ζωής του περιήγησης Άμερικανού πολιτικού και συγγραφέως Βενιαμίν Φραγκλίνου, είνε και τό παρακάτω, τό οποίο θά σάς τό παραθέσουμε, όπως τό διηγείται ο ίδιος στην Αύτοβιογραφία του:

«Όταν, έπειτα από πολλά χρόνια άπουσίας—διηγείται ο Φραγκλίνος—ξαναγύρισα στη Βοστώνη, για να δώ τη μητέρα μου, την οποία είχα νά ιδώ από μικρό παιδάκι, ήταν μια ψυχρή ήμέρα του Ιανουαρίου. Μπαίνοντας μέσα στο σπίτι μου, βόηκα τη μητέρα μου να πλένη κοντά στο τζάκι. Τότε, θέλοντας να ιδώ αν θά μ' άναγνώριζε, τη ρώτησα:

— Έμαθα, κυρία μου, ότι προσφέρετε κατάλυμα στους δούλους. Θά σάς παρακαλώσα λοιπόν να με φιλοξενήσετε άπάντε...

Η μητέρα μου με κύταξε καλά, αλλά, καθώς φαίνεται, ή φυσιογνωμία μου δεν την εύχαρίστησε και γι' αυτό μου άπάντησε ψυχρά:

— Η πληροφορία σας είνε έσφαλμένης, κύριε. Δεν είμαι ξενόδοχος. Για να υποχρεώσω μόνο μερικούς βουλευτές μας, τούς δέχομαι στο σπίτι μου όσο διαρκούν ή συνεδριάσεις της Βουλής. Σήμερα μάλιστα μένουν έδω δέκα βουλευτά και έτσι όλα τα κρεβάτια είνε πιασμένα.

Και ή μητέρα μου, άφου είπε τό λόγια αυτά, εξακολούθησε να πλένη. Έγώ, άφου βεβαιώθηκα ότι ήταν άδύνατο να μ' άναγνωρίσει ή μητέρα μου, αποφάσισα να παρασείνω τό παιχνίδι μου. Έπειδή μάλιστα έπρεμια μου να ριχτώ στην άγκαλιά της.

Κάθησα πράγματι. Η μητέρα μου έντομεταξύ εξακολουθούσε να πλένη, χωρίς να μου μιλήσει καθόλου. Με δυσκολία δέ έγώ συγκρατούσα την επιθυμία μου να ριχτώ στην άγκαλιά της.

Σέ λίγο έφτασαν κι' οι βουλευτά, τούς όποιους φιλοξενούσε και τών όποιων κατόρθωσα να προστελίσω εύθυσ έξ άρχής τη συμπάθειά.

Έτσι άρχισα να κοινοποιώ στην έσορά.

Όταν ή ώρα σήμανε όχτώ, σερβίρίστηκε τό δείπνο. Η μητέρα μου είχε ξαναγύρισε στο σαλόνι και έξακολούθησε τη συήνησι, της οποίας θέμα ήταν ή πολιτική και ή οποία ήταν τόσο έσορή, ώστε ή ώρα σήμανε έντεκα, χωρίς να τό καταλάβουμε.

Η ύπομνηθι όμως της μητέρας μου είχε εξαπληθεί πειά από την άδιαχράσια μου. Γι' αυτό μίτρες μέσ' στο σαλόνι μ' άρχισε να μου μιλή με ασυμπερίτητα για να μ' άναγκάσει να φύγω άμέσως. Της έήτησα τότε συγγνώμη, πήρα τό καπέλλο μου και τό έπανοφόρι μου, άποχαρέτισα τούς βουλευτάς και διεθύνθηκα προς την πόρτα της έξόδου, ενώ ή μητέρα μου με συνόδεψε, κρατώντας τη λάμπα.

Σφοδρή χιονοθύελλα είχε ξεσπάσει

ο βουλευτής, όπως έμαθα άργότερα, της άπάντησε:

— Αυτός ο νέος έχει καλή συμπεριφορά και φαίνεται ότι έμεινε έδω γιατί πέρασε ή ώρα. Θά κάνετε λοιπόν καλά, αν τόν πάρετε κατά μέρος και πού έπαναλάβετε, ότι σάς είνε άδύνατο να τόν φιλοξενήσετε τη νύχτα.

Τότε ή μητέρα μου έστειλε την ύποσέτρια να με προσκαλέσει στο διπλανό δωμάτιο, όπου μου υπέδειξε και πάλι, ότι της ήταν άδύνατο να με φιλοξενήσει τη νύχτα.

— Παιδί μου, μου είπε, επειδή ή ώρα περνάει, πρέπει να πάς να ζητήσης άλλου φιλοξενία...

— Θά ληφθώ πολύ, κυρία μου, της, απάντησα, αν σάς φανώ έστω και κατ' έλάχιστον όχληρός. Μόνο θά σάς παρακαλέσω να μου έπιτρέψετε να άνταλλάξω μερικάς άκόμα κουβέν-

τες μαζί με τούς ξένους σας και θά φύγω άμέσως.

Έτσι ξαναγύρισα στο σαλόνι και εξακολούθησα τη συήνησι, της οποίας θέμα ήταν ή πολιτική και ή οποία ήταν τόσο έσορή, ώστε ή ώρα σήμανε έντεκα, χωρίς να τό καταλάβουμε.

Η ύπομνηθι όμως της μητέρας μου είχε εξαπληθεί πειά από την άδιαχράσια μου. Γι' αυτό μίτρες μέσ' στο σαλόνι μ' άρχισε να μου μιλή με ασυμπερίτητα για να μ' άναγκάσει να φύγω άμέσως. Της έήτησα τότε συγγνώμη, πήρα τό καπέλλο μου και τό έπανοφόρι μου, άποχαρέτισα τούς βουλευτάς και διεθύνθηκα προς την πόρτα της έξόδου, ενώ ή μητέρα μου με συνόδεψε, κρατώντας τη λάμπα.

Σφοδρή χιονοθύελλα είχε ξεσπάσει

ο βουλευτής, όπως έμαθα άργότερα, της άπάντησε:

— Αυτός ο νέος έχει καλή συμπεριφορά και φαίνεται ότι έμεινε έδω γιατί πέρασε ή ώρα. Θά κάνετε λοιπόν καλά, αν τόν πάρετε κατά μέρος και πού έπαναλάβετε, ότι σάς είνε άδύνατο να τόν φιλοξενήσετε τη νύχτα.

Τότε ή μητέρα μου έστειλε την ύποσέτρια να με προσκαλέσει στο διπλανό δωμάτιο, όπου μου υπέδειξε και πάλι, ότι της ήταν άδύνατο να με φιλοξενήσει τη νύχτα.

— Παιδί μου, μου είπε, επειδή ή ώρα περνάει, πρέπει να πάς να ζητήσης άλλου φιλοξενία...

— Θά ληφθώ πολύ, κυρία μου, της, απάντησα, αν σάς φανώ έστω και κατ' έλάχιστον όχληρός. Μόνο θά σάς παρακαλέσω να μου έπιτρέψετε να άνταλλάξω μερικάς άκόμα κουβέν-

τες μαζί με τούς ξένους σας και θά φύγω άμέσως.

Έτσι ξαναγύρισα στο σαλόνι και εξακολούθησα τη συήνησι, της οποίας θέμα ήταν ή πολιτική και ή οποία ήταν τόσο έσορή, ώστε ή ώρα σήμανε έντεκα, χωρίς να τό καταλάβουμε.

Η ύπομνηθι όμως της μητέρας μου είχε εξαπληθεί πειά από την άδιαχράσια μου. Γι' αυτό μίτρες μέσ' στο σαλόνι μ' άρχισε να μου μιλή με ασυμπερίτητα για να μ' άναγκάσει να φύγω άμέσως. Της έήτησα τότε συγγνώμη, πήρα τό καπέλλο μου και τό έπανοφόρι μου, άποχαρέτισα τούς βουλευτάς και διεθύνθηκα προς την πόρτα της έξόδου, ενώ ή μητέρα μου με συνόδεψε, κρατώντας τη λάμπα.

Σφοδρή χιονοθύελλα είχε ξεσπάσει

ο βουλευτής, όπως έμαθα άργότερα, της άπάντησε:

— Αυτός ο νέος έχει καλή συμπεριφορά και φαίνεται ότι έμεινε έδω γιατί πέρασε ή ώρα. Θά κάνετε λοιπόν καλά, αν τόν πάρετε κατά μέρος και πού έπαναλάβετε, ότι σάς είνε άδύνατο να τόν φιλοξενήσετε τη νύχτα.

Τότε ή μητέρα μου έστειλε την ύποσέτρια να με προσκαλέσει στο διπλανό δωμάτιο, όπου μου υπέδειξε και πάλι, ότι της ήταν άδύνατο να με φιλοξενήσει τη νύχτα.

— Παιδί μου, μου είπε, επειδή ή ώρα περνάει, πρέπει να πάς να ζητήσης άλλου φιλοξενία...

— Θά ληφθώ πολύ, κυρία μου, της, απάντησα, αν σάς φανώ έστω και κατ' έλάχιστον όχληρός. Μόνο θά σάς παρακαλέσω να μου έπιτρέψετε να άνταλλάξω μερικάς άκόμα κουβέν-

εντομεταξύ και οι δρόμοι είχαν στρωθεί από χιόνι σε ύψος ενός μέτρου. Συγχρόνως ο άνεμος φυσούσε ματασμένος. Καθώς λοιπόν έροιξα μιά ματιά έξω, είπα έκτεντικά στη μητέρα μου:

— Καλή μου κυρία, δεν ξέρω κανέναν έδώ. Άν με διώξετε μ' αυτόν τόν άθλιο καιρό, θά πεθάνω από τό κρύο στο δρόμο. Εύσπλαχνισήτε με! Με τέτοιο καιρό, ούτε σ' ένα σκύλο δεν άναίετα κανείς τη φιλοξενία του... Εύσπλαχνισήτε με!...

— Μή μου μιλάτε περί εύσπλαχνίας, φώναξε ή μητέρα μου με θυμό... Ο φιλενός είνε εύσπλαχνικός πρώτα τόν έαυτό του... Άν ο καιρός σάς τρομάζει, πούς σάς είνε να άργήσετε τόσο στο σπίτι μου... Έπειτα, θέλετε να σάς τό πώ καθαρά... Ούτε οι τρώποι σας μου άρέσουν, ούτε τό πρόσω-

πος. Μετέφερε στην κάμαρά της όλα τα άσπρηνα σενιή και παράγγαλε στο μαύρο ύπηρετή της να ζοστή τό μεγάλο μαχαίρι της κουζίνας, να μη κοιμηθή καθόλου και να την έυπνήση μόλις θά άκούγε τόν παραμυχο δόρυβο.

Έπειτα πήγε να κοιμηθή, άφου προηγουμένως υποχρέωσε την ύπηρετρία της μ' άγρυπνή κοντά της. Για περισσότερο μάλλον άσφάλεια, πέρασε ένα πηρούνι στην κλειδωνιά της πόρτας της κρεβατοκάμαράς της.

Η μητέρα μου τό πρωί ξύπνησε από της άνατολής του ήλιου και, άνολουμένη από τούς ύπηρετές της, μπήκε στο σαλόνι, όπου με βρήκε να κοιμάμαι ήσυχα. Τότε μετανόησε για τις ύποψίες της, με ξύπνησε, με καλημέρισε φιλικά, με ρώτησε πως έπέρασε τη νύχτα και με προσκάλεσε στο πρόγευμα.

Έπειτα μ' έρώτησε με ένδιαφέρον:

— Έρχεστε από μακριά;

— Από τη Φιλαδέλφεια, της άπάντησα.

— Κατοικείτε στη Φιλαδέλφεια; μ' έρώτησε ζωηρά ή μητέρα μου. Μα τότε θά έχετε τό γιό μου Βενιαμίν...

— Ποιόν Βενιαμίν; τη ρώτησα.

Τόν Βενιαμίν Φραγκλίνου, τόν άγαπημένο μου Βενιαμίν, τό γιό μου. Ω! είνε τό πιο καλό και πιο φιλόστοργο παιδί τό κόσμου...

— Πως; τη ρώτησα έγώ. Ο Βενιαμίν Φραγκλίνος είνε παιδί σας;

Μα είνε ο πιο σπενός μου φίλος και κατοικώσας μάλιστα στο ίδιο δωμάτιο.

— Ω! φώναξε ή μητέρα μου ταρασμένη. Και άρρησα τόν καλύτερο φίλο τού άγαπημένου μου Βενιαμίν να κοιμηθή σε μια κρεβάτι, ενώ όλοι κοιμούνται στο όχρω και μαλακό κρεβάτι μου!...

Και τί θά λέγατε, αν φερόσατε μ' αυτό τόν τρόπο στον ίδιο τό γιό σας;

— Η καρδιά μιας μητέρας δεν γελλάει ποτέ και θ' άναγνώριζε άμέσως τό παιδί μου...

— Μή μιλάς με τόσο βεβαιότητα, μητέρα μου, της απάντησα. Ο γιός σου βρισκόται μπροστά σου!

Και, λέγοντας τό λόγια αυτά, ρίχτηκε στην άγκαλιά της.

Τότε ή καλή μου μητέρα, καθώς με γέμιζε με τό φιλία της, έπανέλαμθανε ολοένα, κλαίγοντας από χαρά και συγκίνησι:

— Τόν καλό μου τόν Βενιαμίν!... Τόν καλό μου τόν Βενιαμίν!... Και έγώ να μην τόν καταλάβω καθόλου...

ΑΤΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπολύτως έκανονητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κι' όλόκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένεια», Δένα 7 - Αθήνας.

Η ΜΕΓΑΛΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΛΗΜΟΥ ΜΑΓΟΥ ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Η συμπεριφορά αυτή έθλιβε εξαιρετικά το Νοστράδαμο, ο οποίος, όσο μεγάλωνε η μεταβολή των αισθημάτων του πληθυσμού απέναντί του, περιοριζόταν διαρκώς περισσότερο μέσα στο γραφείο του, ζώντας έτσι μακριά από τον κόσμο. Όλοι όσοι τον έξεθελαν έβλεπε, τώρα τον κατηγορούσαν και τον έβριζαν.

Μια μέρα, ένας νέος άγνωστος χτύπησε την πόρτα του σπιτιού του. Είπε πως ήθελε να τον δει. Ο Νοστράδαμος, κολακευμένος ένδοξα για το διάβημά του νέου, ο οποίος είχε θυσιάσει τα πάντα για να γίνει μαθητής του, του έδωσε εύθυμα εξ αρχής τη συζήτηση του και την εμπιστοσύνη του. Τον έβλεπε στα μυστήρια της τέχνης, του μετέδωσε όλα τον ενθουσιασμό του και του απέκαλυψε όλα τα μυστικά του. Ο δεσμός τους μάλιστα ήταν τόσο δυνατός, ώστε μόνο ο θάνατος τους χώριζε.

Μά, ενώ ο Νοστράδαμος εργαζόταν με το μαθητή του, η πόρτα του σπιτιού του χτυπούσε άδικα, πράγμα που τον ανάγκασε να διακοπώ τον μελέτες του και τις έρευνές του. Πότε έρχονταν ήταν τόσο άδοξα, ώστε ποτέ δεν έβλεπε τον επισκέπτη.

Μά, ενώ ο Νοστράδαμος εργαζόταν με το μαθητή του, η πόρτα του σπιτιού του χτυπούσε άδικα, πράγμα που τον ανάγκασε να διακοπώ τον μελέτες του και τις έρευνές του. Πότε έρχονταν ήταν τόσο άδοξα, ώστε ποτέ δεν έβλεπε τον επισκέπτη.

Όταν ο Νοστράδαμος και ο μαθητής του έβλεπαν ήσυχοι, βυθίζονταν στις πιο σοβαρές σπουδές. Ο διάδοχος δεν έκουβε τίποτε από το πνευματικό τέκνο του. Τού έλεγε ότι τις προσφορές που τις έκανε, φωτισμένος από τον ίδιο το Θεό και από τις σπουδές στις οποίες είχε εγχείσει σε πολύ αρχαία αιώνια και περσικά κείμενα.

Ο Νοστράδαμος ήταν πράγματι κάτοχος σπουδαιότατων αρχαίων αιγυπτιακών και περσικών κειμένων, τα οποία βρισκόντουσαν από αιώνα στην περίφημη νύχτα του Σολομώντος στην Ιερουσαλήμ. Όταν όμως οι Ρωμαίοι κατέστρεψαν την Ιερουσαλήμ και οι Εβραίοι σκοπίστηκαν στα πέλας της οικόμηνής, πριν φύγουν, φρόντισαν να πάρουν μαζί τους και τα πολυ-

τιμα αυτά χειρόγραφα, τα οποία δεν αναφέρονταν ποτέ έκτοτε.

Τα φύλλα σαν πολύτιμο θησαυρό ή φυλή των Ισραήλ, από την οποία κατήγετο και ο Νοστράδαμος και η οποία τα παρέδιδε από παλαιά σε γιού. Έτσι έφταναν και ως τα χέρια του Νοστράδαμου, ο οποίος, αφού τα χρησιμοποίησε, τα έκαψε...

Αυτό όμως, μολοντί το πιστοποιεί ο Νοστράδαμος ο ίδιος στ' Απομνημονεύματά του, δεν φαίνεται αληθινό. Το πιθανώτερο είναι—και αυτό παραδέχονται όλοι σχεδόν οι ιστορικοί—ότι τα κατέθεσε στη βιβλιοθήκη του Βατικανού.

Απ' αυτό εξηγείται άλλωστε και η προσοχή που του παρείχε πάντοτε ο Πάπας Πίος Δ', μολοντί οι πιστοί καθολικοί τον κατηγόρησαν ως αίρετικό και μάγο.

Ότι και αν συνέβη σχετικά, το βέβαιο είναι ότι ο Νοστράδαμος χρησιμοποιήσε τα κείμενα του πριν τ' αποχωρήσει.

Ένα βράδυ, ο Νοστράδαμος, κουρασμένος από τη μελέτη, βγήκε έξω για να αναπνεύσει... Βλέποντας όμως έξαφνα υποστράφηκε και έβλεπε τον μαθητή του να κάθεται στο γραφείο του, να γράφει με το χέρι του. Ο μαθητής άσπληντος, τάν να τον έσπρωχνε κάποια μυστηριώδης δύναμις, άρχισε να βγάζει από την κρύπτη του τα μαγικά αντικείμενα. Τώρα οι θεοί της αρχαιότητας τον έχουν πάρει με το μέρος τους. Ρίχνει μέσα στο φούρο του σπουδαστηρίου του διαφόρα ζώα και αρώματα και τα καίει... Έπειτα χάρζει γύρω

σε επάνω στις πλάκες, και, κούδοντας το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, θέλησε να προσευχηθεί προς το Θεό για τις απόκρυφες μελέτες του και να ταπεινωθεί. Μά, αλλοίμονο! ο σοφός αστρολόγος είχε εγχείσει πολύ στα βιβλία των ειδωλολατρών και οι ψεύτικοι θεοί τους τον κατέδωκαν παντού. Αθελά του λοιπόν άρχισε να επικαλείται τους θεούς των Αιγυπτίων και των Περσών και να γυμνάζει...

Μά σε λίγο άρχισε να ανησυχεί... Τό πνεύμα που τον προστάτευε και το οποίο είχε επικαλεσθεί, άργούσε να εμφανιστεί... Έξαφνα όμως αναπήδησε σύγκορμος...

Καθώς στεκόταν μπροστά σε μια όρεχάληνη λεκάνη, είδε έξαφνα το νερό, με το οποίο ήταν γεμάτη, να

πίων και των Περσών και να γυμνάζει...

Όταν άσπληντος τελείωσε, ο Νοστράδαμος έαναγύρισε στο σπίτι του, όπου η σύζυγός του τον περίμενε για το δείπνο.

Μόλις άποφαγε, ο σοφός αστρολόγος άνέθηκε στο γραφείο του και έβουσε το φως, ζώνοντας μόνο το φως γύρω να τον φωτίζει... Ο μαγικός του καθαρότητας έλαμπε τρομακτικά και η νεκροκεφαλή από το γραφείο του, τον κύτταζε με τ' άδειά της μάτια.

Ο γιος του αστρολόγου, τάν να τον έσπρωχνε κάποια μυστηριώδης δύναμις, άρχισε να βγάζει από την κρύπτη του τα μαγικά αντικείμενα. Τώρα οι θεοί της αρχαιότητας τον έχουν πάρει με το μέρος τους. Ρίχνει μέσα στο φούρο του σπουδαστηρίου του διαφόρα ζώα και αρώματα και τα καίει... Έπειτα χάρζει γύρω

σε επάνω στις πλάκες, και, κούδοντας το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, θέλησε να προσευχηθεί προς το Θεό για τις απόκρυφες μελέτες του και να ταπεινωθεί. Μά, αλλοίμονο! ο σοφός αστρολόγος είχε εγχείσει πολύ στα βιβλία των ειδωλολατρών και οι ψεύτικοι θεοί τους τον κατέδωκαν παντού. Αθελά του λοιπόν άρχισε να επικαλείται τους θεούς των Αιγυπτίων και των Περσών και να γυμνάζει...

Ένα βράδυ, ο Νοστράδαμος, κουρασμένος από τη μελέτη, βγήκε έξω για να αναπνεύσει... Βλέποντας όμως έξαφνα υποστράφηκε και έβλεπε τον μαθητή του να κάθεται στο γραφείο του, να γράφει με το χέρι του. Ο μαθητής άσπληντος, τάν να τον έσπρωχνε κάποια μυστηριώδης δύναμις, άρχισε να βγάζει από την κρύπτη του τα μαγικά αντικείμενα. Τώρα οι θεοί της αρχαιότητας τον έχουν πάρει με το μέρος τους. Ρίχνει μέσα στο φούρο του σπουδαστηρίου του διαφόρα ζώα και αρώματα και τα καίει... Έπειτα χάρζει γύρω

σε επάνω στις πλάκες, και, κούδοντας το πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, θέλησε να προσευχηθεί προς το Θεό για τις απόκρυφες μελέτες του και να ταπεινωθεί. Μά, αλλοίμονο! ο σοφός αστρολόγος είχε εγχείσει πολύ στα βιβλία των ειδωλολατρών και οι ψεύτικοι θεοί τους τον κατέδωκαν παντού. Αθελά του λοιπόν άρχισε να επικαλείται τους θεούς των Αιγυπτίων και των Περσών και να γυμνάζει...

Μά σε λίγο άρχισε να ανησυχεί... Τό πνεύμα που τον προστάτευε και το οποίο είχε επικαλεσθεί, άργούσε να εμφανιστεί... Έξαφνα όμως αναπήδησε σύγκορμος...

Καθώς στεκόταν μπροστά σε μια όρεχάληνη λεκάνη, είδε έξαφνα το νερό, με το οποίο ήταν γεμάτη, να

ανάγκνεται, σαν να έπρόκειτο να αναδύση ήχους. Το νερό αυτό φαινομενικά δεν διέφερε καθόλου από το φυσικό νερό. Όστόσο είχε τη μαγική ιδιότητα να βγάζει ήχους, πράγμα που συντελούσε στην εμφάνιση του πνεύματος που βοηθούσε το Νοστράδαμο στις προσφορές του.

Έπειτα από λίγο το νερό φούσκωσε σαν να άρχισε να βράζει, ξεχείλισε από τη λεκάνη και έξαφνα τότε μια μυστηριώδης φωνή άκούστηκε, η οποία φιδύριζε μέσα στο σπουδαστήριο διάφορα υπερβαμένα προφητικά λόγια.

Ο άδελφός του, τον οποίο είχε επικαλεστεί ο Νοστράδαμος, μιλούσε, χωρίς όμως και να κάνει την εμφάνισή του. Μά τα λόγια του δεν έφταναν καθαρά ως τ' αυτιά του μάγου. Δεν άκουγε σχεδόν τίποτε... Καί όμως είχε κάνει ό,τι χρειαζόταν για να εμφανιστεί το πνεύμα!

Στο τέλος, βλέποντας ότι με το νερό δεν έπετύχανε αυτό που ήθελαν, ο Νοστράδαμος σκέφτηκε να καταφύγει στη φωτιά. Ήξερε καλά άλλωστε ότι ο Πορφύριος συνιστά στο έργο του να μη περφορνά κανείς τη μαγική πέννη, η οποία συντελεί ώστε να εμφανίζονται έξαφνα στον αέρα τα πνεύματα, χάρις σε μερικούς άτιμους παρανοήσιμους από τη φωτιά υπό την επίδραση των άστρων.

Όταν ένα από τα πνεύματα αυτά έβριε στ' επικοινωνία με τον άνθρωπο—καθώς αναφέρει ο ίδιος ο Πορφύριος—τό μαθαίνει όλα πράγματα βέβαια αυτό και τον κάνει δικό του... Είς αντίλλαγμα το πνεύμα, εμφανίζεται πάντοτε, δακίς ο άνθρωπος το ζητήσει.

Καθώς το θυμήθηκε αυτό, ο Νοστράδαμος ένοιωσε μια αναταραχή σε όλο του το κορμί, γιατί κατάλαβε πως ό,τι έκανε τώρα, ήταν το ίδιο σαν να ζητούσε να πουλήσει την ψυχή του στο Σατανά!

Όστόσο, άναψε φωτιά στον μαγικό φούρο του κι άρχισε να προσφέρει μερικά μαγικά λόγια... Σε λίγο όλο το σπουδαστήριο είχε γεμίσει από έναν βαρύ και γαλάζιο καπνό, σαν αυτόν που ανέβαινε μέσα στους ναούς της αρχαιότητας: μπρός από τα είδωλα των θεών.

Κρατώντας στο χέρι του ένα ραβδί, ή μάλλον ένα κλαδί της δάφνης της άφιερωμένης στον Απόλλωνα, ο Νοστράδαμος άγγιξε με αυτό τον πυλίκου του τρίποδα, έναν τρίποδα ύμοιο με το Μαντείου των Δελφών...

Και έξαφνα τότε, μια άλλόκοτη λάμψη πετάχτηκε από τη φωτιά, μια λάμψη που είχε το σχήμα και τη μορφή ανθρώπου! Ήταν το πνεύμα... Ο Νοστράδαμος ένοιωσε έναν άκατανίκητο τρόμο...

(Ακολουθεί).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ο Πυθαγόρας κι' ο κακοπληρωτής μαθητής. Πώς την έπαθε ο μέγας φιλόσοφος. Ο Διονύσιος και η κακολογίες των Συρακουσίων. Ένας ύβριστής του Όμηρου. Το κρέας και τα ζώα των Αθηναίων. Η ηρωϊκές γυναίκες της αρχαιότητας. Όταν οι άνδρες δειλιάζουν... Τι γράφει ο Πλούταρχος. Η μετριοφροσύνη του Έπαμεινώνδα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μια μέρα παρουσιάστηκε στον Πυθαγόρα κάποιος νέος ονομαζόμενος Άνάλας, ο οποίος τον παρακάλεσε να του διδάξει τη φιλοσοφία και το υποσέθηκε να του πληρώσει ως άμοιβή δέκα τάλαντα. Η συμφωνία έγινε και τα δέκα τάλαντα θα κατεβάλλοντο την ημέρα που ο μαθητής θα κέρδιζε στο δικαστήριο την πρώτη υπόθεσι.

Ο Πυθαγόρας δέχτηκε την πρόταση και, σε μικρό χρονικό διάστημα, μόρφωσε τόσο καλά τον Άνάλα, ώστε τον κατέστησε ορίτορα πρώτης τάξεως.

Ο νέος όμως, αφού πέτυχε το σκοπό του, θέλησε να αποφύγει την πληρωμή των διδάκτρων. Γι' αυτό το σκοπό απέφυγε πάντοτε να παρουσιαστεί στο δικαστήριο για να υπερασπιστεί μια οποιαδήποτε υπόθεσι.

Ο Πυθαγόρας, βλέποντάς το αυτό, αποφάσισε να τον καταγγείλει ο ίδιος στο δικαστήριο και τού είπε:

—Τώρα ούτε τη δική, ούτε την πληρωμή θα μπορέσεις πια να αποφύγεις. Γιατί ενώ ήθα κερδίσω την υπόθεσι και θ' άπατήσω το ποσό που συμφωνήσαμε ή θα χάσω, όποτε θα κερδίσω δεν και θ' αναγκαστής πάλι να με πληρώσεις, επειδή θάναί η πρώτη υπόθεσι που θα κερδίσω...

Ο Άνάλας όμως, χωρίς να χάση καθόλου την ψυχραιμία του, αποκρίθηκε σοφιστικακά:

—Δεν έχεις δική, διδάσκαλε. Όπου δεν θα ζημιωθώ. Γιατί αν νικήσω, κερδίζω δεν θα πληρώσω, αφού για την πληρωμή θα γίνω ή δική. Αν πάλι χάσω, δεν θα σου χρωστάω τίποτε, γιατί ή συμφωνία μας λέει πως ήθα κερδίσω την πρώτη δική, μονάχα τότε ή υποχρέομαι να σου καταβάλω τα δέκα τάλαντα!

Έτσι ή δική έματαιώθη.

Μερικοί φίλοι του Διονυσίου τον κατηγορούσαν ότι προσέφερε μεγάλες τιμές και άξιώματα σ'έναν άνθρωπον που όλος ο κόσμος αντιπαθούσε.

—Αυτό το κάνω, αποκρίθηκε ο τύραννος, για ναόουν οι Συρακούσιοι να κακολογούν κάποιον άλλον περισσότερο από μένα!

Ο Ξενοφάνης ο Κολοφώνιος κατηγορούσε τον Όμηρο ως κακό ποιητή. Μια μέρα που τον άκουσε ο Έρώων ο τύραννος των Συρακουσών, τον ρώτησε πόσους δούλους είχε.

—Μονάχα δύο, αποκρίθηκε ο Ξενοφάνης, και αυτούς με μεγάλη δυσκολία τους τρέφω.

—Και δεν γτρέπεις, τού παρατήρησε ο Έρώων, να κατηγορής τον Όμηρο, ο οποίος και μετά το θάνατό του στροφή του.

τρέφει τόσες χιλιάδες ποιητών;

Ο Άλέξανδρος, ο τύραννος των Φερρών, όταν έσυμμάχησε με τους Αθηναίους, ή υποσχέθηκε να τους εισάγει κρέας από την περιφέρειά του σε φιτινότατη τιμή.

Ο Έπαμεινώνδας, ο στρατηγός των Θηβαίων, όταν το έμαθε αυτό, είπε ύπονοώντας πόσο επίσημα ήταν ή συμφωνία:

Προς τιμήν της μάστις οι Άργείοι καθιέρωσαν έπειτα μια έτησία γιορτή, κατά την οποία ή γυναίκες ντυνόταν σαν άντρικά ρούχα και οι άντρες γυναικεία!

Επίσης άλλη όνομαστή ήρωϊς της αρχαιότητας ήταν ή Ροδογούννη, ή βασίλισσα των Περσών. Η Ροδογούννη, ενώ βρισκόταν μέσα στο λουτρό της και πλυνόταν, έμαθε ότι οι έπιδρο-

μείς Ρωμαίους.

Μεταξύ των ηρωϊκών γυναικών της αρχαιότητας, τις οποίες αναφέρει ή ιστορία, συγκαταλέγεται και ή βασίλισσα της Κύπρου Άξίθεα, ή οποία όταν ένικηθηκε από τους έχθρούς της, έδαλε φωτιά στα ρούχα της και κάπνισε, για να μην αιχμαλωτιστεί.

Σχετικώς με τις άρχαιες ήρωϊδες, ο Πλούταρχος διηγείται ότι, όταν οι Ρωμαίοι ένικόντο από τους έχθρούς των, ή γυναίκες πετούσαν τα παιδιά τους κάτω απ' τους τροχούς των πολεμικών άμαξών και έπειτα αυτοκτονούσαν κι' ή ίδιες, για να μη πέσουν στα χέρια των έχθρών.

Επίσης ή γυναίκες των Τριβαλλών, όταν οι άνδρες των πολεμούντων με τους έχθρούς, πήγαιναν και στεκόντουσαν στην τελευταία γραμμή της παρατάξεως για να τους έμποδίσουν να φύγουν εν περιπτώσει ήττας.

Σε μια μάχη των Περσών και των Μήδων, οι πρώτοι ήττήθηκαν κι' άρχισαν να φεύγουν πανικόβλητοι. Άλλά ή γυναίκες των που βρισκόντουσαν πίσω τους άνοιξαν τα στήθη τους στα βέλη του έχθρου και με το παραδειγμα τους αυτό άνάγκασαν τους άνδρες των να έπιτεθούν εν νέον κατά των έχθρών, τους οποίους και κατεστράψαν.

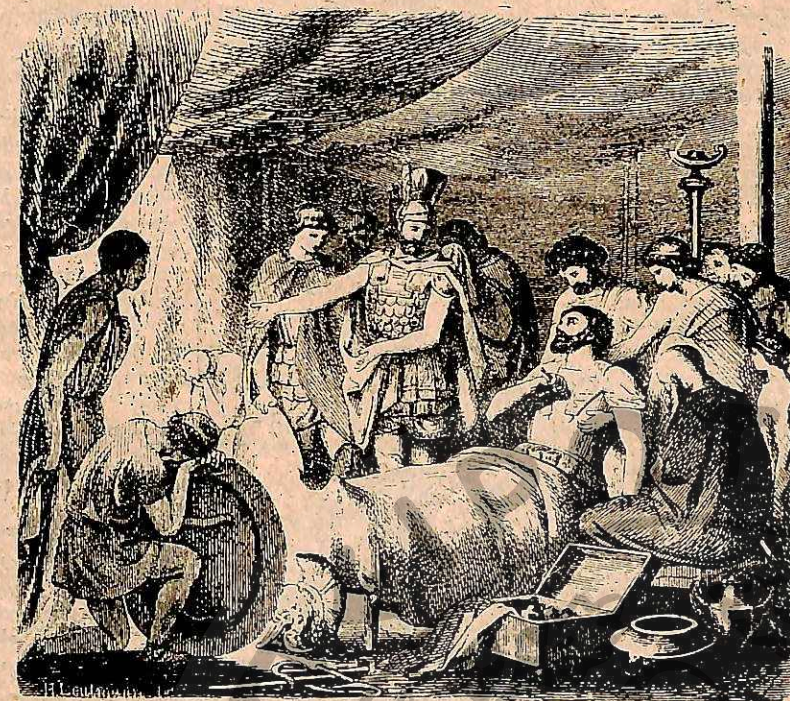
Όταν ο Έπαμεινώνδας έμαθε ότι οι Σπαρτιάται διέδιδαν χίλιες δυό συκοφαντίες για τους συμπατριώτες του, τους έμηνσε τά εξής:

—Έχετε δική να τους κατηγορήτε, γιατί ενώ σεις πριν είλαστε όλιγόλογοι, οι Θηβαίοι σας έδωσαν το δικαίωμα να γίνετε φιλόσοφοι.

Κάτι ανάλογο λέγεται ότι έκανε σε παρόμοια περίστασι και ή περίφημη βασίλισσα των Ασσυρίων Σεμίραμις. Ένώ δηλαδή πλυνόταν στο λουτρό της έμαθε άξαφνα ότι είχαν φανεί έχθροι στα σύνορα της χώρας. Τότε, χωρίς να φοβηθεί τα υποδήματά της, έπρεσε μαζί της το στρατό της και μετέβη προς συνάντησιν του έχθρου.

Τον ίδιο ήρωϊσμό έδειξαν και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της, και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της, και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της.

Ο Έπαμεινώνδας. Τον ίδιο ήρωϊσμό έδειξαν και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της, και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της.

Ο θάνατος του Έπαμεινώνδα

μάχη αυτή για τους Αθηναίους! —Όταν κι' έμεις θα κόψουμε τα δέντρα της και έτσι οι Αθηναίοι ίαχουν δωρεάν ξύλα για να φτιάξουν το κρέας των!

Υπάρχουν στην αρχαιότητα πολλά παραδείγματα γυναικών, ή οποίες εν καιρώ πολέμου έπληραν τά δόξα και έπολέμησαν σάν άντρες.

Περίφημη μεταξύ αυτών άτέμνησε ή Τελέσιλα τού Άργους, ή οποία εξώπλισε πολλές συμπολιτίδες της και ώρμησε κατά του στρατού τού Κλεομένης που πολιορκούσε την πόλιν της, με αποτέλεσμα την κατα-

πάρση της πόλεως. Η Τελέσιλα τού Άργους, ή οποία εξώπλισε πολλές συμπολιτίδες της και ώρμησε κατά του στρατού τού Κλεομένης που πολιορκούσε την πόλιν της, με αποτέλεσμα την κατα-

πάρση της πόλεως. Η Τελέσιλα τού Άργους, ή οποία εξώπλισε πολλές συμπολιτίδες της και ώρμησε κατά του στρατού τού Κλεομένης που πολιορκούσε την πόλιν της, με αποτέλεσμα την κατα-

Ο Έπαμεινώνδας

Τον ίδιο ήρωϊσμό έδειξαν και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της, και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της.

Μεταξύ των ηρωϊκών γυναικών της αρχαιότητας, τις οποίες αναφέρει ή ιστορία, συγκαταλέγεται και ή βασίλισσα της Κύπρου Άξίθεα, ή οποία όταν ένικηθηκε από τους έχθρούς της, έδαλε φωτιά στα ρούχα της και κάπνισε, για να μην αιχμαλωτιστεί.

Σχετικώς με τις άρχαιες ήρωϊδες, ο Πλούταρχος διηγείται ότι, όταν οι Ρωμαίοι ένικόντο από τους έχθρούς των, ή γυναίκες πετούσαν τα παιδιά τους κάτω απ' τους τροχούς των πολεμικών άμαξών και έπειτα αυτοκτονούσαν κι' ή ίδιες, για να μη πέσουν στα χέρια των έχθρών.

Επίσης ή γυναίκες των Τριβαλλών, όταν οι άνδρες των πολεμούντων με τους έχθρούς, πήγαιναν και στεκόντουσαν στην τελευταία γραμμή της παρατάξεως για να τους έμποδίσουν να φύγουν εν περιπτώσει ήττας.

Σε μια μάχη των Περσών και των Μήδων, οι πρώτοι ήττήθηκαν κι' άρχισαν να φεύγουν πανικόβλητοι. Άλλά ή γυναίκες των που βρισκόντουσαν πίσω τους άνοιξαν τα στήθη τους στα βέλη του έχθρου και με το παραδειγμα τους αυτό άνάγκασαν τους άνδρες των να έπιτεθούν εν νέον κατά των έχθρών, τους οποίους και κατεστράψαν.

Όταν ο Έπαμεινώνδας έμαθε ότι οι Σπαρτιάται διέδιδαν χίλιες δυό συκοφαντίες για τους συμπατριώτες του, τους έμηνσε τά εξής:

—Έχετε δική να τους κατηγορήτε, γιατί ενώ σεις πριν είλαστε όλιγόλογοι, οι Θηβαίοι σας έδωσαν το δικαίωμα να γίνετε φιλόσοφοι.

Κάτι ανάλογο λέγεται ότι έκανε σε παρόμοια περίστασι και ή περίφημη βασίλισσα των Ασσυρίων Σεμίραμις. Ένώ δηλαδή πλυνόταν στο λουτρό της έμαθε άξαφνα ότι είχαν φανεί έχθροι στα σύνορα της χώρας. Τότε, χωρίς να φοβηθεί τα υποδήματά της, έπρεσε μαζί της το στρατό της και μετέβη προς συνάντησιν του έχθρου.

Τον ίδιο ήρωϊσμό έδειξαν και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της, και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της.

Ο Έπαμεινώνδας. Τον ίδιο ήρωϊσμό έδειξαν και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της, και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της.

Ο Έπαμεινώνδας. Τον ίδιο ήρωϊσμό έδειξαν και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της, και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της.

Ο Έπαμεινώνδας. Τον ίδιο ήρωϊσμό έδειξαν και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της, και ή βασίλισσα των Αχαιών Έκαστα, ή οποία έπληρωσε τον άνδρα της με το αίμα της.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Η φετινή ανοιξιάτικη μόδα έχει αρκετές αισθητές διαφορές από την περσινή.

— Έτσι, καθώς αναγγέλλουν τα καλύτερα Παρισινά περιοδικά μόδας, τα φορέματα και τα επανωφόρια της ντεμι-σαϊζόν θα είναι πιο μακρύτερα από τα χειμωνιάτικα.

— Επίσης τα φορέματα που θα επικρατήσουν την άνοιξη δεν θα είναι ούτε τόσο μακρύτερα, όπως η βραδυμένη τουαλέττα μας, αλλά ούτε και τόσο κοντά, όπως τα περσινά ανοιξιάτικα κοστουμάκια. Θα έχουν ένα μέτρο μέσης, το οποίο θα δίνει στη σιλουέτα μια χάρη νεανική και αξιοκρατική συγχρόνως.

— Γι' αυτό είναι αδύνατον να φορέσουμε εφέτος ένα περσινό μας φόρεμα ή επανωφόρι, χωρίς να το μακρύνουμε.

— Επί τη ευκαιρία αυτή, σας λέμε ότι δεν είναι πάντα απαραίτητο να μακρύνουμε ένα φόρεμά μας, προσθέτοντας ύφασμα κάτω στη μεντιόνη του. Μπορούμε επίσης να το μακρύνουμε, προσθέτοντας τεχνικά διάφορες ντεκούπ και ενкруστασιών στην τάχια ή ένα άμπρεσσάν στούς ώμους. Γιατί τόσο η ντεκούπ, όσο και τα άμπρεσσάν θα είναι πολύ άνετα κατά την άνοιξη.

— Με το συνδυασμό ύφασματος φανταζι μπορούμε να μεταβάλλουμε θαυμάσια σε μοντέρνο ένα περσινό κοντό μας φόρεμα από ύφασμα απλό. Θα κόψουμε το κορσάκι έτσι ώστε να σχηματίζει μικρό μακρύ άμπρεσσάν και θα κατεβάσουμε τη φούστα ως τα γόνατα, κόβοντάς την επάνω σε υφές, όπως το άμπρεσσάν. Ανάμεσα δε από το άμπρεσσάν και τη φούστα θα βάλουμε το φανταζι ύφασμα, λίγο μπλουζάν στο κορσάκι και εφαρμόζοντάς τη φούστα. Μία στενή ζώνη θα σημειώνει την τάχια. Έτσι με λίγα έξοδα θα έχουμε ένα μακρύ μοντέρνο φορεματάκι.

— Ένα παλιό μεταξωτό φόρεμα κοντό, μπορούμε να το μεταβάλλουμε επίσης σε μοντέρνο κομπινάζόν, κόβοντάς το ανάλογα στο ντεκούπ και στις μαργαρίτες και γανιόντας το με άντρε-ντέ. Το φάρδος του φορέματος μπορούμε να το φέρουμε όλο στα πλάγια και να σχηματίσουμε πιέτες, όπως συνηθίζονται στις κομπινάζόν.

— Ένα περσινό κοντό επανωφόρι μπορεί να μακρύνει με μία μεντιόνη από ύφασμα, ή οποία θα είναι πλατεία κάτω και θα στενέει όσο προχωρεί προς τα επάνω. Η. γ. ένα μαύρο επανωφόρι μεταβάλλεται σε μοντέρνο, αν το ντυμπάρουμε με άμπρο ύφασμα, το οποίο θα εξέχει έτσι ολόγυρα, ώστε να σχηματίζει μεντιόνη.

— Επίσης όμως μπορεί ή μπορεί να είναι και πούσθεσι, ανεξάρτητα από τη ντυσιόνη, και έτσι η μεταβολή του επανωφορίου θα στοιχίσει ελάχιστα.

— Ριπιδή και εφέτος θα είναι της μόδας ή καλίκας, μπορούμε να μεταβάλλουμε σε κομψή μακρύτε καλίκας.

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

1) Φόρεμα από λαινάς, γανιρισμένο στο κορσάκι με κεντήματα από χάνδρες και κλωστή. 2) Φόρεμα βραδυνο, από ροζ μουσελίνα, κεντημένο στο κορσάκι με κεντάλλινες χάνδρες και ροζ και μαύρο μετάξι. 3) Κομπινάζόν, καυμένη από ένα φόρεμα ντεμοντέ.

να περσινό μας φόρεμα.

— Η ζακέτα ενός παλιού ταγιέρ μπορεί να μεταβληθεί σε βέστο ανοιξιάτικη, αν της αφαιρέσουμε τα μαγικά και την κόψουμε εμπρός στο γυμνό. Ολόγυρα της προσθέτουμε και μία μεντιόνη, καθώς και γύρω στις μαργαρίτες. Η φούστα πάλι του ταγιέρ μπορεί να μακρύνει, αν της προσθέσουμε ένα άμπρεσσάν ή ντεκούπ από τα μαγικά και από τα κομμάτια που θα αφαιρέσουμε από τη ζακέτα.

— Μπορούμε ακόμα να μακρύνουμε ένα περσινό μας φόρεμα και με την προσθήκη ενός μεγάλου βολάν άνετο.

— Πολλά ανοιξιάτικα επανωφόρια θα είναι σταυρωτά εμπρός και θα έχουν άμπρεσσάν.

— Πολλά επίσης επανωφόρια θα έχουν πίσω μία μεγάλη κομψότητα από επάνω ως κάτω, και αν ακόμα εμπρός είναι ίσια.

— Πολλά ανοιξιάτικα φορεματάκια από λαινάς θα γανιρνονται με χάντρες κεντήματα όπως με αυτά με τα οποία γανιρίζαν άλλοτε μόνο τα μεταξωτά και τα από ελαφρά ύφασματα φορέματα.

— Εφέτος, όχι μόνο τα φορέματα θα γανιρνονται με χάντρες, αλλά και η μπλουζέ, τα μικρά επανωφοράκια, τα υπολερό, οι γιαντάδες, τα πενιούρα, κλπ. Ακόμα και η μικρή κομψή τσάντα μας και τα καπέλλα μας τα μακρύνει από ύφασμα, θα γανιρνονται με κεντήματα από χάντρες.

μάλλινο τούλι, το σέρζ, το μάλλινο ρέπς, το λεπτό νουέντ, το μάλλινο μαροκάν, ή κρεπέλλα, ή ντυβέτιν, το σεβίτ και το μαλλομέταξο τζέρσεϊ.

— Θα ιδούμε και πολλά λεπτά λαινάς ρεγέ ή σκουτσέικα με μικρά σχέδια.

— Όσο για τα χρώματα, την άνοιξη θα είναι πρώτα από όλα της μόδας το πράσινο και το μπλε σε όλες τους τις αποχρώσεις, από την πιο σκούρα ως την πιο ανοιχτή. Έπειτα θα είναι της μόδας το χρώμα σαμπάνιας, το πορτοκαλί, το γκριζό, το καφέ, το ροζ, το κρέμ, το δαμασκηνί και τα σκουτσέικα.

— Επίσης και το μαύρο θα είναι και εφέτος «αν-βόγκιν» αλλά όχι τόσο όσο το πράσινο και το μπλε. Αλλάστε την άνοιξη είναι πάντοτε προτιμώτερο τα ανοιχτά χρώματα.

— Τα ταγιέρ θα γίνονται πρό πάντων από ύφασμα φανταζι με διαφόρους χρωματισμούς και από τζέρσεϊ ρεγέ ή με μικρά τετράγωνα ή από ντεμι-απλό. Τα νέα ταγιέρ θα έχουν ζακέτες κοντές με στενή ζώνη και γιαντά, ή όπως θα λέγεται σε εσάρπα και θα συγκερατίζονται ή ένα χονδρό κουμπι στο πλάι.

— Πολλές πάλι ζακέτες δεν θα έχουν καθόλου γιαντά. Τον γιαντά στις ζακέτες αυτές θα τον αντικαθιστά ή γιαντάς γιαντάς της απλούδας από πικέ ή από χρωματιστό ύφασμα.

— Συχνά ή ζακέτες θα είναι εφαρμόστες στην τάχια, θα κλείνουν με διπλή σειρά από κουμπιά και θα έχουν για γανιόντους τσέπες υποστά.

— Άλλες πάλι ζακέτες θα κομ- πώνουν στο πλάι.

— Θα ιδούμε επίσης και ζακέτες κοντές σαν υπολερό και άλλες πολύ μακρύτες. Αλλά περισσότερα θα επικρατήσουν ή κοντές επάνω από τους γοφούς ζακέτες.

— Αρκετές φούστες και ζακέτες θα είναι γύρω κομμένες σε στρογγυλά φαστύν. Η γανιόντσα αυτή δίνει μία χάρη έντελως φανταζι στο κοστούμι.

— Θα ιδούμε και ταγιέρ με ζακέτα αντίθετου χρώματος από τη φούστα.

— Μερικά ανώμαλα θα έχουν ζακέτα κομμένη σε σχέδιο αμάν, κοντή και ίση.

— Η ζακέτα θα είναι από ανοιχτό ύφασμα όπως το επάνω μέρος του φορέματος και ή φούστα, ή οποία θα γίνεται ενкруστέ επάνω στο φόρεμα, θα είναι σκούρα.

— Θα ιδούμε και φορέματα ολόκληρα από ύφασμα μονόχρωμο και ζακέτες σκουτσέικες, των οποίων ή ένας χρωματισμός θα είναι σύμφωνος με το χρώμα του φορέματος.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

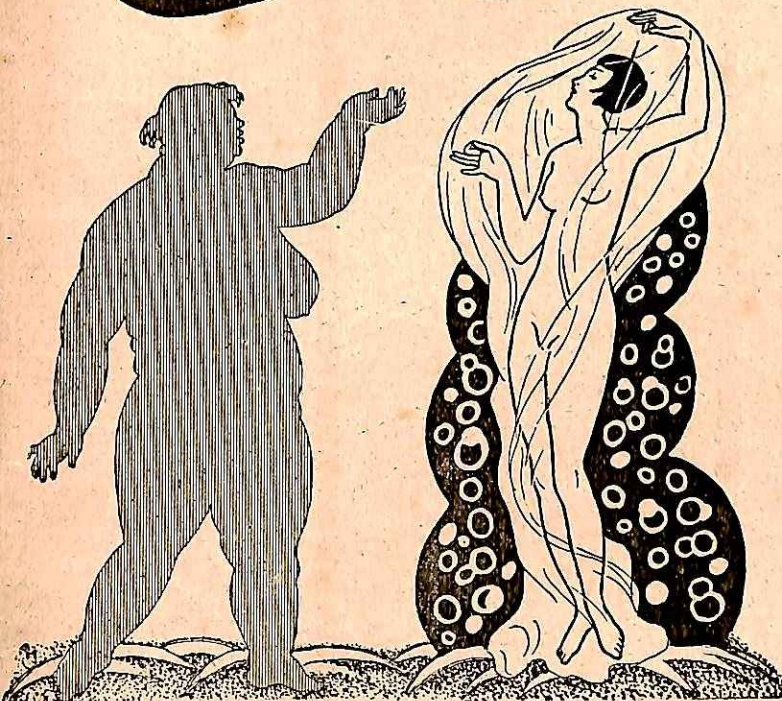
Η γρίππη έχει διάφορα ονόματα. Στη Ρωσία ονομάζεται πυρετός της Σιβηρίας, στη Σιδηρία πυρετός της Κίνας, στη Γαλλία πυρετός της Ισπανίας και στην Ισπανία πάλι... πυρετός της Ρωσίας! Φαύλος κύκλος δηλαδή...

ΒΑΦΕΤΕ ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΣΑΣ ΜΟΝΑΙ ΣΑΣ ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΑΣ ΑΡΤΙ

Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης: Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Αθήναι, Λέκα 21α.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

Embrodanya

Η ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΑΘΟΝΤΟΣ

Η EMBRODANYA είναι το ΜΟΝΟΝ ΑΒΛΑΒΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ, το όποιον ΕΛΑΤΩΝΕΙ ΤΟ ΠΑΧΟΣ εις οίονδηποτε μέρος του σώματος, ταχέως, αποτελεσματικώς, χωρίς δίαιταν και χωρίς άσκήσεις. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ.

Ευρίσκεται εις όλα τα φαρμακεία εις φιάλας των 100 U. S.

LABORATOIRES DETECTA — PARIS

Αντιπροσωπεία—Παρακαταθήκη

ΦΡΕΙΔ. ΜΑΡΧ, Εδαγγελιστορίας 7, ΑΘΗΝΑΙ.

Διά Μακεδονίαν και Θράκην:

ΧΡ. ΠΕΝΤΖΟΣ, Πλατεία Έμπορίου — Θεσσαλονίκη.

Ζητήσατε οδηγίαν από τα φαρμακεία και τον αντιπρόσωπον.

ΜΗΝΥΤΩΡ, Νίκης 10.

ΝΕΟ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΦΕΙΟ

Συνιστώμεν θερμώς στούς Πειραιώτες αναγνωστές μας το νέο Παριζιάνικο Έμπορορραφείο του άριστοτέχνου κ. Αθανασίου Παπαδοπούλου (δόδος Κολοκοτρώνη 95 Πειραιά), ειδικώς απευδύσαντος την τέχνην εις Γαλλίαν. Όσοι θέλουν να ντυθούν με Παριζιάνικο γούστο, άς τον προτιμήσουν.

ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 95 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

ΤΟ ΝΕΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", 1931

ΘΑΥΜΑ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑΣ, ΘΑΥΜΑ ΓΟΥΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΟΙ, ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ, ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 25, ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡ. 40.

ΣΚΟΥΙΜΠ

Στό χορό, στο τσαϊ,

στο θέατρο.....

Παρατηρήσατε την γυναίκα που έχει τους περισσότερους θαυμαστές σε κάθε κοσμική συγκέντρωση: το χαμόγελό της, τα μαργαριταρένια άσπρα δόντια της, αυτά της δίνουν την μεγαλύτερη χάρη. Όλοι — και άνδρες και γυναίκες — εξασφαλίζουν την υγείαν και ωραιότητα των δοντιών των, εάν χρησιμοποιούν την αμερικανικήν ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ SQUIBB.

Περιέχει άνω των 50 % Γάλα Μαγνησίας.

Η ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΣΚΟΥΙΜΠ δεν περιέχει σάπωνα ούτε άλλας επιβλαβείς και δριμείας ουσίας. Γεύσις και άρωμα Ιδεώδη.

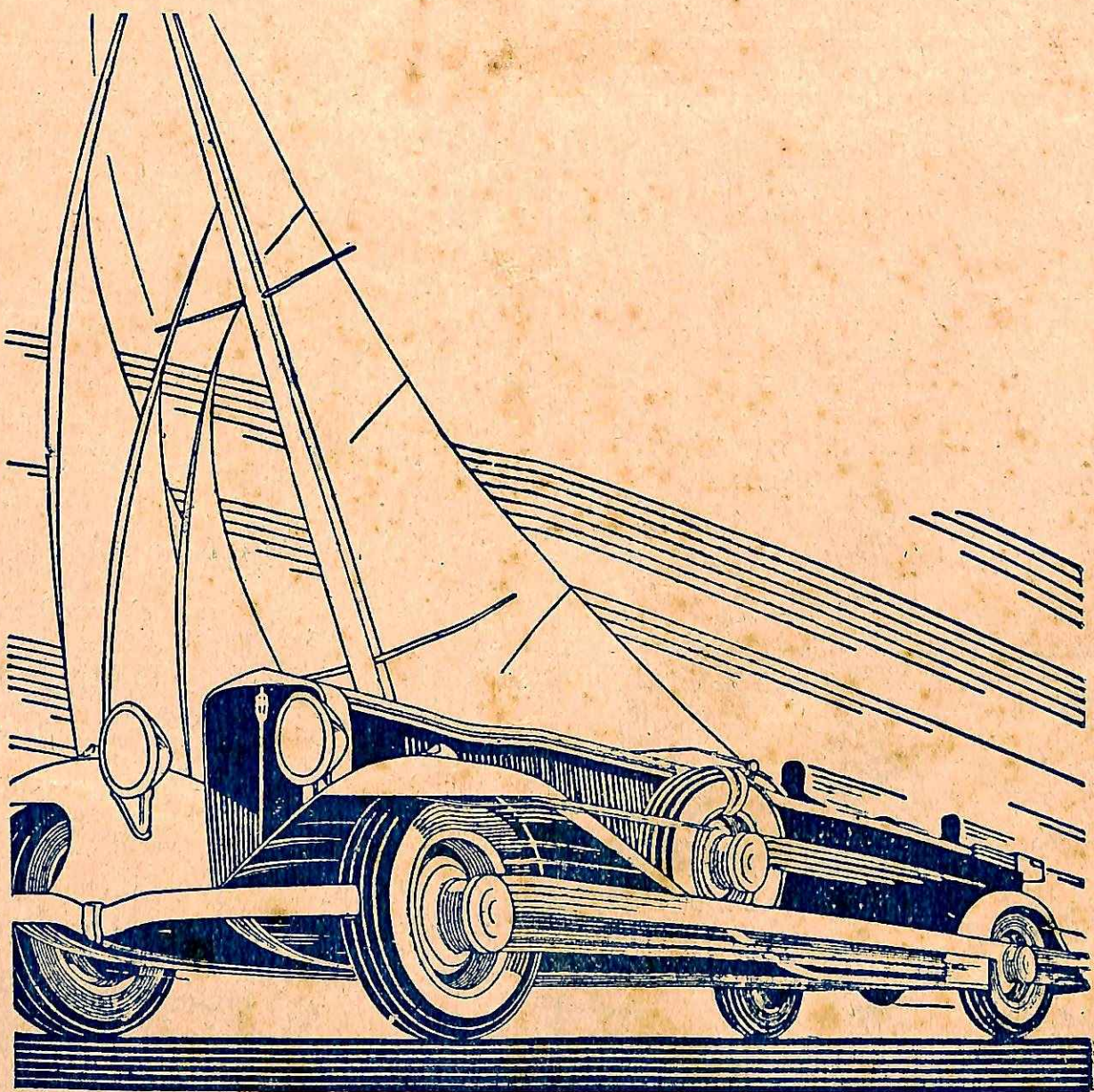
Μόνοι εισαγωγείς: Ι. Χ. ΠΑΠΑΤΖΗΜΑΣ & Σία Σταδίου 4, Αθήναι

ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ ΣΟΥΡΑΖΟΥΝΤΑΙ

ΩΜΟΦΥΤΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΙΟΣΚΕΥΑΣΜΑ

ΤΡΟΦΙΚΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΥΠΟ ΜΟΡΦΗΝ ΛΙΚΕΡ

Περιέχει φωσφορικά άλατα, συνδυάζεται επιτυχώς μετά του Μουρουνελοίου και ενδείκνυται εις όλας τας περιπτώσεις αδυναμίας.

Ἡ τελευταία τελειοποίησις τῶν αὐτοκινήτων Studebaker κατὰ τὸ ἔτος 1931 κατατάσσει αὐτὰ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν Ἀμερικανικῶν αὐτοκινήτων με ἐλευθέρους τρήχους (Free Wheeling).

Τὰ προτερήματα τῶν Free Wheeling εἶνε νεωτερισμὸς διαδοθεὶς ἀπὸ τὸν Οἶκον Studebaker.

Ἀλλαγὴ ταχυτήτων ἀπολύτως εὐκόλος. ὁ λεβιὲς ὑπακούει μόνον με μίαν ἐλαφρὰν ὥθησιν τοῦ δακτύλου. Αἱ τέσσαρες θέσεις τοῦ λεβιὲ εἶνε κλασσικαί.

Ὁ χειρισμὸς τῆς ἀλλαγῆς τῶν ταχυτήτων γίνεται ἀστραπιαίως καὶ ἀθροῦδως. Καὶ ὁ πλέον ἄπειρος ὁδηγὸς δὲν θὰ συναντήσῃ δυσκολίαν

εἰς τὴν ἀλλαγὴν τῶν ταχυτήτων.

Τὸ σύστημα τῶν ἐλικοειδῶν ἀγ-
γρενᾶς καθιστᾷ τὴν ἀλλαγὴν κάθε
ταχύτητος ἐντελῶς ἀδερῶδον. Ἡ
ἀλλαγὴ ἀπὸ δευτέρας εἰς τρίτην
ταχύτητα γίνεται χωρὶς ντεμπρα-
γιάς καὶ τάνάπαλιν.

Ἀξιοσημείωτον γεγονός εἶνε καὶ
τὸ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ ταχυτήτων δύνα-
ται νὰ γίνῃ με οἰανδήποτε περὶ-
αν τῆς μηχανῆς.

Τὸ σύστημα τῶν ἐλευθέρων τρή-
χων συντείνει σοβαρῶς εἰς οἰκονο-
μίαν βενζίνης καὶ λιπάνσεως.

Ὑπάρχουν 4 τύποι Free Wheeling.
President Studebaker, Commander
Studebaker, Dictator Studebaker καὶ
Studebaker Six.